

Kristina Hollis
Jedna noć u njegovoj postelji

Christina Hollis/One Night in His Bed

Innocent Mistress, Virgin Bride series

Osiromašena udovica Sijena privukla je pažnju čoveka koji bi mogao daje spase – američkog bogataša Gareta Lasla, koji ne može da odoli njenoj lepoti.

Međutim, proračunati Gareth ne radi ništa ako ne očekuje uslugu zauzvrat, ma koliko primamljiva bila situacija. On nudi Sijeni nemilosrdnu pogodbu: pomoći će joj, ali ona mora da igra po njegovim pravilima – tako što će mu se predati potpuno i provesti jednu noćpunu strasti u njegovoj postelji...

1.

- Stara, sujeverna Enrika jutros je videla crnu mačku. Rekla mi je da to znači da su u gradu pirati. Bolje bi ti bilo da umesto te crnine obučeš nešto zavodljivije i pokušaš da uhvatiš nekog bogataša, Sijena! – dobaci Imelda Baso s prozora na prvom spratu. Dole u dvorištu, njena pastorka Sijena samo stisnu zube i osmehnu se. Nije ništa rekla. Ponekad je tišina bila njeno jedino oružje kojim se branila od Imelde.

Sijena utovari i poslednju kutiju u kombi lokalne zadruga i odveze se na tržnicu. Rad na tezgi ju je izbavljivao iz kuće, ali sloboda je bila mač s dve oštrice. Osećala se poput kokosi koju su pustili da malo kljuca unaokolo pre no što je opet vrata u kokošinjac. Sav taj žagor i zaslepljujuća živopisnost Portofina uvek su je zbunjivali. To mesto se toliko razlikovalo od života na koji je ona bila navikla da je sve što je Sijena želela da uradi kada dođe tamo bilo da se povuče u sebe, posveti svom ručnom radu i zauzme što manje prostora. Međutim, to joj baš i nije bilo pametno, jer takvim svojim ponašanjem nikako nije mamila kupce. Zadrugi je bilo u interesu da se proda što više artikala, a njeni članovi su se uzdali u Sijeninu tezgu. Takođe, nameravali su da ove godine jedan deo zarade daju u dobrotvorne svrhe, a to je značilo da svako treba da odradi svoj deo posla, uključujući i Sijenu. Morala je drugačije da se postavi.

Imala je svoju strategiju za preživljavanje. Sedela je pognute glave, ali tako da uvek izgleda zaposleno. To je bio savršen način da izbegne priču s ljudima, sve dok joj se ne učini da je reč o ozbiljnom kupcu.

Sijena je na tržnici primetila mnogo poznatih lica, premda nikad nije imala dovoljno hrabrosti da zapodene

razgovor s nekim od njih. Međutim, danas je bilo drugačije. Neko sasvim nov privukao je njenu pažnju i zadržao je. Jedan visoki stranac probijao se kroz gužvu i haos s druge strane trga. Sijena brzo skrenu pogled. Toliko se razlikovao od lokalnih muškaraca, da namah oseti blagi grč u stomaku. Bilo joj je dovoljno da baci samo jedan pogled na njega pa da shvati da je reč o nekom posebnom. Bio je veoma dobro obučen, a njegovi smireni i odvažni pokreti izdvajali su ga od gomile prostaka i razmetljivaca kojima je bio okružen. Sijena je u nekoliko navrata rizikovala, pogledavši direktno u njega, a potom je nastavila krišom da ga posmatra. Ubeđivala je sebe kako niko neće posumnjati da bi on u jednoj stidljivoj udovici poput nje mogao da pobudi išta drugo do čistu radoznalost.

A stranac je svakako bio vredan detaljnijeg proučavanja. Njegov odvažan stav, zaglađena crna kosa i jake vilične kosti zaista su ga izdvajale kao nekog posebnog. Kretao se od tezge do tezge poput kakvog rimskog imperatora. Sijena se pitala kakav li je osećaj biti tako samouveren. Delovao je kao da pred sobom ima sve vreme ovoga sveta. Posmatrala ga je kako proba masline i lešnike, kako uzima zalogaj kozjeg sira namazanog na dvopek. Nigde se nije zadržavao dovoljno dugo da bi nešto kupio, kao da je bio u neumornoj potrazi za narednim delikatesom. Sijena se nikad ne bi usudila da nešto proba, a da to potom ne kupi. Pitala se otkud mu toliko drskosti. Po njegovoj opuštenosti moglo se zaključiti da je to za njega bilo nešto sasvim prirodno.

Posmatrajući ga kao hipnotisana kako tumara od tezge do tezge, najednom shvati da se bliži trenutak kad će doći i do nje. Ta pomisao joj načisto pomuti razum. Šta da mu kaže? Pred njom je bio veličanstven muškarac koji je, sudeći po izgledu, spreman da potroši mnogo novca. Mogao bi da bude idealna mušterija. Kad bi barem ona mogla da ga ubedi da nešto kupi, budući da drugima to nije pošlo za rukom...

Jedva je odvratila pogled od stranca, koji se lagano ali

sigurno približavao. Ako ga ne bude gledala, možda neće ni zastati. Držala je palčeve da tako i bude. Zašto je ovo moralo da se desi baš sad kad je sama? Ana Marija ili ma koji drugi član zadruge sigurno bi uspeo nešto da proda. Međutim, Sijena je samo pocrvenela, sagnula se i skrenula pogled u stranu, nadajući se da će zgodni neznanac samo proći pored nje.

Prvo je prebrajala svu sitninu u platnenoj torbici koju je nosila opasanu oko struka. Potom se usredsredila na tezg, proveravajući da li su svi artikli uredno složeni, iznova nameštajući svaki ponaosob, kao da će joj to doneti sreću. Ponavljala je svoje male rituale sve dok nije bila sigurna da je on već prošao. U svakom slučaju, proteklo je još malo vremena pre nego što se opet usudila da pogleda unaokolo.

Nije bilo ni traga od stranca. Sijena ispusti uzdah olakšanja. Sve ovo je previše za nju. Nije želela da je vidi kako crveni, a znala je da bi se to desilo da joj se zgodni neznanac obratio. U Pičiji, gde je živela, dobar ugled gradio se čitavog života. A ljudi su očekivali da se jedna udovica ponaša onako kako joj i dolikuje. Jedna pogrešna reč ili postupak mogli su u trenutku da joj naruše ugled. Sijena se seti jedne žene čiji se muž razveo od nje kako bi se oženio svojom ljubavnicom. Jadna žena je u toj priči bila potpuno nevinna, ali uprkos tome svuda su je pratili prekorni pogledi. Na kraju je morala da napusti rodno mesto.

Sijena se ježila i na samu pomisao da postane predmet ogovaranja. Njena maćeha Imelda nikad joj to ne bi oprostila. A Sijena se plašila njenog besa. To je bilo sasvim dovoljno da je drži na pravom putu, što u Pičiji i nije bilo posebno teško. Nije bilo nikakvih izazova. Momci su odlazili čim bi stasali, a ostajali su samo muškarci previše stari da pobegnu.

Sijena duboko uzdahnu. Volela je miran seoski život, ali cena koju je za to plaćala bila je previsoka. Imelda je odlučila da je uda za nekog bogataša čim to bude iole prikladno. Sijenin pokojni muž imao je samo jednog rođaka, i to daljeg,

po imenu Klaudio di Imperija, i Imelda je baš njega planirala za Sijeninog budućeg supruga. Samo jedan pogled na Klaudijevo bledo, ispošćeno lice bio je dovoljan da Sijena shvati da reč „zabavan“ nema nikakve veze s njim. Ako već moram da se udam, zašto ne mogu *sama* da biram ko će to biti?, pomislila je, kipteći od besa.

Naočit stranac stajao je pred jednom tezgom na suprotnoj strani tržnice. Bio je udubljen u pozamašnu ponudu proizvoda od kestena. Sijena iskoristi priliku da ga ponovo osmotri – trudeći se da njeni pogledi prođu neopaženo.

Na sebi je imao *armani* odeću, primetila je, a gusta, tamna kosa bila mu je uredno podšišana. Koliko se samo razlikuje od njenog neželjenog budućeg supruga Klaudija, oličenja bolesne štedljivosti, koji nosi košulje s izlizanim manšetama, a kosa mu je uvek neuredna. Međutim, Imelda je stalno ponavljala da nije važno kako muškarac izgleda, sve dok ima mnogo novca u banci. A u Sijeninoj kući, reč Imelde Baso bila je zakon. Jedino čega se *ta* žena plašila jeste šta će reći ljudi – zbog čega će Sijena što duže morati da nosi crninu, kao neku vrstu zaštite od zlih jezika. Niko u selu nikad ne bi oprostio Imeldi ukoliko bi pokušala da uda pastorku dok je, „sirotica“, još u žalosti.

Trgnuvši se iz misli, Sijena obuzeta panikom shvati da se stasiti neznanac ponovo uputio ka njoj. Brzo je oborila pogled, brinući o tome šta će reći ako joj se dotični gospodin obrati. A onda se prisetila zadirkivanja svoje maćehe. *Koga bi uopšte mogla da privuče ta bezvredna domaća radinost iz Pičije?*

Sijena slegnu ramenima. Zar je zaista nemoguće pobeći od odjeka glasa te žene? Čula ga je čak i dok je sanjarila.

A možda je Imelda ipak u pravu? Da li bi ikog tako imućnog kao što je on mogla privući njena tezgá?

Šarmantni stranac će verovatno kupiti neku od onih crnih, ručno pravljenih čokolada, umotanih u celofan, sa satenskom vrpcom, za svoju isto tako nežnu i prefinjenu devojkú. Sigurno ima devojkú, pomisli Sijena, i kladim se da

ona nikad ne bi nosila crninu.

– Izvinite, gospođice, možete li mi objasniti kako da dođem do crkve San Gregorio?

Kad je začula taj gromki, uljudan glas, Sijena se zbuni i obli je rumenilo. Podignu pogled, ali pred njom nije stajao čovek kog je očekivala. Umesto da ugleda svog heroja, zurila je u radoznala lica para turista. Sijenina napetost najednom popusti i ona se zakikota. Objasnila im je kako da dođu do crkve i čak je uspela i da razmeni nekoliko reči s njima. A onda se nad njenim olakšanjem ponovo nadvi ogroman oblak. Dok je razdragano ćaskala, on se stvorio pored nje. Nije mogla to nikako drugačije da opiše. Visok, savršeno doteran stranac bio je tu, pred njom.

Sve njene brige nanovo se vratiše, i čim su se turisti udaljili, grlo joj se stegnu. Ostala je sama s njim. Ništa joj nije preostao osim da podigne pogled i osmehne se, ali tako da to nimalo ne liči na flertovanje. Bez obzira na to što je dvadeset kilometara daleko od kuće, Sijena je znala da će, čim pokaže i malo zanimanja za bilo kog muškarca starijeg od deset godina, dok okom trepne ta vest dopreti do njene maćehe.

On joj uzvрати osmeh. Sijena je zurila u njega, ne znajući šta da kaže. A onda on progovori.

– Čuo sam da govorite engleski s onim parom. – Odmah joj se obratio, pričajući prepoznatljivim akcentom. Savršeno je odgovarao njegovom opuštenom, tipično američkom držanju. – Možete li mi reći koji je najbolji restoran u ovom kraju?

Je li to sve što je hteo? Sijena je želela da oseti olakšanje, ali to se nije desilo. Njegov odlučan pogled nije joj to dopuštao. Njegove tamnokestenjaste oči su je hipnotisale, iako je samo na trenutak dozvolila sebi da ga pogleda u lice. Potom je opet spustila pogled. Najbolji restoran nalazi se dvadeset kilometara dalje, u brdima. Niko u Pičiji nije mogao da priušti sebi da ruča u *Petirosu*, gde je radio Ana-Marijin

muž, Anđelo, ali to mesto je Sijena stalno posećivala u svojim sanjarenjima. Budući da su tamo radili samo meštani, a da se stranac obratio baš njoj, jer je govorila engleski, pomislila je da to mesto možda i nije dovoljno dobro za njega. Međutim, njegovo samouvereno, a ipak opuštено držanje govorilo je Sijeni da bi ovaj čovek mogao svugde da se uklopi. On je upravo jedan od onih koji bi i moj najkraći mogući odgovor mogli da pretvore u razgovor, pomisli ona nervozno.

A razgovor je bio rizik koji Sijena nije mogla da preuzme. Već je sasvim dovoljno propatila u životu i znala je da više od toga ne bi bila u stanju da podnese. Ovo se nikad ne bi dogodilo da je odmah kupio nešto, reče Sijena sebi. I ostali trgovci su govorili engleski ukoliko bi mušterija pokazala da zaista namerava da potroši novac. Pogledala je unaokolo, zapazivši none¹ koje su svojim prekornim pogledima pratile sve što se oko njih dešavalo.

– Na obali ima mnogo dobrih restorana, sinjore. Većina ima jelovnike na francuskom ili engleskom – dodade ona uslužno.

– Čuo sam da u nekim lokalima na obali umeju da prevare strane turiste, a budući da pomalo govorim italijanski, sinjorina, jezik mi ne predstavlja naročitu prepreku.

On joj se blagonaklono nasmeši.

– U tom slučaju, najbolje mesto je na dvadeset do trideset minuta vožnje od grada, ali prvo ćete morati pošteno da se našetate do taksi-stanice.

I to u takvoj obući, pomisli Sijena, pogleda uprtog u njegove *guči* cipele.

– To nije nikakav problem. Ionako sam mislio da

¹ It.: *nona* – baka, u ovom kontekstu starija žena. (Prim, prev.)

iznajmim kola i pozovem nekoliko starih prijatelja na ručak, dok sam još ovde.

Potpuno ju je savladala potreba da ga ponovo pogleda u oči i Sijena popusti. Njegov izraz lica se promeni, poput oblaka koji je zaklonio sunce i ona nasluti da je to možda zato što mu se nije sviđalo da otkriva previše o sebi.

Sijena nervozno liznu usne vrhom jezika. – Jedino što... u restoran koji sam vam preporučila zaista treba da odete s nekim ko razume lokalni dijalekat. Možda vaši prijatelji tečno govore jezik, sinjore? *Petiroso* je prilično udaljen i uglavnom ga posećuju samo „dobro upućeni”, mislim da se tako kaže, zar ne? Sigurni ste da vam ne bi bilo zgodnije da odete u neki od onih mondenskih restorana na obali? Turisti uglavnom odlaze tamo jer osoblje govori engleski. Svi poznati idu tamo — dovrši Sijena neubedljivo, u slučaju da je i on poznat, a da ga ona nije prepoznala. S takvim očima i čulnim usnama svakako izgleda kao da ima svoj klub obožavalaca ili barem samo obožavateljski.

– Ne podnosim kad ljudi razbacuju novac samo da bi ostavili utisak – rekao je. – Više volim dobru hranu i uslugu u prijatnom društvu. U kojem restoranu od tih koje ste predložili biste vi jeli?

– Ukoliko bih uopšte imala priliku da odem u neki od njih? – Sijena je teško mogla i da zamisli takav luksuz.

– Bez ozbira na to gde se nalazi i koliko je skup. Važno mi je samo da vredi potrošenog novca.

– Pa onda je lako! – uzviknu Sijena veselo. – *Petiroso* – čak i ukoliko to podrazumeva da kupite rečnik da biste lakše naručili. To je predivno mesto, s izlozima od peskiranog stakla, tako da prolaznici ne mogu da zagledaju unutra. Njihov specijalitet su lokalna jela i sve je sveže pripremljeno, od najfinijih sastojaka. Hrana koju tamo služe je na najvišem nivou.

Opet se osmehnuo. – Zvuči kao mesto koje bi mi se svidelo. Autentična kuhinja i autentičan naziv!

– To je zapravo vrsta ptice, sinjore. Živi u šumama i sumnjam da ćete videti neku u *Petirosu*, osim ukoliko nemaju njenu sliku na meniju, naravno.

Nagnuvši glavu u stranu, on je pogleda iznenađeno.

– Hoćete da mi kažete da vi zapravo nikada niste jeli tamo?

Sijena odmahnu glavom. I sama pomisao na to da je mogla nagovoriti pokojnog muža da odu na takvo mesto, izmami joj setni smešak na lice.

Stranac zavuče ruku u jaknu i izvadi mali mobilni telefon. Pošto ga je otklopio, dade ga Sijeni. Ona ga zbunjeno pogleda.

– Pa dobro, onda sam izabrao. Da li bi vam smetalo da rezervišete umesto mene, sinjorina, molim vas? Možda me neće razumeti, a mlataranje rukama preko telefona neće mi pomoći. Treba mi jedan sto za četiri sata. Tako ću imati vremena da obavim još ponešto.

– Potrebno mi je vaše ime, sinjore.

– Kažite im samo da je za Gareta Lasla – reče on, kao da joj time odgovara na sva pitanja.

Sijena na to razrogači oči, ali ipak pozva restoran, kao što joj je naložio. Na njeno zaprepašćenje, odmah su prihvatili rezervaciju. Sve formalnosti obavljene su u roku od nekoliko sekundi. Već u sledećem trenutku recepcionerka u *Petirosu* zahvaljivala joj je na pozivu uz ljubazno i srdačno „do viđenja“. Tokom tih nekoliko dragocenih sekundi Sijena je mogla da se zaluđuje da je ona njegova glamurozna sekretarica, koja obavlja poslovni poziv.

Telefon je mirisao na već izvetreli parfem prezgodnog gospodina Lasla. Sijena je uživala u njemu koliko god je mogla, sve dok nije morala da ga vrati.

– A sada, sinjorina, možete li da mi kažete još nešto: gde mogu da nađem pristojan auto?

Garet Laslo ubaci telefon nazad u džep jakne, spreman da pođe. Sijena je, delom svog bića koje još nije potpalo pod

uticaj njegove muževnosti, gotovo uspela da oseti olakšanje.

– Ako krenete pravo preko tržnice, a zatim skrenete desno, nakon otprilike jednog kilometra naići ćete na odličnu agenciju za iznajmljivanje automobila. Samo hodajte u smeru suprotnom od luke i nećete promašiti – reče ona brzo.

– Hvala vam.

Učinilo joj se kao da je to izgovorio sa smeškom na licu, ali Sijena se nije usuđivala da to proveri. Kad je podigla glavu, njen novi poznanik je već polako odlazio, jakne prebačene preko ramena. Obuze je neko neobično uzbuđenje kad shvati da može slobodno da zuri u njega, jer su i svi ostali na tržnici radili upravo to. U čitavoj toj gunguli još jedna osoba koja se divila tom visokom, vitkom strancu sigurno će proći neopaženo. Pa čak i ako je ta osoba „jadna, ugnjetena Sijena”, kako su je svi zvali kad su mislili da ona ne može da ih čuje.

Dopustila sebi da još malo uživa u njemu. U Portofinu je uvek bilo mnogo stranaca, ali ovaj je svakako nešto posebno. Dok ga je posmatrala kako se udaljava, Sijena se prisećala svake reči koju je izgovorio. Njihov razgovor bez prestanka joj je odzvanjao u glavi – njegovo samopouzdanje i njena nesigurnost. Leptirići su joj plesali u stomaku, premda je on nju najverovatnije odmah zaboravio. S iskrenim zanimanjem je nastavio da razgleda robu na drugim tezgama. Zraci jutarnjeg sunca odbijali su se o zaslepljujuću belinu njegove košulje. Za razliku od njene, kosa mu je bila crna kao gar. Samo je blaga, prirodna zatalasanost umekšavala savršenu frizuru. Sijena se u trenutku zapita kako bi bilo provući prste kroz tu bujnu grivu. Ta pomisao je uzdrma i ona pokuša da odvrati pogled. Ali bezuspešno. Ništa joj nije preostalo nego da ga krišom posmatra, sve dok se, zašavši za ugao, nije izgubio iz njenog vidokruga.

Nijednom se nije osvrnuo. Ali ga je zato Sijena tražila pogledom narednih sat vremena.

Još je bilo rano, a sezona je tek bila počela. I premda je

Portofino vrveo od ljudi, nije bilo mnogo posla. Sijena se trudila da ne razmišlja o zgodnom Amerikancu, ali to joj nije polazilo za rukom. Probudio je u njoj neku neobičnu čežnju. Pokušavala je da skrene misli preuređujući robu izloženu na tezgi. Ručno pletena čipka iz njenog sela oduvek je bila popularna, a sad kad je i Moli Bredli učila da je pravi, svakako će je uvek biti dovoljno.

Kejn i Moli Bredli bili su novi u Pičiji – ljubazni, ali nimalo nasrtljivi. Sijena ih je sasvim slučajno upoznala u jednom lokalnom dućanu, gde je njihov „samouki” italijanski naišao samo na zblanute poglede prodavača. Pošto im je Sijena pomogla da se sporazumeju, meštani su polako ali sigurno prihvatili Bredlijeve.

Takve pridošlice bile su najbolje. Znali su da moraju dvostruko napornije da rade kako bi ih smatrali barem upola dobrim koliko i meštane. Sijeni pridošlice nisu smetale, dok god su bili kao Kejn i Moli. Oni barem nisu od onih koji veći deo godine ne provode tu ili pak od onih što se gore u brdima neuspešno igraju farmera.

I baš kad se spremala da sipa sebi kafu u šolju, Sijena začu nečiji glas i trgnu se.

– Zdravo još jednom, sinjorina. Želeo bih da vam zahvalim na savetima. Bili su odlični.

To je nesumnjivo bio njegov glas. Poput pesme za njene uši. Sa strahom u srcu ali i nadom u očima, Sijena se uspravi da bi se suočila sa svim svojim snovima i košmarima upakovanim u predivan paket. Ona starica je bila u pravu kad je rekla da su u gradu pirati, pomisli Sijena, osećajući kako joj leptirići iznova lepršaju po stomaku.

Nije se usudila da pozdravi stranca nikako drugačije osim klimanjem glave, ali on nije primetio njenu uznemirenost. Naginjući se napred, naslonio se dlanovima na ivicu tezge. Zbog čega god da je došao, bilo je sasvim jasno

da nije došao zbog suvenira.

– Nema na čemu — reče Sijena, zažarivši se u licu, pošto je osetila da su svi pogledi upereni u nju. Budući da ga je već doživljavala kao „pirata“, nije trebalo da je začude strančeve reči koje su iznenada usledile, ali desilo se upravo to.

– Iznajmio sam auto, a budući da nijedan vodič koji se može kupiti u mestu ne sadrži detaljna uputstva kako stići do *Petirosa*, došao sam po *vas* – reče joj, uz osmeh koji je obarao s nogu.

– Po mene? — promuca Sijena usplahireno. Svi su gledali u njih. Bila je u centru pažnje, što nije podnosila, ali barem su se svi smešili.

– To je savršeno rešenje, sinjorina. Postaraćete se da stignem tamo na vreme, u jednom komadu, i najkraćim mogućim putem.

Sijena je rastrojeno nameštala suknju. Da je Gareth Laslo jedan od onih koji lutaju unaokolo u potrazi za usamljenim devojkama, već bi znala šta joj valja činiti. Nikad se nije ustručavala da odbrusi strancima.

Međutim, ovaj čovek je drugačiji. Ozbiljan, učtiv i istinski predivan – i u tom trenutku se činilo da vidi samo nju.

Sijenu uhvati panika. Žudela je za tim da se oslobodi svog dosadnog života i uradi nešto drugačije, ali time bi rizikovala svoj ugled. Pomislila je na sve postarije ligurske gospe na njihovim kućnim pragovima i tremovima, tezgama i balkonima, kako s neodobravanjem vrte glavom i cokću s ono malo preostalih zuba. Gotovo da je mogla da oseti njihove osuđujuće poglede. Jedan pogrešan pokret, jedna neprikladna reč, i Sijena je bila sigurna da bi njena čast zauvek otišla u nepovrat. Nije se osećala tako usamljeno još od dana svog venčanja.

Gareth Laslo se opet osmehnu. Sijena nije morala da ga pogleda da bi to videla. Njena izoštrena čula nepogrešivo su se prisećala njegovog neodoljivog lica i izazovnih tamnih očiju...

Kad bi samo bila slobodna. Svim srcem je poželela da svet oko nje nestane i da ona barem jednom bude ono što jeste. Ali ko sam ja?, pomislila je bespomoćno. Već godinama nisam smela ni da razmišljam o tome. I zato sam sad samo devojka isuviše preplašena da kaže da. Čak i na ovakvu ponudu, koja se dešava samo jednom u životu.

– Nemojte mi reći da ćete odbiti da se provozate sa mnom? – rekao je šaljivo. – Iznajmio sam *takav* auto... Prelep je – gladak i blistav — iste mediteranskoplave boje poput vaših očiju.

– Kako to znate, sinjore?

Iako je uznemirena, ovaj čovek pobuđuje u njoj neka neobična, izmešana osećanja i osećala je da mora da ga izazove.

– Kažu da je moj osećaj za detalje besprekoran. Ali dozvolite mi da proverim...

I pre nego što je postala svesna šta se događa, on je uhvati za bradu snažnim hladnim prstima i podignu joj glavu. Poslednjih sat vremena maštala je o ponovnom susretu s Garetom Laslom, što se konačno i desilo ali ovako prisno ponašanje jednog stranca odmah joj razbistri um. Naglo odskoči unazad i saplete se o tezgju. U tom trenutku termos koji je stajao na stolu zaljulja se, prevrnu se preko ivice i uz zaglušujući prasak završi u njenoj kutiji za užinu. Kafa i krhotine stakla rasuše se po pogači i salati koju se upravo spremala da pojede.

Svi su ih nemo i šokirano posmatrali. Onda Sijena ispusti dubok uzdah i obruši se na Amerikanca. – Pogledajte šta ste uradili!

Garet nemoćno raširi ruke. – Šta da kažem... Izvinite, ali nisam očekivao da ćete reagovati kao uplašen zec. Samo sam vam predložio nešto krajnje razumno, da pođete sa mnom kao moj vodič i prevodilac. Dobro, možda vam je moj gest ličio na flertovanje, ali zaista nisam imao lošu nameru. – Slegnuo je ramenima, začuđen njenom neočekivanom

reakcijom.

Sijena se svojski trudila da zaustavi suze koje su joj navirale na oči. Bila je gladna, a nije imala više novca kod sebe.

– Moja užina je otišla bestraga – promrljala je.

Činilo se da ga je način na koji je to izgovorila beskrajno zabavljao.

– Problem je rešen – rućaćete sa mnom.

– On je kriv za sve, ne možeš da ga odbiješ! – reče jedna *nona*, zadovoljno klimajući glavom.

Sijena se pribojavala starijih gospođa sa susednih tezgi i nije skrivala zaprepašćenje onim što je upravo čula. Starica joj se ponovo obrati.

– On ti je upropastio užinu, a devojka mora da jede. Najmanje što može da učini jeste da te nahrani.

– Hvala vam, sinjora – reče Gareth na to, a potom pobednički pogleda Sijenu. – Sinjorina, neosporno je da vam je potreban kratak predah i pauza za ručak, a meni treba vodič i prevodilac. Ako sad pođete sa mnom, to će rešiti sve naše probleme – i vaše i moje. Stoga ću vam biti savršeno društvo za ručak, kao što ćete biti i vi meni.

– Ne, neću! Ne znam... Ne mogu... – protivila se Sijena, želeći da kaže da, ali znajući da nikad ne bi dopustila sebi da to uradi.

Gareta Lasla su zabavljali svi njeni izgovori, što joj uopšte nije bilo od pomoći.

– *Petiroso* ima stroga pravila oblačenja... to je takvo mesto. Nema govora o tome da mogu da uđem tamo ovako obučena! – rekla je, pokazujući svoju crninu.

On na to razvuče usne u još širi osmeh.

– Ne vidim zašto ne biste mogli. Crno je uvek u modi. – Lagano je spuštao pogled niz njeno lice, hladno je odmeravajući. – Istina je da je vaša garderoba malo prestroga, sinjorina, ali ja sam pristalica svedenije varijante. Što se mene tiče, manje je više. – Osmotrio je rukotvorine na njenoj

tezgi i pogled mu se zaustavio na predivnom šalu od angore. Bio je plav poput anđeoskih očiju i mek poput paučine. Kad ga je uzeo, zamahnuo je njime oko njenih ramena, a potom joj ga nežno obavio oko vrata.

U tih nekoliko dragocenih sekundi, Sijena još jednom oseti njegov besprekoran, muževan miris. Omamljena ali i zaprepašćena, nemo ga je posmatrala. On je znalacki proučavao nakit koji je prodavala. Kad je podigao jednu filigransku ogrlicu i držao je dok su se zraci sunca poigravali na njoj, znala je da neće moći da se odupre njegovom sledećem predlogu – šta god da to bude.

– Sve što vam još treba jeste ova ogrlica s lapis lazulijem i odgovarajuća narukvica, i niko vam u *Petirosu*, ma koliko da je to mesto sofisticirano, neće biti ravan, sinjorina — rekao je mirno, spuštajući joj ogrlicu u ruku.

Hvala bogu što nije pokušao da mi je stavi, pomisli Sijena, gotovo zaglušena besomučnim otkucajima svog srca. Oklevala je posmatrajući predivnu ogrlicu koju je držala u ruci. Presijavala se i mamila je poput pustinjskog izvora.

– Da... ali ja zaista ne mogu da vam dozvolim da to uradite, sinjore! – Zavrtela je glavom i okrenula se, misleći na zanatlje u Pičiji. Oni zavise od nje i od onog što će prodati. – Sve ove stvari su za prodaju, a ne da ih ja nosim. Ne smem to da zloupotrebim! I šta da kažem u zadruzi? Da sam otperjala na ručak dok je trebalo da vodim računa o poslu?

Prinela je ruku vratu, dodirujući mesto gde je trebalo da počiva predivna ogrlica. Iskreno se nadala da je taj pokret značio da želi da oseti njen dodir na svojoj koži, a ne usne Gareta Lasla. Na to nije smela ni da pomisli.

I dok je vrhovima prstiju nesvesno prelazila preko svog glatkog poprsja, zrak sunca na trenutak obasja zlatnu burmu na Sijeninom domalom prstu. Garet ustuknu. Bio je to gotovo neprimetan pokret ali oslobađajuć za Sijenu. Podigla je pogled i čekala da oseti olakšanje koje je trebalo da usledi

nakon ovog njegovog postupka. Ali kad je konačno osetila olakšanje, ono je bilo praćeno blagim razočaranjem.

– Imam obavezu prema ljudima koji su me poslali ovamo, sinjore – rekla je tiho.

– To je sasvim u redu, sinjora, ali prevideli ste prostu činjenicu. Ja ne tražim od vas da uradite nešto nemoralno. Pođite sa mnom na ručak, a ja ću platiti sve što ćete pozajmiti s tezge. Kad se budemo vratili, reći ćete mi koliko ste novca otprilike mogli da zaradite dok ste bili odsutni i ja ću vam to nadoknaditi. Šta je poštenije od toga?

– Ništa! – reče starija gospođa sa susedne tezge.

Sijena pogleda u none koje su je okruživale. Nedeļjama se zgražavala i na samu pomisao da su jedva čekale da ona napravi samo jedan pogrešan korak. Istina je da su je danas sve gledale, ali to su bili krajnje blagonakloni, nimalo prekorni pogledi.

–Ja bih iz ovih stopa pošla s njim, samo da sam pedeset godina mlađa! – rekla je jedna. Bila je to krhka sitna žena, nalik kakvoj ptičici, koja se smeļuljila skrivena iza svog pletiva.

– Mislite li da bi to bilo u redu, sinjora? – upita Sijena sumnjičavo.

Starica položi u krilo dečji džemperič koji je tek počela da plete. Odmotavajući još malo bebi-ružičaste vunice s klupka skrivenog u ogromnom cegeru, ona podignu pogled vragolasto žmirkajući.

– Moj dug život me je naučio da treba oberučke prihvatiti svaku priliku koja nam se ukaže. A posebno ako ta prilika izgleda kao on! – zaključila je, upirući u neznanca dugačkom tankom iglom za pletenje.

Garet Laslo ih je posmatrao kao da mu je lice isklesano u kamenu. – Jesam li ja ovo dobro razumeo, sinjora?

– Ne... Verovatno niste – ponadala se Sijena.

– Iskreno se nadam da jeste, sinjore! – veselo se zakikota nona, ovog put progovorivši na neveštom engleskom. –

Vodite je mirne savesti, sinjore, i zadržite se koliko god želite. Ja ću se pobrinuti za njenu tezu.

– Hvala vam – reče Gareth učtivo klimnuvši glavom, a potom čvrsto uhvati Sijenu za lakat.

– Zar ona govori engleski? – upita i žustro zgrabi Sijenu za ruku i povuče je za sobom ka izlazu s tržnice pre nego što joj padne na pamet da smisli još neki izgovor da ne pođe s njim.

– Svi govorimo engleski. Ukoliko je cena dobra.

– Međutim, čim je to izgovorila, uplašila se da je on možda pogrešno ne shvati. Je li to značilo da je upravo ukaljala sopstveni ugled?

2.

Ostavljali su iza sebe prometnu tržnicu. Odvodio ju je sve dalje od gužve i vreve. Ako bude primorana da pozove upomoć, uskoro niko neće moći da je čuje. Počela je da je hvata panika, koja je ubrzo prerasla u istinski strah. Gareth Laslo je mnogo krupniji od nje. Ukoliko se desi ono najgore, fizički obračun s njim nikako ne bi mogao da dođe u obzir.

Sijena stoga odluči da uradi jedino što joj je preostalo. Naglo je zastala i gotovo izbacila svog pratioca iz ravnoteže.

– Čekajte! Nisam očekivala od vas da me odvedete na ručak, gospodine Laslo, a kamoli nešto drugo. Ne radim ovo bilo kakvim ciljem, najiskrenije vam kažem. Ako ćete zažaliti zbog toga što ste me ovako obukli, onda treba da znate da sam ja isplela ovaj šal, a moja prijateljica je dizajnirala i izradila nakit. Mogu da joj se odužim za ogrlicu i, ako ništa drugo, niko osim mene neće biti nimalo oštećen ukoliko šal budem morala da poklonim, umesto da ga prodam. To vas ništa neće koštati. Mogu bez problema da ispletem još jedan za zadrugu.

– Ovo je vaših ruku delo?

Klimnula je glavom, konačno malo spokojnija.

– Gajim zečeve zbog mesa, a pored njih i nekoliko angorskih, koje ionako retko ko ume da prepozna. – Sijenu odmah ozari pomisao na svoj mali trijumf, jer ih je uspešno skrivala od Imelde i Alda. Za njih nije zec ništa drugo do gulaš od zečetine, to je sve što ih zanima.

Podstaknut njenim rečima, podigao je jedan kraj šala boje različka i zagledao se u fino pletivo. – Prelep je. I predivno vam stoji, uzgred budi rečeno – dodade ljupko. – Izuzetno ste posvećeni i vešti, ali to je malo zabrinjavajuće kad je reč o tako mladoj osobi. Lepa žena poput vas trebalo bi više da izlazi, sinjora.

– Nije mi dopušteno, hoću da kažem, nemam priliku. Moram, pre svega, da održavam kuću u kojoj živim s maćehom – Sijena se brzo ispravi. Imelda se možda ponaša prema njoj kao prema Pepeljugi, ali Sijena ne želi da ovaj stvarni princ iz bajke pomisli da s njom može lako, a posebno sad kad zajedno hodaju zabitim uličicama. – To mi ne ostavlja mnogo vremena niti energije za bilo šta drugo – rekla je ozbiljno.

– Razumem.

Njena poruka sigurno je bila dovoljno jasna jer se njegovi prsti stegnuti oko njenog lakta naglo olabaviše. Na Sijenino olakšanje, u trenutku kad su se već približavali izlazu iz grada, on ju je pustio da slobodno hoda pored njega.

Pomislila je da je to uradio poštujući granicu koju je ona povukla između njih, ali Garetove misli zapravo su bile negde drugde. Bio je uznemiren. Njegov beg s Menhetna bio je tako iznenađan, a to je značilo da je putovao bez ikakvog prethodnog plana. Njegovi radni dani bili su u minut isplanirani, ali to je sad iza njega. Mobilni telefoni, GPS i sve ono što mu je olakšavalo da u najkraćem roku stigne od tačke A do tačke B i nazad, ostalo je samo puko sećanje. Opipao je izbočinu na jakni, želeći da se uveri da mu je pasoš i dalje u džepu. S njim, kao i s neograničenom količinom novca kojom

je raspolagao, Gareth je mogao da radi šta hoće i da ode kuda god poželi. Svet je trebalo da bude njegova školjka. Međutim, sloboda je nešto s čim se, premda to nije očekivao, teško suočavao.

Na ovu pomisao lice mu se naglo smrкну. Imao je više novca nego što većina ljudi zaradi za čitav život, ali to ipak nije bilo dovoljno. Pita se zašto je tako. Nešto, neka jednostavna istina, koju su svi uspevali da vide osim njega, i dalje mu je izmicala. Neprekidno je radio od svoje šeste godine jer ga je, kad god bi zastao, savladavao neki nemir. U njegovom životu nedostajao je neki suštinski element. Upravo to osećanje ga je ophrvalo ranije te nedelje. Shvatio je kako što pre mora da otkrije šta mu to nedostaje, ali nije znao kako to da učini. Deo tog problema svakako leži u poslu. Jedini način koji je uspeo da smisli da izbegne njegov zov bio je da pobegne hiljade kilometara daleko i da potpuno preseče svaki kontakt sa svojom kompanijom. Ukoliko samo pokuša da se uloguje na kompjuter u svojoj kancelariji, saradnici će mu u istom trenutku već biti za vratom, poput klinaca koji, kad ugledaju mače, odmah počnu da ga maltretiraju. Bio mu je potreban prostor i vreme da razmisli o svemu.

Gareth zavuče ruku u džep. Od trenutka kada je preuzeo ključeve iznajmljenog automobila, već treći put je proveravao da li su na mestu. Mora da se opusti. Čim je to pomislio, primetio je još jednu promenu. Šetnja ovim zagušljivim uskim uličicama s napetom neznankom trebalo bi da predstavlja pravi pakao za njega – užasni podsetnik na ono što možda propušta. Međutim, zatekao je sebe kako uživa u tome što se od njega uopšte ne očekuje da vodi ikakav razgovor. Šta mu se to desilo?

Nesvesno je usporio hod. To mu je omogućavalo da konačno osmotri sve ono što se oko njega događa. Podigao je pogled s pločnika ka uzanom komadu neba koje se naziralo između krovova oronulih kuća. Kroz jedan prozor na spratu

promolila se silueta neke žene s bujnim grudima. U ruci je držala bokal. Veselo je uzviknula nešto nalik upozorenju, a zatim je sipala vodu u saksije s cvećem. Višak tečnosti kojom je okupala grimizne geranijume skliznu niz pročelje kuće poput slapa i završi na ulici.

Nekoliko kapljica poprska stopala Garetove slučajne pratilje. Bila je zadubljena u svoje misli i nije ni primetila ženu na prozoru. Namršteno je pogledala vedro nebo na kojem nije bilo ni jednog jedinog oblačka.

– Aprilski pljusak? – upita Garet, kao da glasno razmišlja, a potom se osmehnu, shvativši da prvi put nakon ko zna koliko vremena razmišlja o nečemu drugom, a ne o poslu.

Možda to nije rešenje svih njegovih problema.

Ali barem je dobar početak.

* * *

Automobil je bio baš onakav kako ga je opisao. Zadivljeno uzdahnuvši, Sijena skliznu na suvozačko sedište.

– Dobar je, zar ne? – reče Garet, zadovoljno sedajući za volan.

Sijena klimnu glavom, ali ništa ne reče. Zaklela se sebi da će biti smerna. Garet Laslo je nije dotakao ni jedan jedini put otkad joj je pustio ruku. Uprkos skrivenim osećanjima koja je gajila, znala je da ne sme da mu pruži povod da opet uradi nešto slično. Međutim, skromnost nije bila jedini razlog njenog ćutanja. Put koji vodi do restorana prolazi na tek nekoliko kilometara od Pičije. Mogla je samo da se nada i da se moli da je niko od meštana neće videti kako se vozi u takvom automobilu.

Premda sam ja poslednja osoba koju bi neko očekivao da vidi u lambordžiniju. Nasmejala se u sebi. Verovatno bi to pripisali halucinacijama izazvanim prejakim suncem.

W & N

– Vi ste prva devojka koja se smeši dok ja vozim. Sve uglavnom vrište i grčevito se drže za nešto. – Gareth joj uputi kratak pogled, a potom se opet usredsredi na vožnju. – U čemu je problem?

– Nije... ni u čemu – reče Sijena nervozno – samo... ova situacija me je podsetila na onu staru pesmu: „Da moji prijatelji mogu sad da me vide“. Pitala sam se šta bi moja maćeha rekla kada bi me ugledala u ovakvim kolima. – Čeznutljivo je prešla rukom preko sedišta.

Bilo je presvučeno najmekšom kožom koja je mirisala na mnogo potrošenog novca.

Lice mu se ozari, a oči mu se vragolasto suziše.

– Hajde da svratimo do nje da proverimo, hoćemo li?

Sijena pretrnu. – Ne! Šta vam pada na pamet! Ubila bi me! Uzornim ženama nije mesto u brzim automobilima s nepoznatim muškarcima.

– A zašto? To je svakako bolje nego da vas vide u nepoznatom automobilu s brzim muškarcem. Pa, hoćemo li da prođemo pored vaše kuće?

– Bože me sačuvaj! – reče Sijena prestravljeno. – Previše je daleko odavde i sigurno bi nam oduzelo mnogo vremena, a vi imate rezervisan sto, sinjore.

– Shvatio sam poruku. Svojski se trudite da me držite na pristojnom odstojanju, ali zaista nema razloga da budete tako zvanični. Slobodno možete da me zovete Gareth.

Sijenine usne se razvukoše u jedva vidljiv osmeh, ali ne zadugo, i ona brzo okrenu glavu i nastavi da gleda kroz prozor. To svakako ne liči na ponašanje na kakvo je on bio navikao kod žena.

– Zar vi nemate ime, sinjora? – upitao je.

– Naravno da imam, ali možda bi naš odnos ipak trebalo da ostane zvaničan. – Sijena napući usne.

– Imam običaj da zovem po imenu sve dame koje upoznam. Zašto mi onda i vi ne biste rekli svoje?

Sijena je te reči shvati kao naredbu. Navikla je na

naređenja, ali to nikako ne znači da ih je lakše podnosila. Osim toga, ovaj čovek je za nju potpuni stranac. Morala je nekako da zauzme čvrst stav i da mu ne dozvoli da joj se približi. Ukoliko odoli iskušenju, prekršiće sve ono što je podrazumevala pod poslušnošću, ali ju je uprkos svemu i sama pomisao na tako nešto beskrajno uzbuđivala. Danas je već uradila nešto za nju sasvim neverovatno, samim tim što se uopšte obrela tu s njim. Zašto ne bi otišla još dalje?

– Gospođa Di Imperija. – Izgovorivši to, pogledala je smelo Gareta, izazivajući ga da joj postavi još neka pitanja.

Držeći ruku na volanu, on je znatiželjno odmeri. Sijena mu uzvratila pogled, a on se gotovo neprimetno osmehnu. Potom okrenu glavu i nastavi da zuri u put koji je vijugao pred njima. U jednom trenutku je samo klimnuo glavom, na isti način kao i kad se zahvaljivao na savetu onoj starici na tržnici.

Sijeni je sad bilo sasvim jasno zašto se ta vremešna bakica kikotała poput kakve šiparice. Dar Gareta Lasla da obori žene s nogu makar i nekim svojim najdiskretnijim postupkom delovao je i na nju. Kad bi barem mogli da razmene nešto više od pukog začikavanja...

Pošto je parkirao auto ispred *Petirosa* i ugasio motor, Garet izvadi mobilni telefon iz jakne i, pre nego što je izašao, obavio je kratak razgovor.

Sijena ga brzo pogleda. Usne su mu bile stisnute, dok mu je vena na slepoočnici primetno pulsirala. Međutim, kad je progovorio, njegov samouveren ton bio je u potpunosti suprotnosti s napetim izrazom lica.

– Ja sam – rekao je, ne trudeći se mnogo da objašnjava ko je to „ja“. – Sada je jedanaest i pedeset ujutru, utorak. Sedim u *Petirosu* s kreditnom karticom u ruci, čekajući da vam priuštim uživanje. Ako želite da iskoristite ovu neverovatnu ponudu, pojavite se ovde što pre!

Prekinuo je vezu i razočarano cokuo. Vratio je telefon u džep i zalupio vrata iznajmljenog automobila uz gromoglasan

tresak, koji je poput pucnja odjeknuo dolinom. Sijena proguta pljuvačku. Dok su hodali prema vratima restorana, koja su takođe bila od peskiranog stakla, nadala se da mu njene prevodilačke usluge neće biti previše potrebne. Ako je već sad loše volje, sigurno mu neće prijati da mu ona tumači jelovnik kao da je nepismen.

Nepotrebno je brinula. Sledili su šefa sale, čije su cipele bile uglačane do savršenstva, sve do ušuškanog stola za četvoro. Sijena je sa strahopoštovanjem posmatrala čiste, moderne linije restorana, dok je GaretoV pogled bio usmeren na nešto mnogo prizemnije.

– Znači, to je petiroso! – pokazao je prstom predivno oslikanog crvendaća na jelovniku. – Zna li da jedan engleski vojvoda ima u svom zamku takvog crvendaća, koji sleće na njegovu ruku kad dođe vreme da ga nahrani?

Sijena ga je neko vreme blede gledala, misleći da se šali. Međutim, osmeh mu je delovao prilično iskreno, i ona odlučila da ide dalje.

– Otkud vi to znate?

– On to izvodi kao trik, da zadivi posetioce. Mislim da je veoma usamljen, jadničak. Hteo je da mu budem poslovni savetnik.

Sijena izvi obrve i sagnu glavu da prouči jelovnik. Nije želela da Gareth vidi da je zapanjena onim što je upravo rekao. Čovek koji se druži s vojvodama sedi naspram nje u restoranu iz njenih snova! Trudila se da se usredsredi na spisak jela ispred sebe, ali to ju je činilo još nervoznijom. U ponudi *Petirosa* bilo je svega, od špargli do tikvica. Nije imala pojma šta da izabere niti, što je još važnije, koliko novca Gareth namerava da potroši na nju.

– Izaberite šta god želite, gospođo Di Imperija – rekao je, kao da joj čita misli. – Ukoliko ovo mesto istinski vredi potrošenog novca, onda mi ga zaista neće biti žao. Vi samo naručite, a ja ću se pobrinuti za sve ostalo. Što se mene tiče, već danima živim na šatobrijanu i pomfritu, tako da mislim

da ću kao glavno jelo uzeti nešto vegeterijansko. Danas bih malo da promenim. – Opušteno je slegnuo ramenima.

Vegeterijansko – to i ne zvuči preterano skupo. Sijena odluči da naruči isto što i on, ali ipak nastavi da se pretvara da proučava jelovnik. Radila je to čekajući da stignu njegovi prijatelji, ali takođe i zato što nije mogla da se seti da li je ikad uživala u takvom luksuzu. Sijena godinama nije bila u restoranu, a na ovako očaravajućem mestu zapravo nikad nije ni bila. Ovakvu priliku trebalo je iskoristiti na najbolji mogući način.

Nagnuta nad jelovnik s koricama presvučenim plišom i neobrađenim ivicama hartije, čekala je sve dok, uprkos njegovim očigledno finim manirima, Gareth nije pokazao blage znake nestrpljenja. Stidljivo je podigla pogled. On se nasmejao i pozvao konobara.

– Pa, šta ste izabrali, gospođo Di Imperija?

Sijena se uozbilji. – Ja... mislim... sve mi deluje vrlo dobro. Možda biste vi mogli nešto da mi preporučite... Garete...

– Mislim da će nam biti potrebno još malo vremena da odlučimo, sinjore – reče Gareth konobaru. Čim se ovaj udaljio, Sijenin pratilac se nagnu ka njoj s izrazom lica nekog ko će upravo obelodaniti veliku tajnu.

– Bili ste u pravu, sinjora, nisam siguran da bih uspeo da se snađem da sam ovde došao sam. A ja sam se baš nadao da ćete vi meni nešto da preporučite. Mogu da prepoznam neke opšte pojmove, kao što su supe i testenine, ali s ovim lokalnim nazivima nikako ne uspevam da se izborim. Možda bismo mogli da ih odgonetnemo zajedničkim snagama?

Smejući se, zajedno su proučili jelovnik i na kraju se dogovoriše da za predjelo uzmu *cacciucco*, a za glavno jelo *pansoti au preboggion*. Sijena je ipak ostala pri tome da naruči isto što i on. To je ubrzalo odluku i dalo joj još nekoliko dodatnih sekundi da ponovo osmotri fantastičan prostor u kojem se nalazila – i malo diskretnije, svog pratioca.

Glavni konobar stvorio se pored njih čim mu je Gareth dao znak rukom. Sijena ga pogleda i nasmeši se pomalo snebivljivo kad čovek nadnese srebrno nalivpero nad maleni kožni notes.

– Ne brinite, ja ću da naručim – reče Gareth blago, pre nego što je uopšte zaustila da kaže nešto.

Zaustavila je dah, čekajući da vidi šta će se desiti.

Izgovor mu je bio savršen. I baš u trenutku kada je htela da mu čestita, između njih se ispreči prodorna zvonjava njegovog mobilnog telefona.

– Do đavola, izgleda mi da ćemo na kraju ipak morati da ručamo sami, sinjora. Moji prijatelji ne mogu da dođu – rekao je, pošto je završio razgovor. Coknuo je jezikom, a potom se, videvši njen izraz lica, blagonaklono nasmešio. – Šta se desilo? Baš i ne izgledate kao neko ko se raduje što će konačno ručati u restoranu iz svojih snova.

– Nije to u pitanju. – Sijena ga je posmatrala kako zaklapa telefon i vraća ga u džep. Iznenada je osetila kako opet postaje ona snuždena devojka s tržnice, koja pokušava da zauzme što manje prostora za stolom, kao da želi da postane nevidljiva. – Samo nisam očekivala da ćemo nas dvoje biti sami.

Pogledao ju je žmirkajući, na šta se njeno lice, uprkos nervozi koju je osećala, naglo razvedri. – Nisam ni ja to očekivao, sinjora, ali čini se da ćemo i vi i ja morati da se pomirimo s tom činjenicom i da izdržimo do kraja. – On dramatično uzdahnu, a Sijena se zakikota.

Pošto je njen smeh utihnuo, sofisticirana tišina restorana opet se isprečila između njih. Gareth je bio potpuno opušten. Zavalio se u stolicu i otvoreno razgledao unaokolo. Sijena to nikako nije uspevala sebi da dozvoli i samo bi kratko, stidljivo pogledala po prostoriji kad je mislila da je niko ne vidi. Misli su je nemilosrdno terale da ga gleda, premda joj to nije donosilo ništa dobro. Očajnički je želela da započne duhovit, iskričav razgovor s njim. Međutim, u tome su je

sprečavala dva razloga. Prvo, nije bila u stanju da ga pogleda a da se ne zacrveni, što je već samo po sebi dovoljno loše, ali drugi razlog predstavljao joj je još veću prepreku.

Nije mogla da smisli ništa pametno što bi mogla da kaže. A onda se desilo nešto neverovatno i izvuklo je iz neugodne situacije u kojoj se zatekla. Kroz otvoren prozor restorana uleteo je leptir.

– Pogledajte, šafranovac!

– Razumete se u leptire, sinjora? – upitao je iznenađeno, izvijajući obrvu.

– Ne baš, ali u poslednje vreme njihov broj u našem kraju prilično se povećao. Obožavaju purpurne cvetove čije su seme sami rasejali duž starih terasastih zidina. Sviđa mi se i njihov naziv, krajnje logičan i jednostavan.

Sijeni se za trenutak učini kao da se polako opušta, ali kad su doneli vino i predjelo ponovo se ukočila. Stomak joj se opet skvrčio na veličinu zrna graška. Kao i pre toga, i ovog puta je Garet razgovarao s konobarom. Čim se ovaj udaljio od stola, on se nagnu nad tanjir i znalački udahnu miris koji se iz njega širio.

– *Cacciucco* je sigurno riblja čorba, zar ne, gospođu Di Imperija?

– Tako je. Ne znam koliko ste razumeli ono što piše u jelovniku, ali piše da se u restoran svakog jutra dopremaju sveže namirnice, uglavnom s obale, udaljene svega nekoliko kilometara, kao i s lokalnih farmi i malih privatnih gazdinstava.

Napravio je kratku pauzu dok je lomio pogaču na sitnije komade, a potom se nagnuo ka njoj sa zagonetnim izrazom lica.

– Da, to sam razumeo. Shvatio sam da običan narod ovde i dalje priprema hranu na starinski način i da se većina toga i dalje proizvodi u domaćoj radinosti, kao nekad. Pretpostavljam da i vi to radite. To se prilično razlikuje od onog na šta sam ja navikao kod kuće. – Opet je zastao,

shvativši koliko mu u tom trenutku reč „kuća“ zvuči daleko i neobično. Pokušao je da se nasmeje, ali iz grla mu je izašao samo hrapav, tup zvuk. – Jeo sam najgoru moguću hranu sve dok nisam uspeo da obezbedim sebi bolje uslove za život. Prilika da jedem svežu, domaću hranu na mestu poput ovog i za mene predstavlja luksuz.

Nečujno srčući supu iz kašike, Sijena ga pogleda. Usne su mu bile ljutito stisnute, a oči uprte u neku zamišljenu tačku iza nje.

– Možda sva ta ligurska sveza, domaća kuhinja utiče na to da ljudi iz ovih predela imaju tako blagu narav? – oprezno je izgovorila, iskušavajući ga.

Njene reči trgnuše Gareta iz zamišljenosti. Lice mu je poprimilo zbunjen izraz i on pogleda svoju stegnutu pesnicu kao da je tuđa a ne njegova. Sijena primeti da je morao da uloži svestan napor kako bi opustio prste. Nastavila je da ga posmatra ispod oka dok su mu napetost i malopredašnji boksterski stav polako popuštali. Uzeo je kašiku, ali, na Sijenino olakšanje, nije odmah navalio na supu koja se još pušila. Promešao je *cacciucco* laganim, smirenim pokretima.

Znatno spokojnija, Sijena se usredsredila na svoj tanjir, ali Garet je pojeo supu mnogo pre nego što se ona usudila da opet progovori.

– Volela bih da sam barem malo proždrljivija – rekla je, trudeći se da njene reči zvuče opuštено. – Onda bi sve ovo za mene predstavljalo mnogo manje iskušenje.

– Pokušala je da se nasmeje, ali bezuspešno.

– Ovakav ručak trebalo bi da bude prijatno iskustvo.

– Odgurnuo je prazan tanjir od sebe i odložio kašiku.

Sijeni je svaki njegov pokret delovao isuviše odmereno, kao da ni za trenutak ne uspeva da se opusti.

– Da li vam je prijalo, sinjore?

– Da, u dobrom društvu.

– Šteta što vaši prijatelji nisu mogli da dođu.

– Ma ne, sve je u redu, sinjora.

Osmehnuo se, a mekoća njegovog glasa navede Sijenu da se zapita da li je time mislio samo na hranu...

3.

Možda čak i prvi put u njegovom životu, zavođenje nije bilo u Garetovom planu. Putovao je Evropom prevashodno radi odmora i ništa više od toga. Kratko je osmotrio Sijenu. Pritajeni smešak i dalje joj je lelujaao na usnama. Zavođenje je u tom trenutku za njega bio isuviše zahtevan poduhvat, ali maštarenje je već nešto sasvim drugačije. Za to se uvek nađe vremena.

Kao da mu je pročitala misli, devojka se zacrvene i spusti glavu. Zabavljen njenim postupkom, Gareto nastavi da uživa u hrani. Nije mogao ni da zamisli da bi njegova slučajna pratilja mogla da mu stvori ikakve probleme. Doživljavao ju je isključivo kao neku vrstu vizuelne zabave. Voleo je da ukrašava svoj svet lepim stvarima, ali, dok su umetnička dela za njega bila ozbiljna investicija, vredna pažnje i prikazivanja, žene su bile nešto sasvim drugo. Bile su poput leptirića. Neobavezno su uletale u njegov život kroz jedan prozor, da bi nedugo potom izletele kroz drugi. Ni ovaj slučaj nije trebalo da se razlikuje od ostalih. Staviše, s devojkom koja je sedela naspram njega bilo je još jednostavnije nego s njegovim uobičajenim „šemama“. Gospođa Di Imperija bila je pošteđena svega osim njegove mašte – premda je nameravao da pusti da se situacija odvija svojim tokom.

Gareto nastavi krišom da je posmatra. Naslađivao se pomišlju da lagano ali sigurno otpusti sve njene kočnice, jednu po jednu, pretvarajući njenu zatečenost i zbunjenost u žudnju. To probudi u njemu osećanje koje nije moglo biti ugodnije, barem je tako mislio, ali onda se desilo nešto što ga je učinilo još savršenijim. Podigla je pogled iščekujući glavno jelo, koje je konobar upravo spuštao na sto, pri tom nesvesno

oblizujući usne jezikom. Taj njen postupak raspali Garetove apetite, ali ne za hranom, već za nečim mnogo ugodnijim od toga. Zamisljao je kako ga taj glatki, ružičasti vršak njenog jezika miluje, spuštajući se sve niže, sve dok ga ne pošalje pravo u raj. Pošto je konobar prišao njegovoj strani stola, Gareth je morao da privuče stolicu kako bi sakrio najočigledniji znak ushićenja. Pokušavajući nekako da skrene misli, zagledao se u beli porcelanski tanjir s raviolima, postavljen ispred njega. Još se pušio, vreo poput njegovih maštarija.

Iznenadni vrisak s druge strane stola naterao ga je da opet podigne glavu. Tanak mlaz sosa pokuljao je iz tanjira i prsnuo po ruci gospođu Di Imperija. Posmatrao ju je kako prinosi prst ustima i sisa ga ne bi li ublažila peckanje. To je samo još više pojačalo Garethovu želju.

Pogledala ga je izbezumljeno, plavim, širom otvorenim očima. Istog trenutka izvadila je prst iz usta i spustila ruku u krilo, krijući je kao da je uradila nešto nedozvoljeno.

– Tako mi je žao, sinjore! Ne znam šta da kažem... Samo... Strašno sam nervozna. Dolazak u ovakav restoran je nešto sasvim novo za mene. Nikad nisam bila na tako lepom mestu.

– Nema potrebe da se izvinjavate – promrmljao je odsutno, i dalje obuzet mislima.

– Pazite, jako je vrelo. Nadam se da će vam se svideti.

– Siguran sam da hoće – rekao je osmehujući se, ubeđen u istinitost svojih reči.

Dok je čekao da se hrana malo ohladi, Gareth je otpio gutljaj vina i čestitao samom sebi na izboru. Uzeo je muskatno vino, izuzetno aromatično. Savršeno je išlo i uz predjelo, a sad i uz glavno jelo. Smatrao se srećnikom što je u prilici da proba tako nešto. U stvari ne, zaradio sam pravo na ovo, brzo se ispravio. Gareth je čvrsto verovao u izreku da je svako kovač svoje sreće. *Svako* može da postigne ono što je on postigao samo ako dovoljno želi da uspe. Kad će ljudi

konačno shvatiti da je za to potreban samo naporan rad?

A onda je Gareth primetio kako njegova pratilja na pomalo neobičan način prebira po jastučićima od testenine koji su se suptilno baškarili u baršunastom sosu. Ta taktika odlaganja poznata mu je još od vremena kad je životario po ulicama. Već mu je bila rekla da je restoran u koji ju je doveo daleko prevazilazio sve ono na šta je ona navikla. I zato je znao da sad želi da ovo za nju sasvim novo iskustvo traje što je duže moguće.

Samo se nadao da uzrok njenog odugovlačenja ne vuče neke mnogo dublje, mračnije korene. Posmatrajući njene tanušne zglobove i prefinjene šake dok se poigravala s hranom, zapitao se kad će sledeći put videti pristojan obrok. Preterano zanimanje za životne navike drugih ljudi bila je samo još jedna posledica njegovog siromašnog detinjstva.

Garetovo zabrinuto lice bio je dovoljan znak konobaru da odmah pritrči njihovom stolu.

– Možete li da nam donesete još malo ovoga, molim vas? I još jednu porciju hleba s belim lukom.

Sijena je bila toliko iznenađena da je iz nje poletela bujica reči pre nego što je uspela da ih zaustavi.

– Ali još niste takli ni ono što imate u tanjiru, sinjore!

– Bože dragi, nisam navikao na ovakve reakcije od ljudi koje samo želim da častim ručkom. – Nasmejao se.

Sijena je ustuknula, prostrelivši ga pogledom.

Njegovo lice sad je krasio pobedonosan osmeh, upućen konobaru koji se užurbano približavao stolu, noseći dodatnu porudžbinu u visoko podignutoj ruci.

– Ovo je sve za vas, sinjora – prošaputao je. – Uživajte!

Konobar je brzim pokretima prerasporedio tanjire po stolu kako bi napravio prostora za još jedan. Sijena je ostala bez reči, ali to joj je barem dalo vremena da smisli šta da kaže.

– Vrlo ljubazno od vas, sinjor Laslo – promrmljala je, čim se konobar udaljio dovoljno daleko da ne može da ih čuje

– ali sigurna sam da neću moći da izađem na kraj sa svim ovim. Sta vas je uopšte navelo na pomisao da mi ova porcija nije dovoljna?

Slegnuo je ramenima. – Tanki ste poput grančice i vrlo ste bledi. Samo vi jedite. Ovdašnje porcije nisu baš velike kao američke, ali svakako će vam povratiti malo rumenila u obraze.

– A da li... to znači da je vama ova porcija premala?

Počeo je s neskrivenim zadovoljstvom da kruži viljuškom po tanjiru s raviolima. – Nikako. Ne mogu da podnesem da se baca kvalitetna hrana. Zato uvek pojedem sve što stave pred mene.

– Izgleda da vam to prija.

Reči su izletele pre nego što je Sijena uopšte imala vremena da promisli i uzdrži se od komentara. Uzdahnula je, očajnički želeći da ih nikad nije izgovorila, ali Gareth je u životu već bio čuo toliko praznih komplimenata da bi obratio preveliku pažnju na još jedan. Ipak, njena nevina opaska izmamila mu je gotovo neprimetan smešak.

– Htela sam da kažem... Mislim, savršeno izgledate. U stvari...

Pustio ju je da upadne u mrežu sopstvene nepromišljenosti, gledajući je kako se sve više upetljava i kako je stid nemilice obuzima. Prijalo mu je da konačno vidi ženu koja ne ispaljuje komplimente poput rafala. Sve devojke koje su obletale oko njega na zabavama očigledno su čitale isti scenario. Imale su već razrađenu priču. Međutim, gospođa Di Imperija bila je sve, samo ne vešta. Očigledno je da joj se on sviđa, ali se svim silama trudila da mu to ne pokaže. To je bila osvežavajuća promena za Gareta. Mada, on sasvim sigurno nikad ne bi ni zagrizao mamac jedne tako trapave i čedne mišice poput nje! I sama pomisao na tako nešto beskrajno ga je zasmejavala. Uostalom, čime bi ona uopšte mogla da ga privuče?

Zabranjeno voće: ono poseduje najmoćniju silu

privlačenja na svetu, odgovori mu iznenada njegovo telo, blago zadržavajući od uzbuđenja.

Uznemiren, podigao je pogled s tanjira. Pogledi im se sretoše preko stola i on shvati da se upravo našao licem u lice sa sasvim novim i nepoznatim iskušenjem. Nevinost njenih krupnih, svetlih očiju najednom poče da raspaljuje njegova tek otkrivena osećanja, umesto da ih uguši, kao što je očekivao da će se desiti.

Obuzela ga je gotovo neodoljiva potreba da žudno uroni u to mediteransko plavetnilo i u njemu ostane koliko je god to moguće.

Ipak, nije mogao da dozvoli da ga sve toliko zbuni. Ne skidajući pogled s nje, lenjo se osmehnuo.

– Ništa ne brinite, sinjora, meni je ovo sasvim dovoljno. Hajde da sad uživamo u našem izvrsnom ručku.

Njegov neobuzdani libido ipak se nije dao tako lako zbuniti.

Desert koji su naručili bio je predivno aranžirana poslastica napravljena od šlaga, čokoladnog musa i kesten pirea.

– Zaista je velika šteta što su vaši prijatelji propustili da uživaju u ovako izvrsnoj hrani. – Pošto im je poslužena kafa, Sijena se s uzdahom zadovoljstva zavalila u stolicu. Gareth je bio toliko šarmantan za vreme ručka da je gotovo zaboravila svoje sumnje u vezi s njegovim namerama. Potom je pomislila šta bi Aldo rekao na takvo zapadanje u greh i naglo se uspravi.

– Da sam na vašem mestu, ne bih se previše brinuo za njih, sinjora. Svi mi isuviše često jedemo ovako dobro i obilato. To vam je direktorska boljka.

Sijena mu je poverovala, ali instinkt joj je govorio da ovaj čovek nije preterano sklon preterivanju u hrani i piću. Voleo je da drži sve pod kontrolom. Zamislila ga je kako

predano vežba u kućnoj teretani i dovodi do savršenstva svoje izvajano telo.

– Volela bih da mogu stalno ovako da jedem. – Uzdahnula je čeznutljivo, tapkajući usne belom ušutkanom platnenom salvetom. Čak i taj detalj odisao je luksuzom. Damast je bio tako pun i savršen. Uredno ju je presavila i odložila pokraj svog tanjira, a njen pratilac je dao znak konobaru da dođe.

– Ali to nije nikakav problem ukoliko to zaista želite, sinjora – reče Garet mekim glasom, plaćajući račun.

Podigla je pogled ka njemu. Da li on to pokušava da joj se približi? Šta da kaže? Šta da uradi?

Pružanje otpora bilo bi beskorisno, ali kako da uskladi to sa svojom savešću ili da sačuva to kao svoju tajnu ili...?

– Sve što treba da uradite jeste da imate san, a zatim da se potrudite da ga zgrabite obema rukama – nastavio je jednako baršunastim glasom.

Sijena bi nakon ovih reči možda i osetila olakšanje – da nije bila toliko razočarana.

– Lako je vama da to kažete, sinjore. Sanjarenje ne može da plaća moje račune niti da nam stvori hranu na stolu, zar ne? – rekla je brzo, pokušavajući da prikrije zbunjenost.

– Meni je to ipak nekako uspelo.

– Da ali ja živim u stvarnom svetu, sinjore.

– I ja, takođe.

Ustao je kako bi uzeo Sijenin šal i obavio ga oko njenih ramena. Pošto je to uradio, okrenuo se da zahvali konobaru na usluzi. Najednom se gotovo sudariše – tela im se dotakoše, a njene usne se na trenutak nađoše na svega nekoliko milimetara od njegovih.

Ono što se nakon toga desilo bilo je već previše za Sijenu. Blaženo se osmehujući, Garet je podigao ruku i nežno je pomilovao po kosi. To je bio taj trenutak. Trenutak za kojim je žudela, trenutak o kojem je sanjerala dok je životarila na tržnici. Sijena je bilo u potpunosti paralisana od straha.

Sve vreme se plašila da bi ovako nešto moglo da se desi. Nije znala šta da radi niti kako da se ponaša. Instinktivno je odskočila od njega i pobegla poput uplašenog zeca.

Garet ju je gledao kako odlazi, zapanjen. Šta se *to*, do đavola, upravo desilo?

– Pa, uvek postoji prvi put! – našalio se s isto tako zatečenim konobarom koji ih je doskora usluživao. – Nikad me nijedna devojka nije tako ostavila.

– Nemojte to da shvatate lično, sinjore – rekao je čovek. – Žene ne podnose insekte. To je samo bila reakcija na leptira koji joj je sleteo na glavu, ništa drugo. Vratice se ona.

Ali nije se vratila.

* * *

Nekoliko sati kasnije, Gareth je zabavljao svoje domaćine, prijatelje kod kojih je odseo, pričajući im o neobičnoj popodnevnoj avanturi.

– Kažem ti, Kejne, baš šteta što danas niste mogli da stignete na taj ručak. Trebalo je da budete tamo. Ta devojka me je sve vreme gledala kao da pokušavam da kupim njenu dušu. Uopšte nisam nameravao da joj se nabacujem niti bilo šta slično, ali bilo je tako neverovatno posmatrati je kako se bezuspešno trudi da mi se odupre i smišlja načine da mi kaže „ne“. A onda sam samo pokušao da oteram leptira s njene kose i ona je nestala.

– Kad ti je neka žena poslednji put rekla „ne“, Gareth? – zadirkivao je Kejn Bredli svog gosta.

– Ne sećam se.

– Zato što se tako nešto nikad nije ni desilo. – Kejnova supruga Moli se saučesnički nasmeja, a zatim ustade. – Ali ako ćete vas dvojica početi s prljavim pričama, ja odoh da vidim šta se dešava s večerom. – Potom je odlepršala u pravcu vrata trpezarije i ubrzo se izgubila iza njih.

W & N

Iz trpezarije je pozvala batlera, koji je odmah dotrčao iz predvorja.

– Je li Sijena već stigla, Luiđi?

– Jeste, sinjora. Poslao sam je u vašu sobu, kao što ste mi naložili.

– U redu. Znaš li možda je li uspela da prokrijumčari neku pristojnu haljinu od kuće, da se presvuče? Ili će pozajmiti neku moju?

Moli nije morala da sačeka odgovor. Pogled na gošću koja je stajala na odmorištu bio je dovoljan da je poštedi daljih pitanja.

Sijena je izgledala zanosno u savršeno jednostavnoj crnoj večernjoj haljini. Duboki izrez na grudima i čista, besprekorna linija bila je dodatno naglašena blistavim dijamantima na njenom vratu i zabrinutim pogledom u očima.

– Izgledaš apsolutno predivno! – Moli pohita ka njoj i poljubi je u obraz, ne sačekavši ni da Sijena siđe niz stepenice. Obuhvativši rukom njen tanani struk, Moli je povede kroz hol. – E, sad, ne smeš ovo da zaboraviš – tvoj zadatak je da uneseš malo lokalnog kolorita u život jednog od Kejnovih najstarijih prijatelja. Vrlo smo zabrinuti za njega. Ima neki problem, ali on nije od onih što podižu larmu oko svega i svačega. Ne želi da nam se poveri, ali i sami smo shvatili da se nešto događa. Ako ništa drugo, uspeći smo da ga ubedimo da ostane kod nas neko vreme. Prvobitna namera mu je bila je da pođe na krstarenje Mediteranom, ali sasvim je očigledno da mu je potrebno mnogo više od toga. Videćeš već, čim ga budeš ugledala. S obzirom na to da nas dvoje još ne govorimo tečno italijanski, pomislila sam da bi ti bila savršen most između njega i meštana dok je ovde.

Sijena se prepusti Moli koja je odvede do trpezarije. Bila je zabrinuta zbog svega – počevši od izgovora koje je morala da smišlja kod kuće, pa sve do šminke koju je užurbano nanela u tuđoj sobi. – Znaš da bih učinila sve da ti pomognem, Moli, ali ako moja maćeha sazna za ovo...

– Za boga miloga, devojko! Pa ti imaš dvadeset šest godina! I sama si svoja gazdarica. Ne treba tebi niko da ti kaže šta smeš ili ne smeš!

– Da, ali ipak nisam sigurna...

– Onda je najmanje što možeš da učiniš to da lepo uživaš u večeri s nama dok ne smisliš šta ti valja činiti.

– Moli blago potapša svoju bezvoljnu gošću po leđima, a zatim se konačno uputiše ka vratima salona.

Garet se trudio da barem jednom pusti život da teče svojim tokom, ali nešto ga je i dalje mučilo. Iz nekog njemu nepoznatog razloga, nikako mu nije polazilo za rukom da izbriše iz sećanja gospođu Di Imperija. Sve do sada, nijedna žena se nije preterano dugo zadržavala u njegovim mislima. Pojavljivale su se i nestajale tako brzo da nekima čak ni lik nije uspevao da upamti. Međutim, lik devojke iz Portofina neprestano mu je lebdeo pred očima. Pričajući'Kejnu i Moli o njoj zapravo je želeo da ga otera, ali svi njegovi naponi bili su uzaludni. Sve to je već počinjalo da ga nervira. Nije mogao da zaboravi tu ženu, a to već nije bilo nimalo smešno.

Tapkao je kažiprstom po obodu vinske čaše koju je držao u ruci, nesposoban da se usredsredi na razgovor. Dok je njegov prijatelj pričao, Garetove misli lutale su nekim sasvim drugim predelima. Šta li ona radi u ovom trenutku? Čekao ju je da se vrati i bio je zabrinut – prvi put u životu. Kasnije je saznao da ju je jedan čistač iz restorana odvezao nazad u Portofino, ali to mu nije bilo dovoljno da bude spokojan. Morao je da sazna da li je bezbedno stigla kući. I sama pomisao na to šta je sve moglo da joj se desi opsedala ga je čitavog dana. Činilo mu se nemogućim da istrгне tu devojku iz misli, posebno kad je alternativa bila slušanje Kejnovog blebetanja o nekoj vremešnoj gospođi koja živi u susednoj vili.

Garet je sipao još jedno piće i pokušao da se usredsredi na ono što mu je prijatelj govorio. Budući da je bio gost u njihovoj kući, to je bilo najmanje što je mogao da učini. Nikako mu nije uspevalo da se sasvim opusti, ali Bredlijevi su bili stari prijatelji i prilično su se trudili oko njega. Dugovao im je barem to da pokuša da se potrudi i da što pažljivije moguće odsluša priču o nezavidnoj finansijskoj situaciji uvažene udovice koja je te večeri trebalo da im se pridruži za večerom. Prihvatio je još jedan vermut od Kejna, sve vreme odsutno klimajući glavom dok je njegov domaćin nastavljao da mu priča koliko su zabrinuti za tu Sijenu.

Razbukovala vatra koja mu je pucketala u srcu grejala je Gareta još od popodneva, od trenutka kad je tajanstvena dama onako iznenadno nestala. Pitanje da li je ta vatra mogla da otopi led u središtu njegovog srca već je nešto drugo. Pustio je da mu misli lutaju. Međutim, umesto da zaobiđu probleme, neprestano su se vraćale na neuhvatljivu devojkicu koju je upoznao na tržnici. Njena pritajena lepota privukla mu je pažnju još kad ju je prvi put ugledao, s drugog kraja trga, i nije mogao a da joj ne priđe, poput pantera koji nezaustavljivo hrli ka svom plenu. Ipak, njegov skorašnji beg iz svakodnevice sprečio ga je da sledi uobičajenu, dobro utabanu stazu koja je kao po nekom nepisanom pravilu uvek vodila od neobaveznog ćaskanja do kreveta. Uzdahnuo je. Znao je da mu ona sigurno ne bi tako zaposela misli da je spavao s njom. Da se samo prepustio svojim nagonima, njen lik mu se ne bi tako bespoštedno podvukao pod kožu.

Spolja gledano, Garet je delovao kao savršen gost. Nije mnogo pričao i kad god je trebalo klimao je glavom u znak slaganja dok je njegov domaćin pričao. Međutim, iza te uljudne spoljašnosti mozak mu je munjevito radio. Postojao je samo jedan način da se oslobodi svoje novopečene opsesije. Da opet pronade tu devojkicu. Kako god zna i ume. Počeo je da kuje plan kako da izvede to. Učinilo mu se da je sasvim dobra zamisao da je odvede u apartman u hotelu

Splendido. Ako ju je *Petiroso* oduševio, onda će je poseta tom ekskluzivnom mestu sigurno oboriti s nogu i osloboditi je svih stega. A Garet će biti tu da je dočeka u zagrljaju.

Sve što treba da uradi jeste da joj opet uđe u trag.

A to možda neće biti tako lako. Već je znao da se prodavci suvenira i lokalnih delikatesa ne okupljaju na trgu svakodnevno, već određenim danima u mesecu. Za bilo kog drugog muškarca možda ne bi moglo da se garantuje da će uspeti da je pronade, ali za Gareta uspeh je tek puka formalnost. Već je razrađivao detalje potrage, razmišljajući o tome kuda bi mogao da ode i koga da pita za svoju stidljivu pratilju, kad se dogodilo nešto neverovatno. Nešto što je sasvim iznenadno i neočekivano razvejalo sve njegove planove, pretvorivši ih u neposrednu stvarnost.

Nije morao da se zamara i gubi vreme odlaskom u Portofino, obilaskom tržnica i raspitivanjem unaokolo, jer je njegova tajanstvena dama upravo ulazila na vrata da se upozna s njim.

4.

Garet je oduvek sebe smatrao potpunim gospodarom svojih osećanja. Ljudi su videli samo ono što je on *želeo* da vide, i ništa više od toga. I zato mu je, kad mu se blistava i očaravajuća prilika Sijene di Imperija približila kako bi se iznova upoznali, smiren i samouveren osmeh već bio na mestu.

– Pa ovo je moja prelepa pratilja s današnjeg ručka, s prelepim imenom koje joj savršeno pristaje. Svakako mogu da jemčim za njenu čast, Kejne, ako već ne mogu za svoju.

– Znači, vi ste se već upoznali? – Oči Moli Bredli su zasjale. – Nisi nam to rekla, Sijena.

– Nisam ni pretpostavljala da će vaš gost biti gospodin Laslo. – Sijena se trudila da ostane smirena, ali već je osećala

kako joj obrazu gore.

– Nas dvoje ćemo danas imati priliku da uživamo u dva vrhunska obroka, Moli. Veliko mi je zadovoljstvo što vas ponovo vidim, gospođo Di Imperija. – Garet je zakoračio napred i uzeo Sijeninu ruku. Podižući je do svojih usana, spustio je na nju najovlašnji i najformalniji mogući poljubac, ali su mu zato oči vragolasto zablistale.

– Ovo je prvi put da se zvanično upoznajemo – rekla je Sijena najponosnije što je mogla, uprkos skrivenim osmesima koji su je okruživali.

Sve što je želela da uradi bilo je da pobegne i da se sakrije, ali obećala je Moli da će učiniti sve što je u njenoj moći da se njen gost oseća prijatno i dobrodošlo. Morala je da izdrži do kraja, bez obzira na svoju uznemirenost.

– Rekla sam gospodinu Laslu da će mu možda biti potreban prevodilac za ručak u *Petirosu*. Kad me je zamolio da pođem s njim, mislio je da nećemo ručati sami – dodala je značajno.

– Ali kladim se da nije imao nikakvih problema da odmah nadoknadi naše odsustvo. To je naš Garet!

– Kejn ga potapša po leđima, grohotom se smejući. – Nikad ne dozvoljava da mu lepa devojka isklizne iz šaka. Sigurno te je Moli nagovorila da se večeras ovako doteraš. Zaista je nepopravljiva.

– Nije! – uzviknula je Sijena, još više se zarumenevši.

To što je provela pauzu za ručak u društvu neodoljivog Gareta Lasla dovoljno je loše. Međutim, njeni fini maniri doveli su je u još goru situaciju. Te večeri je prethodno već morala da slaže maćehu, rekavši joj da ide da prošetati, što nije bilo nimalo naivno, ali sad se sve dublje i dublje uvlači u mrežu laži i obmana – a sve to Molinom krivicom.

– Zapravo, Moli je tako savršena domaćica da ju je verovatno brinulo što tri i nije baš najpodobniji broj za večeru. Ja živim odmah dole niz ulicu, te joj je bilo najzgodnije da pozove mene. Plašim se da sam ja jedina

osoba koja se odazvala pozivu, gospodine Laslo.

– Ne potcenjujte sebe, gospođo Di Imperija – nasmešio se. – Ja bih to radije shvatio kao Molin besprekoran ukus. Odabrala je da pozove devojkicu koju bih i ja sam pozvao. Ovo je očigledno moje srećno veče.

– Garet okrenu prema njoj čašu koju je držao u ruci, kao da joj nazdravlja.

Sijenino rumenilo postade još intenzivnije, ako je to uopšte bilo moguće. Izjedali su je stid i griža savesti, dok je on očigledno uživao u situaciji. Njegova neverovatna opuštenost probudila je u njoj nesvakidašnju reakciju i ona požele da barem jednom bude svoja.

– Ne bih se složila s vama, gospodine Garete – rekla je stidljivo i krajnje uzdržano. – Prošla su svega tri meseca otkako je moj suprug preminuo.

Ova Sijenina opaska izazvala je neprijatnu tišinu u vazduhu.

Garet je primeo čašu ustima, ali prošlo je neko vreme pre nego što je otpio gutljaj. Pre nego što je išta rekao, zavukao je drugu ruku u džep.

– Moje najiskrenije saučešće, gospođo Di Imperija – rekao je konačno.

Sijena klimnu glavom, prećutno mu zahvaljujući. Još odavno je shvatila da je ćutanje bila najbolja odbrana kad je reč o njenom braku. Čak i najveći znatiželjnici, koji bi sve dali da saznaju nešto više o njenom i Aldovom odnosu, nisu se usuđivali da zabadaju nos u njen život. Njen dostojanstven, setan smešak, koji je satima uvežbavala pred ogledalom u svojoj spavaćoj sobi, sve ih je u tome sprečavao.

– Upravo mi je nešto palo na pamet! Garetov posao je da pomaže aristokratiji da neprestano uvećava svoje prihode, Sijena. Mogao bi da bude savršen čovek kad bi bacio pogled na tvoje imanje i procenio mu vrednost.

– Kejne! – Moli je bila zgrožena neprimerenom opaskom svog supruga.

– Sigurna sam da gospodin Laslo ima mnogo pametnija posla i da mu sada svakako nije do toga – rekla je Sijena, pošto ih je batler Bredlijevih pozvao da pređu u trpezariju.

– Zapravo, trenutno sam na zasluženom odmoru i barem još neko vreme se neću vraćati u kancelariju, tako da bih teoretski mogao da budem samo vaš, sinjora.

Pre nego što je Sijena uspela da zauzme pristojnu razdaljinu između njih, Gareth je uhvati za ruku i otprati je do trpezarije, zajedno s njihovim domaćinima.

– E pa, ukoliko ste na odmoru, gospodine Laslo, onda bi posao sigurno trebalo da vam bude na poslednjem mestu. – Sijena se nasmešila. Bio je to osmeh kakav nisu previše često vidali na njenom licu, zaslepljujuć i blistav.

– Ne budite tako ubeđeni u to. – Gareth se nasmeja, a potom nastavi: – Samo da znate, ja sam vam nepopravljivi radoholičar. – Potapša je po ruci, još jednom se nasmejaviši, i njegov gest uznemiri Sijenu. Međutim, nije bilo samo to u pitanju. U glasu Gareta Lasla osetila je blago oklevanje. Dvapat je promislio o tome šta će da kaže, trudeći se da pažljivo odabere reči. To premišljanje trajalo je vrlo kratko, ali ne toliko da bi zavaralo Sijenu. U tom trenutku ona shvati da je Moli u pravu. Bez obzira na to što im je tako dobar prijatelj, Gareth Laslo nešto taji.

Sijena oseti kako se u njoj budi radoznalost.

Ona će otkriti njegovu tajnu. Bilo je to najmanje što je mogla da učini za Moli i Kejna, pomislila je, osećajući pri tom tek neznatnu trunku krivice.

Večera je bila postavljena u letnjoj trpezariji Bredlijevih. Obasjana svećama, prostorija se kupala u toplini treperave svetlosti. Čim je Sijena prišla stolu, batler je odmakao stolicu, a potom joj je pomogao da se smesti. Dok je bila zauzeta nameštanjem haljine i razmotavanjem salvete koju će položiti u krilo, Gareth sede pored nje.

Pošto je posegnuo rukom, Sijena se automatski trgnu i ustuknu.

– Samo nameštam svoj sako, sinjora, ništa drugo – promrmljao je. – Trebalo bi da ste do sada shvatili da sam ja *prilično* civilizovan čovek.

Postojalo je nešto u njegovim dubokim, crnim očima, neki sjaj koji je sve više i više potpirivao Sijeninu radoznalost. Osećala je kako joj uzavrela krv teče venama. Oblila joj je obraze zasenivši vatru koja je pucketala u kaminu nedaleko od nje.

– Jeste li dobro, sinjora? Prilično ste zajapureni. – Gareth upitno izvi obrvu. Taj pokret nije ublažio njegov pogled i ona shvati da je to što je nakon ručka onako bez reči pobegla od njega podiglo neku nevidljivu prepreku između njih. Pokušavajući da ubedi sebe da je to zapravo dobro, Sijena se kratko nasmeja i pogleda u njegovom pravcu, ali ne pravo u njega.

– Dobro sam, gospodine Laslo, hvala na pitanju. Samo, kod kuće nisam navikla da mi bude tako toplo dok obedujem, to je sve.

– Hoćete da mi kažete da je vaša kuća hladna, sinjora?

Sijena brzo skrenu pogled. – Budući da u kući živimo samo nas dve, moja maćeha i ja, nema smisla da palimo kamin pošto će leto doći već za nekoliko nedelja.

– Ipak, uveče ume da bude poprilično sveže. Hoćete li da se ogrnete mojim sakoom, sinjora?

– Garete, postidećeš jednu devojkicu! – povika Moli smeškajući se, baš u trenutku kad je na sto stiglo predjelo s dimljenim lososom. – Ništa ne brini, Sijena, *tagliata* koju smo pripremili po tvom receptu sledeća je na redu. Dobar komad crvenog mesa utoliće životinjsku glad u njemu.

Gareth uputi Sijeni pogled kojim ju je upozoravao da ne bude baš sasvim ubeđena u Moline reči. Pitala se hoće li mu se svideti glavno jelo. Nekoliko sati ranije, u restoranu, rekao joj je da mu je dosta mesa. Ručak na onako luksuznom mestu

sigurno je za čoveka poput njega bio samo još jedna u nizu dosadnih obaveza, pomislila je setno, što je podseti na to koliko se njen život suštinski razlikuje od njegovog.

– Treba da zahvalimo Sijeni na još nečemu veoma važnom, a ne samo na večerašnjem receptu za govedinu. – Moli se nasmešila Garetu dok je posluga obletala oko njih. – Kad smo se doselili ovde, svi trgovci odreda pravili su se da nas ne razumeju. Izgleda mi da su neki od naših momaka koji su dolazili ovamo još za vreme Drugog svetskog rata zaboravili da izmire svoje dugove. Postoji nešto što se u ovim krajevima nikad ne zaboravlja, Garete. Za dobrobit međunarodnih odnosa, Sijena je predložila da se Kejn i ja iznenada prisetimo čitave gomile rođaka. Pukom slučajnošću, ispostavilo se da je mnogo njih zaista boravilo ovde neko vreme, te davne četrdeset četvrte. I zamisli šta se još dogodilo? Sva njihova imena poklopila su se s imenima s neplaćenih, požutelih računa pohranjenih na sigurno, ispod pulta. Nakon poštene šake evra i, zahvaljujući Sijeni, svi lokalni trgovci u krugu od nekoliko kilometara sad nas pozdravljaju kao najbolje prijatelje.

– Nemoj samo da pomisle da si od onih koje je lako obrlatiti za novac, Moli – upozori je Garet, premda je sve vreme sa zanimanjem posmatrao Sijenu.

– O vama sasvim sigurno nikad ne bi tako nešto pomislili, gospodine Laslo.

– Shvatiću to kao kompliment, gospođo Di Imperija.

Sijena je želela da mu kaže kako nije imala lošu nameru, te da joj je žao ukoliko je pogrešno razumeo njene reči, ali nešto se dogodilo. Tek što je zaustila da sve to izgovori, shvatila je kako ga netremice gleda u oči. I to je bio taj trenutak. Srce joj je kucalo kao ludo, izbijajući joj sav vazduh iz pluća i svaku smislenu misao iz glave. Bio je neodoljiv – i gledao je pravo u nju. Opasan eho odjeknu joj u ušima. Zar joj Imelda nije rekla da uhvati nekog bogatog pirata? Prihvatajući Molin poziv na večeru, Sijena je nesvesno

pružila sebi priliku da učini upravo tako nešto. Pitanje je samo da li će želeti i umeti da je iskoristi.

Ali, ako je Gareth zaista pokušavao da je šarmira, da li je uopšte moguće odoleti mu?

Garet se nikad nije istinski opuštao. Tačno je znao šta se očekuje od njega, pa je znao i da ništa ne bi više usrećilo Bredlijeve nego da ga te večeri vide kako posvećuje svu pažnju gospođi Sijeni di Imperija. Nekoliko minuta ranije počasni gost Bredlijevih bio bi presrećan da im izađe u susret, ali sad je odlučio da se svom snagom odupre tome. Poslednje što mu treba je neka udovica. Pokušavao je da ostavi stres iza sebe. Ovo svakako nije pravi trenutak da se pored svog tereta, kojeg mu svakako nije manjkalo, bori i s tuđim emotivnim teretom.

Išlo mu je na ruku to što su, kako se činilo, skrupule udovice Di Imperija gotovo jednake njegovim. U mislima je skliznuo unazad, na njihove zajedničke trenutke u restoranu *Petiroso*. Njen nemir i uzdržanost na kraju su ipak bili začinjeni iskrom lucidnosti i duha u trenutku kad je pobjegla od njega. Međutim, večeras je ponovo pokazivala ledeni otpor, uprkos tome što je njena čelična volja bila na opasnoj probi. Sedela je pored njega tako uštogljeno, kao da ima motku u leđima. Bila mu je na dohvat ruke i Gareth je u trenutku mogao da je otera iz misli samo da je to hteo. Malo flertovanja i bila bi njegova. Pošto bi je odvukao u krevet, slučaj bi bio završen. Sva magija kojom ga je privlačila naprosto bi isparila. To mu se vrlo često dešavalo u prošlosti.

Njena moć nad njegovom podsvešću bila bi osujećena. I on bi bio slobodan.

Postojao je samo jedan problem. Nije mogao sebi da dozvoli da to uradi. Sijena di Imperija borila se da zaustavi plimu finansijske propasti nakon smrti svog muža. Bredlijevi su mu nešto malo ispričali o tome. A njemu svakako ne treba

još nevolja u životu. Planirao je da se tokom večere ponaša na uobičajen džentlmenski način, pri tom svesno i odlučno odbijajući da zagriže bilo kakav romantični mamac koji njegovi domaćini ili pak zanosna Sijena budu pokušali da mu nabace.

Znao je da će odolevanje nagonu da je zavede biti poprilično mučno. Gareth se nasmeja sam za sebe. Dopadao mu se ovaj izazov. Do sada je smatrao potpuno nemogućim da odoli ma kojoj lepoj ženi, ali može on i bolje od toga. Kao poslovan čovek, nepobediv je. Trebalo je još samo primeniti tu hladnu, proračunatu poslovnu taktiku i na slučaj Sijene di Imperija. Svoj šarm sačuvaće za Moli i Kej na, dok će se prema predivnom leptiriću koji je sedeo pored njega ophoditi krajnje nehajno.

Čaša šampanjca i dimljeni losos podsetili su Gareta na njegovu nedavno otkriće da zabava i uživanje u životu bez ikakvih stega i rokova pružaju dobar osećaj. Bredlijevi su često priređivali ovakve večere i time uglavnom nisu nameravali da zauzvrat dobiju nešto od njega, ali ovo veče je izuzetak. Obično su se trudili da ga zabave jednostavno zato što im je drag. Razmišljajući o svemu tome, namrštio se. Možda bi trebalo sebi da napravi malo prostora i za život izvan posla. Problem je u tome što je Gareth teško mogao da razmišlja o načinu na koji zarađuje za život kao o „poslu”. A taj način podrazumevao je sate i sate provedene u telefoniranju, sastanke, rokove, putovanja, džet-leg i lažno osmehivanje sve dok mu se vilica ne ukoči. Postajao je svestan tog iznurujućeg ritma tek kad bi prestao da radi. I zato *nikad* nije prestajao. Stvarni život samo mu je pružao priliku da razmišlja o svemu onom što je bolje ostaviti zakopano negde duboko unutra.

Gareth Laslo je poznat kao čovek za koga praznici i godišnji odmori ne postoje. On i njegovi ljudi radili su u smenama dvadeset četiri sata dnevno tri stotine šezdeset pet dana u godini – s izuzetkom Božića. Taj dan bi iskoristio da

barem, koliko je to moguće, nadoknadi izgubljeni san i ponovo otkrije čari hrane za poneti: dim sum ili pohovane šnicle s pomfritom.

Ovo putovanje i beg s Menhetna trebalo je da promene njegove navike, kao i njegovo viđenje života i prilika. Međutim, to se nije dogodilo. Sve vreme se jogunasto vrpeljio u stolici. Isuviše je kasno za promenu, rekao je sebi. Suštinska opuštenost nije na spisku karakteristika njegove ličnosti. Bez stalnih mentalnih i fizičkih podsticaja osećao se nelagodno. Bio je svestan da, ukoliko ne bude neprestano gurao napred, postoji ozbiljna opasnost da sklizne unazad. Tome ga je naučilo odrastanje na ulici. Od najranijeg detinjstva Gareth je slušao ljude oko sebe kako priželjkuju drugačiji život. To ga je podstaklo da shvati da se on razlikuje od njih. Svim ostalima bilo je zajedničko jedno jedino – oni su *želeli* ali ništa nisu *radili* kako bi snove pretvorili u stvarnost. Garetha to nikad nije zadovoljavalo. Od trenutka kad je otkrio kako da se neprimećeno iskrade, pa onda opet ušunja u svoju sobu u domu, zacrtao je da će sam utrti sebi put ka boljem životu. Ironija je u tome što sad, kad konačno ima taj bolji život, nema slobodnog vremena da uživa u njemu.

Gareth nikad nije ni želeo da omogući sebi to vreme – sve do večeras. Sad se nešto dogodilo. Kao da su se svi haotični elementi njegovog života konačno isprepletali tako da ne može da nastavi dalje, a zatim žudno pohitali iz dubine na površinu i isplivali u vidu ogromnog talasa koji se lagano ali sigurno kretao ka obali. Čak je uspevao da pronade i nešto neobično umirujuće u ovoj večeri pod svećama. Hrana je bila pristojna, ali društvo je bilo nenadmašno. Naravno, opštem utisku doprinosilo je i to što je sedeo pored najlepše žene na svetu – premda se ona pretvarala da ga ne primećuje. To ju je samo činilo još izazovnijom.

Možda neće dozvoliti da se između njih nešto dogodi, ali to ga nije sprečavalo da uživa u njoj i da joj se divi. A mnogo

toga je zavređivalo divljenje: njena krhkost, kao i prefinjenost njenih pokreta. Stari Aldo di Imperija zaista je bio pravi srećnik. Njegova mlađana udovica je prelepo, ljupko i inteligentno društvo. Sve su to dragoceni kvaliteti sami po sebi, ali naći ih udružene u jednoj osobi zaista je prava retkost. Na svu sreću, uveravao je Gareth sebe, njegova nova poznanica je isto toliko odana koliko i zadivljujuća. Njene usne, kao stvorene za poljupce, kao da su isklesane od korala. Povremeno se smešila, ali nikad njemu. Njena glamurozna crna večernja haljina isticala joj je predivnu liniju leđa, ali ona je sedela na stolici ukočena poput ledene statue. Blistavu kestenjastu kosu skupila je u strogu punđu na potiljku, ali jedna svojeglava lokna ipak je pronašla svoj put do baršunaste kože na njenom vratu. Da je u pitanju bilo koja druga žena ili bilo koji drugi trenutak, Gareth bi zavodnički podigao njen odbegli pramen kose i vratio ga na mesto. Međutim, nakon onog što se dogodilo u *Petirosu*, bilo je nemoguće zamisliti da uradi nešto slično gospođi Sijeni di Imperija. Premda je došao u iskušenje...

– Moli mi je rekla da živite u susednoj kući, sinjora? – Gareth je podigao kristalni bokal s crnim vinom i napunio joj čašu pošto je govedina bila poslužena.

– To je sigurno zgodno, možete često da posećujete jedni druge.

– Moja kuća se zapravo nalazi nekih osam stotina metara oдавde, ali istina je, delimo istu ogradu.

Potom je pogledala pravo u njega, a on se ugrize za donju usnu kako se ne bi nasmejao. Nije pravedno nazvati njene oči samo plavima. Imale su boju u kojoj bi se svaki muškarac izgubio. *Podložan* muškarac, podsetio je sebe. Lelujava vatra iz kamina dodala je oreol zlataste prašine oko njenih krupnih ženica. Uronio je u njih, očekujući istu onu neodoljivu stidljivost koju je pokazala na tržnici, kad je spustila duge crne trepavice. Čekao je. U jednom trenutku shvatio je da ona ne skreće pogled, niti da namerava da to

uskoro učini. Izazivala ga je, i to na način na koji nijedna druga žena do tada nije. Zato je Gareth odlučio da joj pomogne. Imala je duha, i to ga je oduševljavalo. A činjenica da je taj duh umotan u predivno pakovanje, samo predstavlja olakšavajuću okolnost!

* * *

Sijena se smešila dok je posmatrala njihove domaćine. Bredlijevi su bili idealan par. Kejn je u jednom trenutku na svoju viljušku natakao izuzetno sočan zalogaj šnicle i osmehnuo se, nudeći ga Moli. Ona je prihvatila njegov dar, razdvajajući grimizne usne kroz koje se probijao grleni smeh. Sijena je skrenula pogled, koji se namah susreo s Garethovim.

Celo telo joj blago zadrhta – pitala se je li video tu dirljivu scenu koja se upravo odigrala pred njima. Kako bi bilo da on nju tako zavodi, darujući joj hranu kao izraz ljubavi? Odjednom se naježila. Sićušne graške znoja izbiše joj po celom telu. Usplahirena, posegnula je za čašom vina ne bi li se malo smirila, baš u trenutku kad je batler prišao da je upita da li da joj dospe još. Zbunjena, Sijena obori čašu na sto. Poslednjih nekoliko kapi barola presijavalo se na stolnjaku, blistajući poput krvi na snežnobeloj pozadini. Uprkos utešnim povicima njihovih domaćina koji su govorili da nije važno, da je sve u redu, i batlerovoj savršeno uvežbanom efikasnosti, Sijena se dade na posao, pomerajući tanjire, escajg, čaše i salвете kako se ne bi ukvasili.

– Ne dozvolite da vas postide lažnim cvrkutanjem u javnosti. Ljubavne sponе između njih nisu tako čvrste kako se to vama čini – šapnu joj Gareth na uvo, pretvarajući se da joj pomaže da obriše vino.

Sijena zastade i zagleda se u njega. Šta ga je, do đavola, podstaklo da kaže tako nešto? Njegov nehajni smešak je nestao, primetila je. Kao da ga je Kejnova i Molina predstava

W & N

u kojoj su glumili bliskost i zajedništvo na neki način vređala. Ovaj čovek je nosio šarm poput maske. Ispod nje je vrlo verovatno bio poput svih ostalih pirata, surov i bezosećajan.

Pošto se panika smirila, Sijena opet utonu u svoju stolicu. Morala je da porazmisli o mnogo čemu. Činilo se kao da svako od njih četvoro okupljenih za stolom ima poneku tajnu. Dok je uživala u desertu, nije prestajala da misli o tome. Njena prijateljica Moli očajnički je želela da sazna šta to Garet krije. Sijena je takođe bila radoznala. Ukoliko uspeju da ga ubede da proceni vrednost njenog imanja, to bi obema moglo doneti nešto dobro. Dok on bude vršio reviziju njene zemlje i imovine, ona će imati savršenu priliku da otkrije sve njegove tajne, posmatrajući ga.

Izuzetno pažljivo i s velikim zadovoljstvom.

Kad se Sijena narednog jutra probudila, još je bio mrak. Ležala je u krevetu i osluškivala zov sova iz šume, koji je dopirao kroz odškrinuti prozor njene sobe. Volela je taj senoviti prelaz između noći i dana. San ju je već bio osvežio, ali imala je vremena za izležavanje do osvita još jednog napornog radnog dana. Protegla se, pitajući se šta li sad radi Kejnov i Molin gost.

Kako bi stigla da se presvuče i stigne kući u pristojno vreme za nekoga ko je samo otišao „da se prošeta“, Sijena je napustila večeru odmah nakon deserta. S mučninom u stomaku se prisetila poslednjeg pogleda Gareta Lasla. U sećanju su joj se kovitali strast i panika i ona nervozno pređe rukama po nagoj koži, kao da još može da oseti razornu snagu njegovog pogleda.

Kada je odlazila, ustao je kao pravi džentlmen, premda mu je u tom trenutku pogled odavao sve samo ne pristojnost. Kladi se da se samo pretvara da mu se sviđam, pomislila je Sijena. Kad god je Kejn pokušavao da ga ubedi da razmisli o tome da joj pomogne oko razrešavanja pitanja njene imovine,

Garet bi postao nekako mlak i bezvoljan. Takvo njegovo ponašanje trebalo je zapravo da raduje Sijenu. Ukoliko ne prihvati da se pozabavi njenim imanjem, možda ga više nikad neće videti. Međutim, osećala se prevareno, kao da su između njih ostala neka neraščišćena posla.

Sijena je znala da je to što oseća jednostrano. Garet Laslo nikako nije ostavljao utisak čoveka koji bi i jedan jedini sekund svog života potrošio brinući za *nju*. Čim su se sinoć vrata za njom zatvorila, on se sigurno zavalio u jednu od onih udobnih fotelja pokraj kamina. Sijena je otprilike mogla da pretpostavi šta se kasnije dešavalo. Garet i Kejn su bez sumnje do kasno u noć uživali u nekom finom vinu iz kolekcije Bredlijevih. Potom se Garet popeo uz dugačke mermerne stepenice, strgavši usput ozbiljnu crnu svilenu kravatu. Možda su ga čak smestili u istu onu gostinjsku sobu u kojoj je boravila i Sijena kada su je Bredljevi primili u svoj dom nakon Aldove smrti. Zatvorila je oči, prisećajući se kako se te daleke noći podvukla pod mirišljavu, sveže ispeglanu pamučnu posteljinu koja je odisala utešnim luksuzom. Sad tamo leži opružen taj visoki Amerikanac tajanstvenog pogleda. Pitala se šta on u tom trenutku ima na sebi – bolje rečeno, šta jedan muškarac oblači kad ide u krevet.

Sijena je za svog života spavala samo sa svojim mužem.

Od same pomisli na Alda prođe je jeza, i Sijena se ušuška pod perjani jorgan, u potrazi za toplinom koja joj je nedostajala u stvarnom životu. Aldo nikad ne bi skočio tako brzo kao Garet da joj pomogne da obriše prosuto vino s Molinog stolnjaka. Aldo se ne bi čak ni pomerio. U stvari, on bi prekorio Sijenu pogledom što odmah nije pritrčala batleru da mu pomogne. Iz njega bi od tog trenutka počeo da izbija tihi bes, kojim bi sigurno upropastio ostatak večere.

Bilo je sasvim jasno da Garet Laslo krije prava osećanja pred svojim prijateljima. Prethodne večeri bio je prijatno, neobavezno društvo. Međutim, Sijena je u nekoliko navrata primetila da se iza površine sigurno svašta krije. Nasmešila

se, udišući duboko svež jutarnji vazduh koji je ispunjavao sobu. Garet je očigledno neko ko voli da bude u centru pažnje, kao i da drži stvari pod kontrolom. Nekoliko veličanstvenih minuta maštala je o tome kako on preuzima brigu o njenom životu. Jednostavno bi odagnao sve njene strepnje i probleme koji su neprestano bdeli nad njom. Uzeo bi je u naručje, čvrsto je prislonio na svoja široka prsa i ljubio sve dok ne bi izgubila razum, a onda...

A onda ju je budilnik vratio u stvarnost. Sijena ustade iz kreveta kao oparena, i pođe u susret još jednom napornom danu.

Nameravala je da najpre pregleda večernju haljinu koja je visila na vešalici zakačenoj o vrata ormana. Opraće je kasnije. Nekada bi se već neko od posluge postarao za nju čim bi je skinula sa sebe. Nekada se Sijena nije opterećivala beznačajnim svakodnevnim obavezama kao što je odnošenje garderobe u hemijsku čistionicu u gradu, i ponovnog odlaska po čistu odeću.

Međutim, to je prošlost, a ne stvarnost, uprkos velikim planovima i tajnim planovima njene maćehe. Alda više nema, a s njim je nestao i veći deo njegovog novca. Jedino je Sijenino vešto i pažljivo upravljanje kućom i finansijama držalo sudske izvršitelje podalje od kapije.

Dok se tuširala i spremala za novi dan koji je pred njom, razmišljala je o tekućim problemima. Ova kuća, za koju bi neki možda pomislili da je njen finansijski keč u rukavu, istovremeno je bila i najveći trošak. Ona za Sijenu nije imala nikakvu emotivnu vrednost. Prodala bi je bez razmišljanja i rado bi se vratila u malu kuću u kojoj je rođena, ali Imelda je bila ubeđena da ih niko živ ne bi više pogledao ukoliko bi napustile vilu.

Sijena uzdahnu, četkajući dugu kestenjastu kosu pred ogledalom u kupatilu. Na neki način se osećala nezahvalnom što brine zbog toga. Mnogi ljudi bi bili srećni da imaju takve probleme. Njen otac je naporno radio kako bi obezbedio

ugledan položaj u selu. Sinjor Baso je posedovao lokalni mlin i pekaru, koji su im svojevremeno omogućavali sasvim pristojan život. Nažalost, nakon smrti Sijenine majke, otac je sve vreme provodio radeći. Nikad nije uspeo da pronađe priliku da uživa u svom novcu. Pošto mu je zdravlje bilo narušeno, Sijena ga je nekako ubedila da uzme odmor i otputuje na Cvetnu rivijeru da se oporavi. Dok je ona vodila računa o poslu i zamenjivala oca, on je pao kao žrtva jedne od onih žena što su lovile imućne muževe po letovalištima na obali. Vratio se s Imeldom kao svojom ženom, i s dugovima.

Sinjor Basu je nakon toga sve pošlo nizbrdo. Umro je od iscrpljenosti. Sad su njegovi pekara i mlin prazni i napušteni. Imelda je želela da ih proda, ali Sijena se svim silama trudila da do toga ne dođe. To je Sijenin dom koji je volela svim svojim srcem. Izbegavala je maćehu koliko god je to bilo moguće. To i nije bilo tako teško, budući da je Imelda Baso praktično sve vreme provodila u svom potpuno izdvojenom apartmanu na poslednjem spratu vile. Nakon ugovaranja Sijeninog braka s najstarijim milionerom u provinciji, Imelda nije nameravala da se tako lako odrekne blagodeti novog života.

Pošto je napustila svoje odaje s visokom tavanicom i prešla na gornji sprat, Sijena je polako počela da shvata poentu Imeldinih reči. Ovo je prelepa kuća, premda poprilično zapuštena, budući da je prilično stara. Kandelabri i lusteri koji su između dva rata sijali punim sjajem postali su prašnjavi i obasjavali su prostorije zamagljenom svetlošću. Ovakva kuća ne zaslužuje da tako kopni, ali renoviranje je prevazilazilo Sijenine mogućnosti. Sišla je u prizemlje i prošetala do ogromne kuhinje, razmišljajući o tome kako mermerne pločice pod njenim nogama više nikad neće odzvanjati pod batom koraka, niti će hodnicima kroz koje je prolazila odjekivati dečji smeh. Ova stara dama zaslužuje mnogo više. Prosto žudi za nekim imućnim vlasnikom koji će se bolje starati o njoj – poput kakve vremešne gospe koja više

ničim ne može da dokaže svoju pripadnost aristokratiji.

Kad je posegnula za keceljom, Sijena se tužno nasmeši. Visila je na jednoj od mnogobrojnih kuka na čiviluku od mesinga, preostalom još iz dana kad je u kući bilo zaposleno na desetine slugu i služavki. Čak su i prostorije u kojima je boravila posluga bile na zavidnom nivou. I taj deo kuće, koji otmene dame i gospoda nisu ni posećivali, imao je zasvođenu tavanitu i bio je ukrašen finim gipsanim radovima. Šteta je što su ta vremena prošla, ali to je Sijeni pružalo malu slobodu. Ako ništa drugo, mogla je da bude gospodarica u sopstvenoj kuhinji. Nikad nije mirovala. Bila je ponosna na svoje kulinarsko umeće, kao i na ručne radove. Istinski je uživala u tome da nešto stvara sopstvenim rukama.

Danas je dan za mešenje, odlučila je. Napraviće hleb i kolače, ali i dovoljno testenine za čitavu nedelju.

Volela je da počne pre izlaska sunca, što joj je ostavljalo slobodnog vremena, ali nije sve bilo samo u radu. Svaki put kad bi prišla sudoperi, zastala bi da pogleda nebo nad obližnjim brdima. Biserne nijanse jutra isprva su bile oblivene ružičastom bojom koja je potom prešla u bledezelenu i konačno u vrlo jasnu nijansu nebeskoplave. Bio je to prizor koji joj je grejao srce. Bez obzira na to koliko je zauzeta, Sijena je uvek pronalazila vremena za uživanje u pogledu i za maštarenje.

Međutim, danas se nešto promenilo. Od samog početka se trudila da što manje sanja, jer su joj se misli neprestano vraćale na Gareta Lasla. Svaki put kad bi skrenula misli s onoga što je radila, one bi odlutale na prethodni dan – i noć. Prekinuo je njen posao na tržnici, a zatim joj je odvlačio pažnju i tokom večere. Nije mogla da dozvoli da joj i danas obuzme misli. Prišla je velikoj mermernoj ploči koju je koristila za razvlačenje testa i sipala pozamašnu količinu brašna na gomilu. U sredini je napravila udubljenje nalik vulkanskom grotlu i već izveštenim pokretima razbila jedno za drugim nekoliko jaja. Duboko zamišljena, nije čula korake

koji su se približavali širom otvorenim kuhinjskim vratima.

– Dobro jutro.

Sijena se okrenula, zaprepašćena. Njene najsmelije i najskrivnije misli otelotvorile su se tu pred njom, u obliku veoma stvarnog i izuzetno smelog Gareta Lasla. Dlanom se oslonio na dovratnik, dok je palac druge ruke zadenuo za pojas farmerke koje su mu savršeno pristajale. Sva njena grozničava maštanja o njemu kako se izležava u krevetu, mamuran, u sekundi se raspršiše. On svakako ne izgleda kao čovek koji se opija do kasno u noć. Ispod bele polo-majice s kratkim rukavima ocrtavala su mu se moćna ramena, dok su mu se kroz izrez nazirale blago maljave grudi. Uprkos tome što je prethodne noći za večerom nosio strog smoking krutih linija koji je skrivao sve što se može sakriti, Sijena je bila opčinjena. A sad stoji licem u lice s „Garetom u opuštenoj varijanti“ i trebalo joj je nekoliko sekundi da se pribere.

– Gospodine Laslo... Nisam očekivala da ću vas ponovo videti tako brzo... – uspela je da promrmlja.

– Nisam ni ja, ali nikad ne mogu da odbijem Moli kad me nešto zamoli, a ona je odlučna u tome da vam pomogne. I tako sam, na njeno navaljivanje, došao ovamo da vam nešto predložim.

Zakoračio je u kuhinju, razgledajući pri tom njenu visoku tavanicu.

Sijena nije ni morala da prati njegov pogled, jer je već vrlo dobro znala šta mu je skrenulo pažnju, i to je pogodi poput fizičkog bola.

– Nemojte... Molim vas, nemojte... Već neko vreme hoću da opajam paučinu, ali nikako da stignem...

– pravdala se.

On spusti pogled ka njoj.

– Ali o tome bi svakako trebalo da brine vaša posluga, a ne vi, zar ne?

– Ja... Nemam poslugu, hoću da kažem, u doslovnom smislu te reči. Većinu poslova obavljam sama... premda, kao

što i sami možete da vidite, mnogo toga i ne stižem da uradim. Kao što je recimo pajanje tavanice – dovršila je ponizno.

Garet se uozbiljio. Spustio je pogled na testo koje je upravo razvijala, zatim pogledao Sijenine ruke, u kojima je grčevito stiskala oklagiju, pa njen tanani struk oko koga je bila obmotana kecelja, i na kraju njena bujna prsa nagnuta nad ploču.

– Ne morate sad da čistite samo zbog mene, sinjora. Prekasno je za to. Mogli biste čak i da uprljate hranu. Šta to pravite?

– Pripremam testo za nekoliko jela. Pre neki dan sam videla izvrsno kandirano voće na pijaci. Čim sam ga ugledala, setila sam se koliko dugo nisam pravila *pandolce*, i morala sam da kupim nekoliko stotina grama – rekla je u jednom dahu, pokazujući glavom ka kuhinjskom stolu.

Garet priđe stolu. Konačno nije morao da žuri da se vrati na posao i to mu je izuzetno prijalo. Sitno iseckani komadići kore limuna, narandže i mandarine posuti šećerom ležali su na naboranom celofanu. Sagnuo se i omirisao ih poput kakvog stručnjaka.

– Kad sam bio dečak, maštao sam o ušećerenim šljivama kad god bi nam neka milosrdna duša čitala pesmu koja počinje rečima „Bilo je tó na Badnje večer...“, ali niko od nas dece zapravo nikad nije probao ništa slično. Da li i one izgledaju ovako, sinjora?

– Zaista ne znam.

Zahvatio je šakom ušećerene komadiće narandžine kore i ubacio ih u usta.

– Ovo je čak bolje od onog što sam zamišljao – rekao je, žvaćući sa slašću.

– Ne kaže se slučajno da je zabranjeno voće najslađe.

Tek tad je obratio pažnju na izraz Sijeninog lica.

– Ali pokazali ste glavom prema ušećerenom voću – rekao je, braneći se. – Pa sam pomislio da ste mi dali zeleno

svetlo, pošto su vam ruke zauzete. U svakom slučaju, nadoknadiću vam štetu kad vas sledeći put budem izveo na ručak.

Sijena prestade da mesi testo. Žuti potočić jaja probi zaštitnu branu od brašna i poteče niz ploču. Sijena to nije primetila.

– Na ručak? Opet? S vama? Ja?

– Da – odgovorio je samouvereno, premda malo začuđen, kao da nešto nije razumeo.

– Ali... gospodine Laslo... Vi ne znate šta pričate! Šta vam to pada na pamet? Ne smeju i drugi put da me vide samu s nekim neznancem. A pogotovo ne s istim neznancem. Dovoljno je loše to što ste jutros nepozvani ušli u moju kuhinju. Šta će ljudi da pomisle? Šta će reći moja maćeha?

– A zašto bi vas bilo briga za to? – nasmejao se.

Sijena nije mogla da veruje sopstvenim ušima. Onaj potočić neposlušnog jaja, odbegao iz udubljenja u brašnu, već se razgranao i lagano je tekao niz mermernu ploču, prema podu. U tom trenutku mešenje je postalo poslednje na šta je mislila. Zurila je u njega u neverici.

– Zato što... Zato što...

Čekao je. Garet uglavnom nije nimalo strpljiv, ali ova situacija mu je bila posebno zanimljiva. Moglo bi se čak reći da je uživao.

– Da?

Sijena kao da nije želela da pronade reči koje je očekivao da čuje i pogledala je testo. Ostaci raskvašene planine od brašna podsećali su je na njen život. I on je bio bezobličan, beznadežan i nakvašen njenim suzama. Besna i ogorčena, počela je ljutito da lovi odbeglo jaje, skupljajući brašno na gomilicu kako bi ga iznova umesila.

Pre nego što je progovorio, neko vreme ju je posmatrao.

– Kako vi želite, sinjora, premda ručak nije ništa u poređenju s onim što imam da vam ponudim. Došao sam u vašu kuću s jednim poslovnim predlogom.

Bogato iskustvo naučilo je Gareta Lasla kako treba postupati sa ženama. Spuštajući bradu i izvijajući tamne obrve, očekivao je njen odgovor s obećavajućim izrazom lica. To je odmah upalilo.

– Nastavite, sinjore – rekla je, s приметnom nervozom u glasu, koju je bezuspešno pokušavala da sakrije.

Neobavezno se naslonio na radnu površinu. – Razmišljao sam o Bredlijevima. Vrlo su zabrinuti za vas. Zamolili su me da vam pomognem. Sinoć sam im hiljadu puta rekao, najprostijim mogućim jezikom, da sam došao ovamo da se odmorim, a ne da radim. Međutim, ništa što sam kazao nije moglo da ih zaustavi, bili su izuzetno uporni. Na kraju sam morao da popustim, ništa mi nije vredelo. – Nasmejao se na način kojim, dobro je to znao, nijedna žena nije mogla da odoli. – Moja ponuda je sledeća: Proceniću vrednost vaše kuće i imanja, ali ne nameravam predugo da se bavim time. To ću obaviti na najkvalitetniji način i u najkraćem mogućem roku i onda ću otići. Vi posle odlučite šta ćete raditi s kućom i zemljom. Juče sam vam rekao da treba da ugrabite svaku moguću priliku kako bi se vaši snovi obistinili. E sad, kad budem završio procenjivanje, možete sve da prodate i da se bacite u troškarenje, možete da sprovedete moj poslovni plan ili pak da zaboravite sve to i nastavite da se raspadate u prašini. To će biti isključivo vaša odluka.

Govorio je blagim, ali ubedljivim tonom. Zavodljivo, toplo i kad je Sijena zadrhtala, to svakako nije bilo izazvano hladnim i proračunatim rezonovanjem poslovnog čoveka.

– Ali uspešan biznismen poput vas svakako ne bi radio ovako nešto samo iz milosrđa – rekla je nesigurno. – Koliko će me sve to koštati?

– Genijalnost ima cenu, naravno, ali ne morate da brinete, svakako ćete moći da je priuštite.

– A to je?

Njegove usne se razdvojiše. Sijena krajičkom oka uhvati blesak njegovih savršeno belih zuba.

Šta god da je u pitanju, ovo ne miriše na dobro.

5.

— Postoji li neko mesto na kojem možemo otvoreno da porazgovaramo, gospođo Di Imperija, gde nas niko neće uznemiravati? I gde se nećemo umazati brašnom? — Značajno je pogledao njene ruke.

— Naravno. Dajte mi samo nekoliko minuta da odem do maćehe. Reći ću joj da je došla Moli, na još jedan čas pravljenja čipke. Tako nam sigurno neće smetati. A onda ću nam skuvati kafu...

— Ne, ne morate to da radite, sinjora. Doneo sam nešto što će sasvim dobro poslužiti umesto kafe. Ja ću se pobrinuti za sve dok se vi ne vratite.

Sijena je oprala ruke, a potom otrčala uz stepenice. Bilo joj je potrebno nekoliko minuta i isto toliko poluistina kako bi umirila Imeldu. Međutim, kasnije će joj trebati mnogo više vremena da se izbori sa svojom savešću. Kad se ponovo vratila u kuhinju, lice joj je bilo zajapureno zbog krivice koja ju je progonila. Još više se zacrvenela kada je otkrila da Gareth sam samcijat luta unaokolo po prizemlju. Čekao ju je na jedinom mestu prikladnom za goste. Plašila se i da pomisli šta je sve video usput pre nego što ga je pronašao.

Njen posetilac stajao je u salonu, pokraj stola koji se nalazio na sredini prostorije. Salon je bio ogroman, preplavljen sunčevom svetlošću. Budući da je Gareth stajao leđima okrenut jednom od visokih prozora, njegova silueta delovala je pomalo zastrašujuće. Tek kad se okrenuo ka njoj, Sijena je shvatila da on upravo otvara bocu šampanjca. Čula je praskav zvuk izletanja čepa. Pre nego što je vratio bocu na srebrni poslužavnik, Gareth je sipao vino u dve uzane kristalne čaše. U trenutku kad je uzeo jednu i pošao prema Sijeni, u

prostorijski je vladala takva tišina da je mogla da čuje pucketanje mehurića po zidovima čaše.

– Samo nemojte da mi kažete da je prerano za šampanjac. Barem dok ne čujete sve što imam da vam kažem – promrmljao je.

Pokušala je da ga odbije, ali on je bio nepokolebljiv.

– Pa to je samo jedna čaša penušavog vina, sinjora. Dopustite sebi mali luksuz – rekao je blago, pružajući joj čašu.

Sijena je oprezno odmerila. — Već sam vam objasnila kako je u Pičiji, sinjore. Ako vas je neko video kako ulazite ovde s tom bocom ili ako se pročuje da sam bila sama u salonu s vama... — kolebala se, a on se namah uozbilji.

– Gospođo Di Imperija... Sijena... Ne možete tako sebe da sputavate onim što drugi ljudi smatraju moralnim. Ukoliko već nemate hrabrosti da uradite ono što je najbolje za vas, onda barem predajte ključeve ove kuće direktorici najbliže banke i spasite sebe, Moli i Kejna od...

– Imam hrabrosti – obrecnu se Sijena, i prkosno isturi bradu. Presekla ga je u pola rečenice, na šta mu oči sevnuše. Sijena to nije primetila, ali je zato uzela čašu šampanjca iz njegove ruke.

– Reč je o tome što moram da poštujem želje moje maćeha, sinjore – reče Sijena sa žaljenjem u glasu. – Neukaljano ime mog oca i kuća mog pokojnog muža predstavljaju sve što joj je u životu ostalo. Ja to moram da poštujem, i da za uzvrat budem poštovana.

– Moram priznati da sam od Moli čuo znatno nepovoljnije komentare na račun Imelde.

Pre nego što je odgovorila, Sijena otpi jedan gutljaj šampanjca. Spuštajući čašu, pogledala ga je krajnje iskreno i otvoreno.

– Ali takve kometatre nikad nećete moći da čujete od mene, gospodine Laslo. Upravo zato sam i rekla maćehi da Moli dolazi u posetu, kako bih bila sigurna da neće izlaziti iz

svog apartmana. Moli i Imelda su se srele u nekoliko navrata.

– Hoćete da kažete da je između njih dve bilo nekih nesporazuma?

Sijena otpi još malo šampanjca.

– Nikad do sada nisam probala ovako nešto. Želim da uživam u svakom gutljaju.

Naravno. Devojka poput vas bi i trebalo da uživa, pomislio je, dolivajući joj još vina. – Tamo odakle sam doneo ovu bocu, ima još mnogo sličnih. Moj posao već više od dvadeset godina zavisi između ostalog i od ovoga.

Sijena prihvati napunjenu čašu, ali pod sopstvenim uslovima. – Moram da vas upozorim, gospodine Laslo. Ne nameravam da se napijem kako biste vi mogli da me iskoristite.

Pogledao ju je zagonetno, trudeći se svim silama da prikrije osmeh. – Zaista sam iznenađen vašim lošim mišljenjem o meni, sinjora. Apsolutno mi nije potreban alkohol ako želim da zavedem neku ženu. Bože dragi, na kakve li ste vi to muškarce navikli?

Ni na kakve, osim na Alda, pomisli Sijena. A on svakako nije imao *ništa* zajedničko s vama, Garete Laslo.

Pošto je otpila još malo šampanjca, Sijena se odmah ohrabri.

– Jedini muškarci s kojima dolazim u dodir jesu oni koji mogu da mi budu od neke koristi.

Slušajući sebe kako izgovara ovu rečenicu, iskreno se nadala da joj se na licu neće primetiti iznenađenost sopstvenim rečima. Ovo je zvučalo baš surovo, pomislila je. Odakle li je to izašlo? Svakako je bilo neke koristi od šampanjca u ovo doba dana.

– Znači, nas dvoje govorimo istim jezikom, gospođo Di Imperija – rekao je, učtivo klimnuvši glavom.

– Tako nešto sam upravo i hteo da vam ponudim. Ja mogu da vam budem od koristi.

Izraz lica mu je bio nedokučiv. Sijena je čekala da joj

objasni šta je time hteo da kaže, trudeći se da ignoriše svoje nestrpljenje. Konačno, više nije mogla da izdrži.

– Zamolila bih vas da pređete na stvar, gospodine Laslo.

– Naravno, ali onda kad ponovo postanemo Gareth i Sijena. Koliko sam primetio, sinoć vam to nije smetalo.

– Radije bih da persiramo jedno drugom kad smo sami, molim vas. Nadam se da to neće biti problem.

Sijena je ispreplela prste obe ruke oko čaše za šampanjac, skupljajući hrabrost da nastavi. – Čujte, gospodine Laslo... Gareth... Moja maćeha će me uskoro pozvati da joj odnesem poslužavnik s ručkom...

– Vaša maćeha bi uskoro mogla da shvati da njena lepa, brižna dadilja treba da ima sopstveni život, sinjora.

Iz njegovih očiju privremeno je nestao onaj samouveren, prodoran pogled. Izraz lica mu je postao znatno blaži. Premda je to mnogo opasnije, pomislila je Sijena.

I bila je u pravu. Prišao joj je i istrkao joj čašu iz ruku. Pošto su joj ruke beživotno pale niz telo, on je uhvati za jednu i povede je ka stolu. Čvrsto ju je zgrabio oko struka, očekujući otpor s njene strane, ali pošto mu se ona bespogovorno predala puštajući ga da je vodi tamo kud je naumio, on joj se samo zahvalno osmehnu. To je već nešto. Pošto je otišla s večere kod Bredlijevih, Gareth je naredne sate proveo uživajući u osećanjima koja je probudila u njemu. Ipak, ona nisu uticala na njegovu rešenost da joj odoli. Naprotiv, samo su učvrstila njegovu odluku. Mnogo je lakše manipulirati fantazijama nego stvarnim životom. Sve njegove veze i vezice s bogatim i moćnim ženama bile su izuzetno burne i naporene. Opušteno, nevino flertovanje predstavljalo je prijatnu promenu.

Sijena možda ima čeličnu volju, ali ta volja je sad pokopana negde duboko u njoj. To je jasno potvrđivao nemir koji joj se ocrtavao na licu. Gareth se pitao koliko dugo će još moći da priušti sebi zadovoljstvo da mašta o tome kako mu se ova nepokolebljiva lepotica u potpunosti predaje. Međutim,

između fantazije i stvarnosti zjapila je duboka provalija, koju su njena uznemirenost i njegova odlučnost da joj se odupre još više produbljavali.

Prestao je da se osmehuje i namrštio se. Iščekivanje je najveći afrodizijak, a upravo to je osećao na svojoj koži.

– O čemu je reč, gospodine Laslo?

Odmakla se o njega. On ju je pustio, ali polako, uživajući još malo u njenoj mekoj koži, dok je nevoljno odvajao prste od njenih.

Sijena je takođe uživala, i zato se nije previše brzo otrgla. Pristojnost joj u tim trenucima uopšte nije bila na umu. On ju je dodirivao. Šaka mu je bila topla i prijatna, potpuna suprotnost od Aldovog hladnog i površnog dodira. Šta bi se desilo ako bi pregazila sve svoje principe i predala se toj tinjajućoj strasti koja je gorela u njegovim očima?

– Bojim se da vam se neće svideti ono što ću vam reći. – Uzdahnuo je.

Kad bi to barem bila istina, pomislila je Sijena, lagano spuštajući pogled. Bio je to gest koji ih je oboje razočarao. Ona je želela da nastavi da gleda u njega; on je to takođe želeo.

– Možda bi bilo bolje da što pre odete odavde, sinjora, odmah. Okrenite se i odšetajte dok još ima nade za vas. Tako mladi, možete da odete bilo kud, da radite bilo šta, da budete bilo ko. Ukoliko ostanete prikovani za ovo mesto, potpisaćete sebi smrtnu presudu.

Tiha samouverenost njegovih reči bila je izuzetno moćna. Da je bila iskrena prema samoj sebi, Sijena bi svakako naslutila iskrenost i u njegovim recima. Ali ovo je čovek koji ima gotovo sve, kao i smirenost i odlučnost koje njoj nedostaju. Njemu je sve isuviše potaman da bi joj predlagao da promeni svoj život iz korena i premesti ga negde drugde iz čistog hira.

Obodрила je sebe da ga izazove. – Imate li neke argumente za to što ste upravo rekli?

Njegovo lice se u trenutku smrкну. Sijena je ipak uspela da ga iznenadi svojim pitanjem, što joj je donelo neopisivo zadovoljstvo.

Ozbiljan, Gareth potvrdi klimanjem glavom. – Ustao sam još pre svitanja kako bih osmotrio vaše imanje, o kojem su mi Bredlijevi prethodno već nešto rekli. Na osnovu onog što sam uspeo da pogledam, a to nije mnogo, priznajem, uvideo sam sve teškoće ovdašnjeg života. Ukoliko niste u stanju da se iz ovih stopa organizujete, celo imanje će zarasti u korov, i to pre nego što toga postanete svesni.

Dok je razmišljala o njegovom upozorenju, on je otpio jedan dug gutljaj šampanjca.

– Imate li bilo kakve kvalifikacije koje vam omogućavaju da budete tako sigurni u to što ste upravo rekli? – upitala ga je, polako izgovarajući reči. Mozak joj je radio automatski. Ako ništa drugo, već je bila potpuno svesna kvalifikacija koje je imao da njene misli i telo pretvori u drhtavi žele.

– Da budem iskren, apsolutno nikakve – rekao je iskreno. – Stvar je u tome, sinjora, što ne moram da budem vodeći svetski stručnjak za ligursku poljoprivredu da bih video da vaše imanje nezaustavljivo propada. Ograda je natrula, a korov zaposeda vašu predivnu, ali zapuštenu vilu kao da je zamak Uspavane lepotice... – Zastao je.

Sijena odmah iskoristi priliku da poleti na krilima mašte. On je princ iz bajke, koji dolazi da je spase na svom belom ždrepcu. Kad bi samo...

Pošto se vratila u stvarnost, Sijena uzdahnu. – Pretpostavljam da ste u pravu. Postoje trenuci kad se osećam kao da mesečarim kroz život. Što se više trudim, to je teže udovoljiti svima. – Podigla je ruku da pokrije lice, očajna. Slabašan zvuk čaše koja se spušta na srebrni poslužavnik trgnu je iz misli. Pre nego što je stigla da reaguje, Sijena oseti čvrst stisak oko ramena.

– Vi ste nezavisna žena – reče Gareth nežno. – Nikako ne

bi trebalo da uskratite sebi priliku da budete srećni samo zato što brinete o tome šta će drugi pomisliti.

Sijena ćutke podignu glavu i pogleda pravo u njega. Vilica mu je bila odlučna kao i uvek, ali kad ju je pogledao nedokučivim očima, negde u dubini naslutila je odsjaj nečeg prepoznatljivog. Sinoć je prvi put videla taj isti pogled, kad je ušetala u trpezariju Bredlijevih.

Grozničavo je pokušala da se otrgne iz njegovog zagrljaja, ali Gareth se pravio kao da to ne primećuje. Možda jeste bio čvrsto odlučio da je ne zavede, ali nikad nije mogao da odoli igranju s vatrom.

– Hajde da isprobamo tu teoriju, hoćete li? – Kažiprst mu lagano skliznu niz udubljenje ispod brade. Vapio je za nečim što će mu potpiriti fantazije. Najednom se snažno uzbudi, i nagnu se ka njoj. – Vi ste isto tako vitalno stvorenje kao i ja, Sijena di Imperija. Zašto se toliko trudite da to sakrijete? – šapnuo joj je na uvo, isprekidano dišući.

– Ja... Ne razumem o čemu pričate...

– Nevinost nije pravi razlog zbog kojeg izbegavate moj pogled, zar ne? U stvari upravo je suprotno. I vi i ja znamo pravi razlog zbog kojeg ste sinoć na večeri uporno odbijali da se opustite i uživate. Vi me želite. Da, toliko je jednostavno. Pretpostavljam da ste prvi put u životu pronašli nešto što toliko jako želite da bi to moglo da vas preobrati i natera da se suprotstavite svemu onom čemu ste do sada robovali. Pa, evo nečeg što će vas ubediti da vaš život ne bi trebalo da počinje i da se završava time šta misle drugi.

Obujmio joj je tanak struk. Sijena ostade bez daha. Znala je da bi trebalo da zove u pomoć, da vrišti ili da napravi scenu, bilo šta čime bi svoju pristojnost pretpostavila njegovoj požudi. To je trebalo da uradi, ali Gareth je prebirao prstima po njenoj tankoj pamučnoj haljini. Osetila je njihovu toplinu. A upravo joj je to tako dugo nedostajalo – ljudska toplina. Više nije bila u stanju da podnese sva ta silna odricanja.

– Neko bi mogao da nas vidi. – Njene reči prostružaje između njih kao kroz san i Sijeni se učini kao da ih nije ni izgovorila.

– Ko? Već ste mi rekli da nemate poslugu.

Osetila je kako mu se reči penju iz dubine grudí, da bi na kraju utonule u njenu kosu.

– Da, ali sinjora Mortari dolazi petkom da mi pomogne u kuvanju, a tu su i Ermano i njegova žena koji vode gazdinstvo...

– Danas nije petak. A vođenje farme ne uključuje virenje kroz kuhinjske prozore, zar ne?

Ušuškana u njegov zagrljaj, Sijena zadrhta.

– Mogla bih da otrčim do vrata i da pobeegnem. – Pokušavala je da ubedi samu sebe.

– Naravno da biste mogli – ukoliko biste mislili da će vam se dogoditi nešto loše.

Njegov izraz lica podsećao je na leoparda koji vreba svoj plen. Otkako ju je obgrlio oko struka nije se ni mrdnuo s mesta, samo se osmeh koji je lebdeo na njegovim usnama polako izgubio.

– Ali neće se dogoditi ništa loše, zar ne? – upitala ga je Sijena, i odmah se pokajala zbog svojih reči. Šta ako ih on doživi kao izazov? Gotovo neosetno se pomakla unazad, trudeći se da zadrži pristojnu razdaljinu između njih.

– Sve zavisi od toga šta podrazumevate pod pojmom „loše“.

Glas mu je bio gladak poput svile. Kad ju je pustio, Sijeni gotovo da je bilo krivo. Uzeo je njenu čašu, dolio još malo šampanjca i spustio je na stočić pokraj nje. Potom je podigao svoju čašu, proučavajući majušne mehuriće koji su izbijali na zlatastu površinu. Dok je ispijao dug gutljaj penušavog vina, njegove tamne, pametne oči posmatrale su je preko ruba čaše.

– Ja sam od onih koji uvek dobiju ono što žele. A ono što povezuje sve stvari koje ja želim jeste uspeh.

Sijena zadrhta. Pokušavajući da prikrije nervozu, uzela je čašu i grčevito je obujmila prstima. Spazio je taj gotovo neprimetan pokret i nasmešio se. Premda prekasno, shvatila je da su joj zglavci sigurno pobeledi usled pritiska, odajući njen strah.

Garet nikud nije žurio. A i zašto bi? Mogao je da je ima – bilo kad i bilo gde. To je bilo sasvim jasno još onog prvog dana, na tržnici. Bilo je dovoljno da je pogleda u oči, pa da zna. Međutim, *poslednje* što je želeo bilo je da je poseduje. Njena krhkost, pomešana s ovom olupinom od kuće u kojoj je živela, činili su Sijenu di Imperija prevelikim izazovom za njega. Trebalo je nekako izbeći Molino navaljivanje, ali i učutkati sopstvenu savest. Morao je malo da porazmisli o tome, ali na kraju je ipak smislio šta mu valja činiti. Razvukao je usne u širok osmeh.

– Vidim da očajnički želite da saznate o čemu pričam, sinjora.

– Pretpostavljam... – Sijena proguta knedlu, trudeći se da izbegne podrhtavanje u glasu. – Pretpostavljam da ćete mi sad predložiti nešto nepristojno?

6.

Garet se blaženo nasmeši. Odjek njegovog smeha odbi se o pohabane mesingano-staklene površine salona.

– Pa, to pre svega zavisi od onog što podrazumevate pod tim pojmom, gospođo Di Imperija. Verujem da Kejn i Moli očekuju od mene da padnem pod uticaj vašeg lepog lišća i obavim sve kako treba. Mada, budimo iskreni, postoji mnogo veća mogućnost da vam ponudim pristojnu cenu za ovo vaše dotrajalo imanje nego da se zaljubim u vas.

Nasmejao se. Sijena mu se pridružila, ali samo zato što se očajnički trudila da bude ljubazna, a zapravo se osećala skrhanu i zbunjeno.

– Hajde sad lepo da razjasnimo sve. Kejn i Moli smatraju da je vaš život u haosu. Ukoliko nastavite da se borite protiv zuba vremena onako kako ste to do sada radili – krpeći ovde, lepeći onde – i taj novac koji trenutno možda još imate uskoro će potpuno presušiti. Ono što je ovom mestu potrebno jeste jedno brižljivo planirano preuređivanje i kompletna restauracija. Kako sam čuo, maćeha vas je već poprilično namučila i neće se smiriti dok vas ponovo ne uda. Ako ne želite da poslušate moj savet i odete odavde dok još možete, postoji još jedna krajnje logična mogućnost. Dovedite svoju vilu i imanje u red, tako da mogu da vas izdržavaju. Tek onda ćete moći svima da natrljate nos i živite onako kako želite. Za to će vam biti potreban novac – i to poprilično novca. Ali ako ste spremni da radite ono što vam kažem, ja ću finansirati renoviranje sve dok stavljanjem ove stare dame pod hipoteku ne budete u mogućnosti da me isplatite. A tad možete da zgrabite svoj san – kakav god da je on. – Pošto je završio izlaganje, Garet se široko osmehnu.

I to je to, pomisli Sijena setno.

Otpio je dug gutljaj šampanjca. Sijena ga je posmatrala, ne znajući šta da kaže. Mislila je da joj je sve jasno, premda više ni u šta nije bila sigurna.

Uzdahnula je. Uostalom, nije morao da se muči sa šampanjcem, osmesima i dramskim pauzama. Njeno telo je ionako oduvek bilo na prodaju. Prvi kupac bio je Aldo, a sad joj se smešio još jedan brak s njegovim jezivim rođakom Klaudijom.

– Mislite... Vi i ja... – Glas joj je iznenada utihnuo, a potom u potpunosti zamro. Garetovo flertovanje, njene fantazije, dodir njegovih prstiju na njenoj koži – seks bi sve to upropastio. Isprljao bi i oskrnavio njene romantične snove. Udahnula je duboko. – Vi... i... ja...

Koliko god puta da je započinjala istu rečenicu, nikako nije uspevala da odmakne dalje. Reči su joj ostajale zaglavljene u grlu. Nije imala hrabrosti da iskaže surovu, ali

neizbežnu stvarnost koja je pred njom.

Njegov glas na trenutak prekinu njene muke. – Sinjora, ja vam nudim sve svoje umeće, ali želeo bih nešto za uzvrat.

Sijena nije bila u stanju da se pomeri. Piljila je u pod, znajući da bi Imelda dreknula na nju ukoliko bi ga pogledala pravo u oči i zahvalila svojoj dobroj sreći. Uostalom, on ima izgled i šarm koji bi svaka žena poželela, a prema rečima njene prijateljice Moli, ima i novac. Sve u vezi s Garetom Laslom je na svom mestu. U noćasnjim snovima Sijena mu je već bezbroj puta pala u naručje. Međutim, na surovoj dnevnoj svetlosti život je težak, okrutan i bolan kao i uvek. Aldova smrt svalila je ogroman teret na njena pleća. Sad joj se nudi raj – ali po ogromnoj ceni.

Zapravo i nije mogla da očekuje nešto mnogo bolje. Zar već prva Garetova rečenica nije pogazila sve njene fantazije o vitezu na belom konju koji dolazi da je spase? *Postoji mnogo veća mogućnost da vam ponudim pristojnu cenu za ovo vaše dotrajalo imanje nego da se zaljubim u vas!* To je rekao. Bilo je više osećanja u toj njegovoj izjavi nego u bilo kojoj drugoj. A kako je tek samouvereno tvrdio da ga ona želi! Zatvorila je oči i prisetila se pokojnog supruga, Alda.

Zar i njen brak s njim nije bio ugovoren na identičan način? Imelda, koja je u to vreme glumila ucveljenu i usamljenu udovicu, pozvala ga je na večeru kod njih. Navodno joj je bio potreban savet šta da uradi s imovinom pokojnog gospodina Basa u selu.

Aldo di Imperija je brzo video priliku da proširi svoje malo carstvo. A onda je Sijena otvorila vrata kuće koju je delila s maćehom. Videla je pognutu olupinu od čoveka, s buketom ruža u ruci. On je video svoju šansu.

Udovica Baso dobila je njegov savet, ali Sijena je bila ta koja je dobila ruže. I tako je sve počelo...

Bilo joj je potrebno vreme da razmisli.

– Gospodine Laslo, sve što mogu da uradim jeste da i dalje štedim ili da nađem posao – rekla je polako. – S jedne

strane, mislim da je nemoguće smanjiti troškove više nego što već jesam. Toliko dugo sam spajala kraj s krajem da sam zaboravila kako izgleda trošiti novae. S druge strane, u Pičiji nema posla, osim u zadruzi. Od ono malo evra koje moj rad donosi teško da bih mogla da izdržavam Imeldu i sebe.

– E pa onda se otarasite maćehe i spasite sebe.

– Ne. Nikad to ne bih mogla da uradim, sinjore. Obećala sam ocu da ću brinuti o njoj. Moraću nekako da se snađem.

– Ja vam nudim spasonosni plan – ponovio je, kao da je bilo kome od njih potreban podsetnik. – Zašto biste gladovali u ruševini i trpeli maltretiranje lude maćehe?

– Molila bih vas da ne vređate moju porodicu, sinjore – reče Sijena tiho. Morala je da bude ljubazna, ali to ne znači da treba da ga pusti da se izvuče s ubistvom – već nešto mnogo gore.

– Imelda Baso nije vaša porodica. Ona je samo žena s dobrim njuhom da namiriše plen.

Sijena ga je čula kako spušta čašu na sto i hoda napred-nazad po sobi. Videla je njegove uglancane kožne cipele, ali nije smela da podigne glavu i suoči se s njegovim izrazom lica.

– Moli kaže da imate manju kuću u centru sela, je li tako?

– Tamo sam se rodila, da – reče Sijena tužno. Kad bi samo mogla sad da bude tamo, na sigurnom. Međutim, Imelda je zahtevala da ona ostane u vili, da joj pravi društvo. Sijena gotovo nikad nije imala vremena da poseti staru porodičnu kuću. Uvek je bila prezauzeta kućnim poslovima, kuvanjem, radom u zadruzi ili čupanjem korova u koji je imanje bilo obraslo i s kojim nikako nije uspevala da se izbori.

– Ako ste baš čvrsto odlučili da ne prodate vilu, možda biste mogli prvo da renovirate staru kuću? Kad bude gotova, moći ćete tamo da se preselite, a da Imeldu ostavite ovde. Pošto sve to sredite, ukoliko budete vodili ovo imanje sledeći

moje savete, svakako ćete biti finansijski nezavisni. Ako želite, mogli biste čak i da zaradite, a ostaće vam dovoljno i da platite nekog da vodi računa o vašoj maćehi i njenom apartmanu. Ona će imati sve što joj treba, a vi ćete biti slobodni. Mislim da je to mnogo bolje nego da sedite skrštenih ruku i čekate da vas predaju kao paket prvom bogatašu koji naiđe.

– Kad sam se udala za Alda, postala sam deo njegove porodične istorije. Moja dužnost je da čuvam njegovu kuću, kao i sećanje na njega, podalje od skandala.

– Ali nećete moći da uradite ništa od toga ukoliko ne budete imali neki siguran kapital.

Njegove uglancane cipele najednom nestadoše iz Sijeninog vidnog polja.

– Prokletstvo, kako ste samo tvrdoglavi!

Sijena poskoči i pogleda ga iznenađeno. Jedina osoba koja joj se ikada obratila na sličan način bila je Imelda. Narednih nekoliko sekundi samo je zurila u njegova široka leđa. – Kad me želite? – Ove gotovo nečujne reči nevoljno je prevalila preko usana, jedva probijajući barijeru koja je, premda nevidljiva, lebdela između njih.

U tom trenutku on se okrenu i ulovi njen pogled, baš onako kao što je prethodnog dana učinio na tržnici. Međutim, ovog puta je drugačije. Bila je uplašena. Pogledala je u njega očekujući da će se susresti s njegovim hladnim i proračunatim licem, ali nije bilo tako. Zatvorila je oči. Upitala se šta će ugledati pred sobom kad ih bude ponovo otvorila, ali nije se desilo ništa neočekivano. Na njegovom licu još je titrao krajnje nedokučiv smešak.

– Šta ste rekli?

Ćutala je. Bilo je dovoljno teško izgovoriti te reči, a njihovo ponavljanje već bi bilo pravo mučenje. Trudila se da sebi nekako olakša ionako težak zadatak. Uprkos tome što je Gareth mlad i predivan, spavanje s muškarcem iz koristi i dalje nije moglo da se nazove nikako drugačije nego prostitucija.

Ipak, bila je u očajničkoj situaciji. Nema ni novca, ni nade, ni budućnosti. Zar ne duguje sebi da bar iskoristi priliku koja joj se pruža? U svakom slučaju, odavno se već oprostila od srećnog i zadovoljnog života. Činjenica da joj je Garet Laslo ponudio tako nešto znači da ni on nije nimalo bolji od većine muškaraca, ali ne sme mnogo da razmišlja o tome. Jedino tako je tokom proteklih godina uspevala da podnese bol i silna razočaranja koja su se samo nizala jedna za drugim. I njena avantura s Garetom biće samo još jedno u nizu tih razočaranja. Međutim, uprkos njegovoj očiglednoj bezosećajnosti, činilo se da poseduje neke druge kvalitete koji nisu nimalo zanemarljivi. Sijena je to znala jer je svaki njegov pokret na neki njoj dotad nepoznat način raspaljivao njenu maštu. S njim su u protekla dvadeset četiri časa počinjale i završavale sve njene fantazije. S njegovom svetlom kožom, prodornim crnim očima i moćnim, koščatim šakama...

– Kažem da ću spavati s vama – rekla je tiho.

– *Molim?*

Titrajući smešak na njegovom licu preobrazio se u netremičan pogled. Činilo se kao da je imao poteškoća da razume njen odgovor. Sijena nije bila iznenađena. Grlo joj je bilo tako stegnuto da su joj se reči na jedvite jade probijale napolje.

– Da – ponovila je, ovog puta malo ubedljivije. – Prihvatam. Ukoliko možete da spasite moju budućnost, provešću jednu noć s vama.

Dugo nije znao šta da odgovori. Svakojake misli rojile su mu se po glavi. Nikad u životu nije upoznao ženu poput Sijene di Imperija. Prvo je pobjegla od njega iz restorana s pet zvezdica. A sad se sama pozvala u njegov krevet. Ipak, Sijena nije obigravala oko njega poput kakve sponzoruše. Nikako. Približavala mu se krajnje oprezno.

Pogled u njene oči – kad mu je konačno dopustila da to uradi – odagnao je svako osećanje besa ili uvređenosti koje je

možda i mogao očekivati. Nije morao da bude čarobnjak da bi shvatio da ju je njen ugovoreni brak prilično koštao. Iako mu se to veoma retko događalo, ostao je bez reči. Kao da ne postoji ništa što bi mogao da kaže, a da to ne zvuči zaštitnički. Onda bi se ona možda rasplakala. A njemu ne bi preostalo ništa drugo nego da je zagrlj i sve bi otišlo do đavola.

Zbunjen, Gareth zavuče ruku u džep. Osetio je hladan dodir novčića i iznenada mu pade na pamet jedna zamisao. Novac zaista može da govori. Sva sreća što je on takav šaljivdžija. Celog života mislio je samo na sebe i s olakšanjem shvatio da i dalje može tako da se ponaša, uprkos svim okolnostima.

– Pa, vi ste pobednik u ovoj priči, bez svake sumnje, zar ne, sinjora?

Pokušavao je da dobije na vremenu, ali činilo se da ona to ne shvata. Bila je veličanstvena, i dvadeset četiri sata ranije mogao je da je zavede bez ikakve nadoknade, samo da nije bilo one njegove glupe ideje da uzme odmor od života. Sad se ona njemu nudi poput žrtve. Namrštio se. Njeno ponašanje je nešto što je on doživljavao isključivo kao zabavu, a sad se sve pretvara u nekakvu njemu nepoznatu opscenost. To uopšte nije njegov stil.

Znao je da se ona sigurno pribojava onog što će on reći. Svakako je previše nervozna da bi ga pogledala. Njihov odnos se promenio – i to ne nabolje. Ona je njegova fantazija i ne želi da je primorava da oživi njegov san. Zašto se upleo u ovaj kaos i šta je, do đavola, nju nateralo da pristane na to? Nikad do tada nije platio ženi da spava s njim, a sve ovo upravo ukazuje na tako nešto. Ta pomisao ga duboko pogodi. Bilo je jasno da ona čak ni nakon nekoliko čaša šampanjca nema hrabrosti za seks. Bila je kruta kao i uvek, a sad su joj još i oči bile ispunjene strahom. Gareth nikad u životu nije pogazio nijedan dogovor. Niti je ikad uspeo da odoli izazovu. A neće ni sad.

– Preuzimam na sebe obavezu da u potpunosti primim na sebe renoviranje vaše kuće i imanja – rekao je. – Po završetku posla zauzvrat očekujem od vas da provedete jednu noć sa mnom.

Reči koje je upravo izgovorio bile su njegova strategija za bekstvo, samo se nadao da ona to neće shvatiti. Gareth je imao visoke standarde. Nezasit poslovni svet sigurno će mu ući u trag i odvući ga odavde pre nego što njen projekat bude završen. Otići će ne prihvativši Sijeninu ponudu. S uzdahom olakšanja nestaće zauvek iz njenog života i oboje će sačuvati svoju čast. Neće morati da je gleda kako se kao uplašeno jagnje približava njegovom oltaru. Nije imao pojma kako joj je uopšte palo na pamet da je njegova cena njeno telo, ali kad je to već predložila, potrudiće se da iskoristi tu situaciju na najbolji mogući način. Nijedno od njih dvoje ne bi sada moglo sasvim da se povuče a da ne izgubi ponos i samopoštovanje. A Sijena nema mnogo ni jednog ni drugog, pomisli Gareth, osetivši neku čudnu mučninu u stomaku. Sigurno se zato i odvažila na takav predlog – jer nema šta da izgubi. Da sve ovo nije tako tragično, bilo bi mu smešno. Za razliku od nje, on bi trebalo da bude taj koji je drži sve kečeve u rukavu. Međutim, sada se oseća isto tako bedno kao što ona izgleda.

– Sinjora, hajde da nazdravimo!

Glas mu je opet bio bezbrižan i zadirkujući. Sijena ga oprezno osmotri od glave do pete. U glavi su joj se preplitale sve njene fantazije i reči koje su razmenili u protekla dvadeset četiri sata. Gareth je bio potpuno neodoljiv — poput prolećne lavine koja nosi sve pred sobom. Uvek mogu da se pravdam time da su me poneli događaji koji su bili izvan moje kontrole, pomislila je zaneseno. Samo što će se ovog puta to barem desiti s istinski poželjnim muškarcem. Koji, doduše, krije neku tajnu. Naježila se kad se toga setila.

Polako, oklevajući, podigla je čašu i pustila da se blago sudari s njegovom. Fini kristal je zvecnuo i to je bilo to.

Sudbina joj je bila zapečaćena.

– Možete da se uzdate u mene, sinjora – rekao je Gareth. – Znajte da vas neću ni pipnuti dok sav posao ne bude okončan na naše obostrano zadovoljstvo. Moje uzdržavanje je na putu da postane legendarno.

Uzeo je bocu šampanjca i pošao prema velikom dvokrilnom prozoru. Silovito je povukao zarđalu ručicu, otvorio ga, bacio još jedan, poslednji pogled na etiketu, a potom zalio preostalom tekućinom izdžikljalu biljku u žardinjeri. Sijena je nemo posmatrala njegov naizgled rasipnički gest. Pre nego što je miris vinom natopljenog ružmarina dopro do nje, Gareth zatvori prozor. Pokazao je rukom na srebrni poslužavnik i na prazne čaše. – Vi se pobrinite za to, a ja ću se otarasiti dokaza. Omeo sam vas u kuvanju. Bolje se vratite svom poslu.

Izašao je iz sobe krupnim koracima. Tek što je Sijena ušla u kuhinju i uputila se ka sudoperi, on se već praznih ruku vraćao iz dvorišta.

Sav njen pređašnji duh kao da je za to kratko vreme nekako ispario, primetio je pomalo razočarano.

– Ne budite takvi, sinjora. Mnoge žene sa zadovoljstvom spavaju u mom krevetu.

– Nisam dovoljno jaka da jednostavno umrem od gladi u ovoj olupini od kuće. – Sijenin odgovor bio je težak poput malja. – I ne brine mene spavanje.

Teško je uzdahnuo i stavio ruke u džepove.

– Čujte, sinjora, najbolje bi bilo da sad zaboravite sve to. Trenutno mi je na pameti nešto mnogo važnije od seksa. Trebalo bi nekako osmisliti početak rada na vašem projektu.

Sijena ga oprezno pogleda. I dalje je odisao istim nemirom, s tim što sad nije ona izazivala taj nemir. Bilo je očigledno da je obuzet nečim sasvim drugim. To je učinilo da se oseća manje kao lovački trofej, a više kao napuštena parcela – nešto oko čega je trebalo raditi, što je trebalo obilaziti i okopavati s vremena na vreme. Bila je to uloga na

koju se Sijena već navikla. Seks za nju možda jeste fizička agonija, ali služenje ostalima joj je veoma dobro išlo.

– Naravno – rekla je pokorno. – Šta želite da najpre uradim?

Pogledao je unaokolo poput jastreba u izvidnici.

– Pa... možete da završite s mešenjem. To bi bilo sve za sada.

– Mogla bih da vam pomognem napolju – nesigurno je predložila.

– Nema potrebe. Vaše mesto je ovde, u kući, barem za sada. Uostalom, bolje radim kad sam sam.

Posmatrao ju je kao da razmišlja o nečem mnogo važnijem od onog što je izgovorio. Primetio je da se Sijenina ramena lagano opuštaju. Pošto je opet vezala kecelju, pokreti su joj postali smireniji. Njegov plan je delovao, barem zasad. Više ga nije doživljavala kao neposrednu pretnju. To mu je odgovaralo. Nabacio je obešenjački osmeh i još malo začinio priču.

– Istina je da jedva čekam da se vratim u kancelariju. I *zaista* bih mrzeo da mi se svi ostali milijarderu smeju zato što sam morao da napustim projekat koji sam preuzeo ni manje ni više nego na odmoru – našalio se, u pokušaju da malo ublaži napetost koja je zavládala. – Teško da mogu da nastavim da savetujem klijente ukoliko svoj posao ostavim napola dovršen, zar ne?

Podigla je pogled i tužno mu se nasmešila.

U tom trenutku shvatio je da za nju ipak ima nade. Negde duboko u njoj još postoji iskra nečeg, samo ju je trebalo ohrabriti. Prestala je da mesi testo i počela je da ga tapka.

– Načisto ste pretukli taj vaš *pandolce*. Dušu ste mu izvadili.

Sijena odmahnu glavom. Dok je prelazila preko prostorije kako bi nakvasila krpu u sudoperi, jedan sunčev zrak pade joj na kosu boje bakra, obasjavajući je poput niza

šerpi i lonaca okačenih o šipku koja se protezala iznad kuhinjskog stola.

– Ovo je testo za pastu, sinjore. Kolač sam već umesila i ostavila da naraste pre nego što ga stavim da se peče. Eno ga tamo pod krpom, u onoj vangli.

– Za pastu? To je ono što se prodaje u kesicama i meša sa sosom iz tegle? A ponekad i s majonezom.

Sijena se namršti, grickajući zubima donju usnu dok je prekrivala sveže oblikovano testo kako se ne bi osušilo.

– S majonezom?

– S majonezom – odgovori on oduševljeno.

– Moraću to da probam – promrljala je.

– Nemojte da me zasmelijavate, gospođo Di Imperija.

– Ne, stvarno, volim da isprobavam nove recepte. Aldo, moj pokojni muž, tražio je da mu spremam samo njegova omiljena jela, a toga baš i nije bilo mnogo. Sad kuvam raznorazne stvari koje pre nekoliko meseci nisam ni sanjala da ću spremati.

– Zamislite, nikad nisam probao domaću pastu.

– To onda znači da niste probali najbolju. – Sijena skloni kuhinjsku krpnu na crveno-bele kockice, otkrivajući glatku, svilenkastu naraslu veknu. – Ovako sve počinje. Špageti, fuzili, farfaline – sve to nastaje od istog testa – nastavila je, sve više se opuštajući.

Radoznalo je posmatrao šta radi. Pretnja je malo popustila i Sijeni je bilo drago zbog toga.

Razvaljala je testo oklagijom, još malo ga oblikovala rukama, a potom se vratila do kuhinjskog stola za čiju je ivicu bila pričvršćena mašina za testo.

– Pravite li pastu svaki dan, sinjora?

– Ne, ne radim sve ovo svaki dan. Umesim smesu otprilike jednom nedeljno. Prvi dan jedemo svežu, a ostatak osušim. Nije mnogo teško, ali potrebno je dosta vremena da bi se napravilo kako valja. Što se više tanji, testo postaje duže i može da se protegne čak preko čitave površine stola. Zato

volim da ga mesim rano ujutru, kad nema nikog u blizini.

– A je l' bi možda bilo lakše udvoje?

Uputila mu je kratak pogled, ali pošto nije odmah odgovorila na pitanje, Garet ode do sudopere i opru ruke.

Sijena je bila oduševljena. Nakon svih ovih godina još je morala da podseća sinjoru Mortari da to uradi pre rukovanja s hranom.

– Sigurno često kuvate, gospodine Laslo.

– Ma ne, prženice su moj najveći uspeh. Ali kad sam bio mali, najčešća tema o kojoj su stariji govorili bila je higijena. Salmonela je jedna od prvih reči koje sam naučio. Još nešto, možete opet da me zovete Garet.

– U redu... Garete.

Hteo je da obriše ruke. Pre nego što je uspeo da dohvati krpu prebačenu preko Sijeninog ramena, ona mu je hitro dobaci. To je bio još jedan pokušaj da ga drži podalje od sebe, mada prilično bezuspešan. Pošto je obrisao ruke, presavio je krpu uzduž i opet joj je prebacio preka ramena. Sijena zausti da nešto kaže, ali se u trenutku predomisli, jer je bilo sasvim jasno da ovim činom nije imao ni najmanju nameru da flertuje s njom. I premda je čitav proces potrajao, sve što je hteo bilo je da pažljivo namesti krpu.

– Evo.

– Hvala vam – izusti Sijena jedva čujno, gotovo neprimetno se odmičući od njega, premda to nije moglo dugo da potraje.

– Šta sad?

– Ovaj...

Sijena je znala da je trebalo brže da reaguje i da odbije njegovu ponudu za pomoć, ali to je bilo nemoguće. Njegova blizina vraćala joj je ono neobično osećanje zadovoljstva pomešanog s krivicom, koje je prvi put iskusila u *Petirosu*.

– Pa, Garete... ako stanete pored mene... – rekla je, ne dižući glavu. – Treba da ubacim testo između ovih valjaka...

– To je kao sprava za okretanje rublja, koja cedi vodu iz

mokrog veša?

Sijena zastade i nesugurno ga pogleda. – Je l' vi to mene ismevate? – pobunila se. – Sad mi još recite da ste tako nešto videli samo u muzeju.

– Nikako. Imali smo jednu kod kuće. Kad sam imao četiri godine, pokušao sam da nahranim mrtvog pacova provlačeći ga kroz nju. Od tada je prošlo trideset godina, ali i dalje se sećam majčinog krika kad ga je ugledala.

Sijena prasnu u smeh, ali, shvativši šta je uradila, brzo pokri usta rukom.

– Hoćete da mi kažete da u Americi ima pacova?

– Tamo odakle ja dolazim ima ih prilično. I to ogromnih!

– Pretpostavljam da je vaš otac morao to da počisti? – nasmejala se.

– Ne. On je dolazio kući samo kad bi mu nešto trebalo.

Njegov neočekivani odgovor je ućutka. Sijeni je takav odnos bio vrlo dobro poznat. Poče da joj se prevrće u stomaku i ona shvati da što pre mora nekako da popuni neprijatnu tišinu koja se najednom isprečila između njih. Postavila je valjke na mašini na najširi razmak i ubacila jedan kraj testa u prorez. Čim je počela da razvlači testo, Garet se zainteresovano nadneo nad nju, da vidi šta se dešava.

– Iako ovo deluje kao prilično komplikovana sprava, u suštini je vrlo jednostavna, zar ne?

– Tako je. Samo treba da provlačite testo kroz nju iznova i iznova, svaki put sužavajući prorez između valjaka kako bi postalo sve tanje i tanje.

– I duže i duže. Sad mi je jasno zašto je ovaj posao lakše obaviti udvoje – rekao je, posmatrajući kako testo izlazi iz donjeg valjka i uredno se slaže u talasastu gomilu. – Kako vam uspeva da se tako presavije?

Sijena zablista. Konačno je uspela nekoga da zadivi. Vragolasto mu se osmehnula. – Za to su potrebne godine iskustva.

On joj uzvрати pogled, isto tako vragolast, i nije joj

preostalo ništa drugo nego da prizna.

– Pa u stvari i ne baš. Prosto izlazi tako samo od sebe, automatski.

– Ma nije valjda?

Posegnuo je za ručkom, očekujući da se Sijena pomeri, kao da se to prosto podrazumeva. Iako ju je njegova nadmenost iznervirala, nešto ju je sprečilo da svoje osećanje pretvori u reči i ona se mirno povuče.

– Evo, pogledajte. Baš sam nadaren. – Pokazao je glavom slapove paste koja je u talasima padala na radnu površinu.

– Budite pažljivi. Ako donja površina mašine ne stoji ravno, testo će se slepiti i nema te sile koja će ga ponovo razdvojiti. Još nešto, morate ravnomerno da okrećete ručku, bez zastajkivanja.

Sijena posegnu rukom da izravna mašinu baš u trenutku kad je Garet spuštao ručku. Zglavci mu se sudariše s njenim ručnim zglobovom i ona naglo odskoči.

On napravi bolan izraz lica. – To mora da je bolelo. Izvinite. Rekli ste mi da ne smem da zastajkujem. Jeste li dobro?

– Da... jesam. Samo sam se malo uplašila. Zato sam poskočila.

– Dajte da pogledam.

Prišao je i uhvatio je za zglob. Dodir mu je bio nežan ali odlučan. Sijena je posmatrala kako privlači njenu ruku sebi. Počivala je nepokretno u njegovom blagom stisku. Već je znala da nema nikakve svrhe da pokuša da mu se odupre. Nastojala je da prizove sav onaj strah koji je trebalo da oseća pri samoj pomisli na način na koji će morati da mu plati za to što spasava njen dom ali uzalud. Ko zna, možda se više i ne plaši.

7.

Sigurno je znao kakve su joj se misli u tim trenucima vrzmale po glavi, jer joj je uputio samouveren, prodoran pogled.

– Plašite se da ću poželeti da naplatim dug ranije? Ništa ne brinite. Već sam vam rekao da mi to sad nije na pameti.

– Ako vi tako kažete – reče Sijena. Zvučala je odvažnije nego što se osećala.

– Evo kako ćemo, Sijena. Dok problem vaše kuće i imanja ne bude u potpunosti rešen, dajem vam svoju reč da to uopšte neću pominjati.

Osećala je toplotu njegovih prstiju na svojoj koži. Nežno je prelazio njima preko njenog dlana.

– Ne tu, već na nadlanci. – Sijena se osećala dužnom da to kaže, ali joj je u dubini duše bilo drago kad je shvatila da nije obratio pažnju na njene reči, nastavljajući da istražuje njen beli, glatki dlan.

– Da, naravno ali ovde mogu da vam vidim sjajnu budućnost imanja *Entrotera*. Vidite li ovu liniju? Tu je sve zapisano.

– Pasta će se osušiti.

– I to vidim. Evo ovde.

Uprkos svemu, bilo mu je teško da se odrekne navike da flertuje s lepim devojkama, pomislio je vragolasto. Sastrugao je noktom trunčicu skorelog testa s njene kože.

– Srećno zaljubljeni ali gladni.

Sijena oštro istrgnu dlan iz njegovog. – Pa i neće biti nikakvog ručka ukoliko ne nastavim s ovim – rekla je užurbano, očajnički želeći da pobegne od Garetovog provokativnog pogleda. – Ja ću okretati ručku, a vi možete da pridržavate testo dok bude izlazilo između valjaka. Ukoliko nemate ništa protiv – dodala je stidljivo.

I tako su nastavili da rade zajedno, u tišini, dok je

kremasta testenina lagano prolazila između valjaka, centimetar po centimetar. Nakon prve ture Sijena je ponovo podesila valjke i po drugi put provukla testo. Kako su više puta ponovili postupak, testo je postajalo sve duže i sve tanje, budući da je prolazilo kroz sve uže proreze na mašini.

– Ogladneću od svega ovoga – rekao je Garet kad je testo konačno počelo da izlazi iz najužeg proreza. Testenina je sad bila toliko tanka da je bilo moguće čitati novine kroz nju. Uhvatio je jedan kraj i, podigavši je prema svetlosti, divio se njenoj teksturi. – Sad mi je krivo što sam preskočio doručak.

Sijena ga pogleda u neverici. — Ne shvatam kako neko može da izađe iz kuće a da ne doručkuje?

– Ukoliko nešto pojedem ujutru, to me usporava. Propuštanje doručka omogućava mi da uvek budem korak ispred ostalih. Tako mi ostaje vremena da obavim još ponešto. Ali... ako ste baš toliko zabrinuti, možda biste mogli nešto da mi ponudite?

Sijena ovo shvati kao neko naređenje, ali to je nimalo nije uvredilo. Bilo joj je zadovoljstvo da ga izvrši. Otišla je do posude u kojoj je narastao *pandolce*. Zadižući rub šarene krpe kojom je bio prekriven, Sijena se blago namršti. – Ovo će morati da odstoji još neko vreme, ali mogu da vam spremim fetučine s pestom.

– Šta god da je to, ako može brzo da mi utoli glad, prihvatam.

Opet je polako izlazila iz svoje ljuštore, ali na ovu njegovu primedbu ona kao da se ponovo malo uvukla u nju.

– Siguran sam da je to nešto vrlo ukusno, Sijena. Nego, šta je to, u stvari, kao da mi pričate na kineskom?

– Fetučini su široki rezanci. Pesto je sos koji se pravi od pečenih pinjola, samlevenih sa svežim listovima bosiljka, maslinovim uljem, belim lukom i parmezanom ili pekorinom – koji god imam pri ruci. Duže traje njegovo opisivanje nego sama priprema – objasnila je, istegnuvši se da dohvati veliki bakarnu šerpu s dugom drškom okačenu o

šipku iznad stola.

Garet bi to rado učinio umesto nje, ali bio je zanesen posmatranjem prefinjenih pokreta njenog tela dok se izvijala i jednostavno je zakasnio, bio je prespor. Umesto toga, ponudio je da napuni šerpu vodom i da je stavi na šporet da proključa.

Ona je već mešala na tihoj vatri pinjole u tiganju.

– Sad bi trebalo da nabereš poveću šaku bosiljka iz Ermanove bašte. Za to mi treba malo više vremena ali mogu da ga iseckam dok se pinjole budu hladile.

Zakoračio je prema njoj i istrkao joj varjaču iz ruke, prislanjajući pri tom prst na usne kako bi predupredio bilo kakve prigovore. – Sve ćete stići, ništa ne brinite. Sad imate pomoć. Ja ću ovo da dovršim dok vi budete bili u bašti.

– Morate neprekidno da mešate pinjole, treba samo da budu blago prepečene, a nikako da zagore. Ja to mogu da radim i samo drmusanjem tiganja, ali vama će verovatno biti lakše s drvenom varjačom.

– Snaći ću se ja već nekako – rekao je samouvereno. Tako je i bilo. Kada se Sijena vratila u kuhinju s buketom mirisnog bosiljka, on je mešao pinjole poput pravog profesionalca.

– Garete, zadržana sam!

– Nije to ništa u poređenju s reakcijom koju ću izazvati kod Kej na i Moli kad me budu videli kako prčkam po kuhinji.

– Oni sigurno neće hteti da jedu ovu sirotinjsku hranu. – Sijena se zakikota.

– Nikad se ne zna. Samo se nadam da nisam nešto upropastio, pa da mi tresnete ovaj tiganj o glavu sa sve pinjolama.

Ona prestade da se smeje. – Nikad ne bih uradila tako nešto.

Možda i bi, kad bi znala da je obećanje koje ti je bilo tako mučno da daš najverovatnije uzaludno, pomislio je

Garet, ali ništa nije rekao.

Oprala je bosiljak i osušila ga, umotavši ga u suhu krpu. Otkinula je nekoliko debelih čenova s glavice belog luka koja je visila na kanapu pored kamina, a potom ih je istucala u velikom kamenom avanu, zajedno s pinjolama koje je on presuo iz tiganja. Na kraju je dodala narendan sir i listove bosiljka, kako bi zadržali svu svoju aromu.

– Voda je proključala. Staviću pastu da se skuva, da vas malo odmenim. — Garet je već bio na pola puta do šporeta pre nego što je završio rečenicu.

Sijena se uznemiri. Istina je da je brzo naučio kako da proprži pinjole u tiganju, ali problem je u tome što se sveža pasta začas prekuva.

– Nema potrebe. Ako vam nije teško, možete da narendate još malo parmezana, a ja ću ubaciti fetučine u vodu. Dok se budu kuvali, sos će već biti gotov.

– Ne ide nam tako loše ova saradnja, šta kažete?

– upita je Garet smejujući se, a Sijena opet oseti istu onu požudu koja ju je obuzela i pre nego što je dala svoje obećanje.

Otišla je da uzme još jednu konzervu maslinovog ulja s police, tražeći bilo kakav izgovor da se barem nakratko skloni od njega. Mislila je da će joj to prijati, ali bilo je upravo obratno i vratila se gotovo pre nego što je otišla. Dok je on rendao parmezan na režnjeve tanke poput flis-papira, Sijena je razdvojila pastu na trake. Ubacivši nekoliko fetučina u kipuću vodu, pogledala je na sat. Imala je još taman toliko vremena da razblaži pesto mlazom hladno ceđenog zlatostozelenkastog ulja i da uzme tanjir iz kredenca koji se nalazio pored šporeta. Pošto ga je stavila na sto, izvadila je escajg iz fioke i počela da se osvrće unaokolo tražeći poslužavnik. Ispuštajući dubok uzdah shvatila je da je njena maćeha sigurno zaboravila da ga vrati nakon doručka. To joj ionako nije bilo prvi put.

– Zaista mi je žao ali plašim se da ćete morati sami da

ponesete svoj tanjir do salona, gospodine Laslo.

– Ješćemo ovde. Zašto bismo gubili vreme i pustili da nam se hrana ohladi? — rekao je, provlačeći prste kroz gustu, garavu kosu. Bio je tako savršeno ošišan da se nakon tog njegovog pokreta svaka dlaka opet vratila na svoje mesto. – Ovde je baš toplo. Nikad mi nije bilo jasno kako ljudi mogu da žive bez klima-uređaja.

– Kuhinja će se rashladiti čim isključim šporet. Pre nego što se pasta skuva možete širom da otvorite prozore, tako će se napraviti malo promaje.

Ukoliko je vrućina ono što ga muči, Garet je to vrlo dobro skrivao. Pošto je prošao tik iza nje kako bi mogao da dohvati prozor, Sijena nije mogla da odoli a da duboko ne udahne. Toplota je oživljavala diskretan smolast miris njegove kolonjske vode. Podsećao ju je na planinske proplanke i mračne, tajanstvene i neprohodne šume u kakve nikad nije kročila, a koje su je odvajkada mamile.

– Jeste li dobro, Sijena?

Pogledala ga je, shvativši da odgovor „dobro sam“ nikako ne bi mogao da pokrije sva ta silna osećanja koja su joj preplavila telo. Garet od krvi i mesa bio je čak i bolji od onog iz njene mašte. Bio je apsolutno predivan, a ona će u ne tako dalekoj budućnosti spavati s njim. U ovom trenutku stajao je tako blizu nje da je mogla da ga dodirne. Šta bi se dogodilo ako bi to i učinila, pitala se. Tokom nekoliko dugih sekundi Sijena nije mogla ništa da izusti. Bila je rastrzana između dve mogućnosti: da naprosto odradi taj užasan posao ili da se nada da bi s Garetom možda ipak moglo da bude *drugačije...*

A onda je voda iz šerpe u kojoj se kuvala pasta počela da kipi i Sijena je morala da reaguje.

– Dobro sam, Garete. A dobro su i fetučini, na svu sreću!
– Stidljivo se nasmejala, nadajući se da nije primetio njenu uznemirenost. Nakon što je ocedila testeninu, stavila je šerpu na sto, za kojim je Garet već sedeo. Presuvši sve fetučine u

njegov tanjir, krenula je da mu sipa sveže pripremljeni pesto.

– Zar vi nećete da jedete? – upitao je iznenađeno, možda čak i malo prekorno.

– Ne mogu sad, obilno sam doručkovala – rekla je smerno, dok je on dosipao još pesta na rezance. Kad je završio, uzela je posudu iz njegove ruke i dodala mu činiju s narendanim parmezanom. – Uzmite koliko god želite.

To je i učinio. Nalet strasti koja bi je obuzela svaki put kad bi ga pogledala gotovo da je nadvladala sreća koju je osetila dok ga je posmatrala kako slatko jede. Strašno je volela kad ljudi uživaju u obrocima koje je spremala. To je bila jedna od retkih stvari u njenom životu u koju je bila sigurna. Od milijardera pa do seljaka – svi su morali da jedu. Sijena je otkrila da poseduje talenat da ih nahrani – i uživala je ako su oni uživali.

Pogleda uperenog u tanjir svog gosta, Sijena pođe da dohvati ispražnjenu činiju s pestom kako bi je oprala. Bila je umazana uljem i gotovo joj je iskliznula iz ruke. Iako je nije ispustila, umazala je prst s ono malo preostalog sosa. Bez mnogo razmišljanja, prinela je ruku ustima i olizala ga. Toliko je navikla da jede sama da je to za nju bilo nešto najprirodnije na svetu. Zatvorila je oči, uživajući u dobro znanom, njoj omiljenom ukusu pesta, kad je neki gotovo neprimetan zvuk podseti da ima društvo. Otvorila je oči, i susrela se s Garetovim radoznalim pogledom. Spustio je viljušku u tanjir i posmatrao je.

Pogled mu je bio tako prodoran da je Sijena osećala kako je steže poput čvrstog zagrljaja. Bila je svesna svakog svog uzdaha i izdaha dok je požuda polako, ali sigurno preuzimala prevlast nad smernošću.

Garet konačno proguta zalogaj i shvati da mu je grlo suvo. Sve je to bilo zbog nje. — Zar nećete da mi ponudite ništa za piće?

Njegove reči povратиše je u život i ona se naglo prenu iz zanesenosti. Nije joj preostalo ništa drugo nego da ga pogleda

i upita šta bi želeo da popije. Kada je podigla glavu, iznenadila se videvši da je on još posmatra.

– Jednu kafu, ako nije problem. – A onda je primetio njen izraz lica i nasmejao se. – *Molim vas.*

Garet je nastavio da je posmatra i dok je uzimala džezvu iz kredenca i sipala u nju vodu da bi je potom stavila na ringlu.

Razmišljao je o tome kako su im se pogledi ukačili nekoliko trenutaka ranije. Uprkos njenom očiglednom strahu od onog što je tako naivno obećala, njene oči su na tren ili dva zasjale nekim tinjajućim optimizmom. Kao da su u tim momentima postojali samo njih dvoje u čitavom kosmosu.

Poučen prethodnim iskustvima, Garet je znao da može da je uzme sada i tu, kao što je to učinio sa stotinama žena pre nje.

Trgnuvši se, oštro je prekorio sebe zbog svojih misli. Ova devojka je očigledno namučena, otuđena i usamljena. Još je u žalosti i suprug joj sigurno nedostaje. Ja nisam navikao na tako nežne žene. I to sam pomešao s privlačnošću, ništa drugo, govorio mu je njegov analitički um.

Međutim, telo Gareta Lasla bilo je iskonski primitivno. Naviknuto da funkcioniše nagonski, a ne razumno. Dok se Sijena vrzmala po kuhinji kuvajući kafu, svaki njen pokret mu je raspaljivao maštu. Bila je neodoljiva, ali pošto je video strah u njenim očima, čvrsto je odlučio da ne podlegne iskušenju. Sad je njeno telo za njega postalo sprava za mučenje. Bilo je očaravajuće.

Ćutke je ispijao kafu, boreći se sa svojim nagonima. Ako sad krene u osvajanje, razbiće čini kojima ga je omađijala. To nikako ne bi bilo dobro ni za nju, a ni za njega, jer bi prekršio obećanje koje je dao samom sebi.

Ipak, taj uplašeni pogled u Sijeninim očima nije mu davao mira i opsedao ga je neuporedivo više od bilo kakvih moralnih nedoumica.

– Odakle biste želeli da počnete? – upitala je Sijena Gareta nešto kasnije, kad ga je izvela u dvorište. Što pre pokaže i dokaže spoljašnjem svetu – ali i sebi – da ovo nije ništa osim poslovne posete, to bolje. Nije važno to što nikoga nije bilo napolju: Sijena je vrlo dobro znala da meštani budno prate kretanje svih stranaca koji se zateknu u Pičiji. Možda trenutno i nema nikoga, ali njegov dolazak sigurno nije prošao neopaženo.

– Mislim da ću početi od međe – rekao je. – Možete li samo da mi pokažete kuda se proteže?

– Ermano je do sada verovatno već završio posao u mlekari. Pozvaću ga da pođe s vama.

– Ne morate to da radite. Moj svakodnevni život je toliko pretrpan ljudima koji vape za pažnjom da će mi biti istinsko zadovoljstvo da ovo predivno mesto istražujem sam. Tako mogu da uradim mnogo više za kraće vreme. Osim toga, najviše volim da radim sam.

– Ja takođe! – uzviknu Sijena iskreno. – Ali mislim da bi ipak bilo zgodnije da Ermano i njegova supruga budu upućeni u to što radite. Ne bih volela da pomisle da ste neki uljez. I još nešto, u ovo doba godine morate da pripazite na šarke koje izlaze iz gnezda da se ugriju na suncu.

– A da vi možda mene ne doživljavate kao nekog gmizavca? – promrmljao je, a potom se ugrizao za jezik, videvši kako je Sijena zaprepašćeno razrogačila oči na njegov komentar.

I premda je situacija u kojoj se našla bila izuzetno opasna po nju, Sijeninim venama prostruja neka luđačka ushićenost. A onda se najednom trgnula. Očajnički joj je bilo potrebno da neko proceni vrednost njenog imanja i kuće, ali bila je svesna da to može dobiti samo na uštrb svog ugleda. Ako bi Imelda pogledala kroz prozor i videla je kako razgovara, i to sama, s nekim neznancem, njena crnina ne bi joj više predstavljala nikakvu zaštitu. Istog trenutka će je udati za onog užasnog Aldovog rođaka Klaudija, pre nego što Garet uopšte bude

imao priliku da nešto učini.

Prokleta da je pristojnost!, pomisli Sijena ogorčeno, i premda je niko drugi nije čuo, ova njena izjava je iznenadi. Kad bi samo mogla da dopusti Garetu da je telesno i umno uvuče u njegov svet. Za čoveka poput njega veze su sigurno sinonim za slobodu i zabavu, dok se ona osećala u potpunosti sputana tuđim očekivanjima. Kladam se da Gareth nikad ne insistira na tome da se jede u tišini kako posluga kasnije ne bi tračarila, pomislila je ogorčeno.

A potom je, već malo vedrije, pomislila na njihovu zajedničku noć nakon koje će joj on doneti doručak u krevet, sa sve cvećem i šampanjcem...

– Pretpostavljam da ne pokušavate da me iskušavate pre nego što za to dođe vreme, Garete?

Sijenino srce zaigra. Želela je da njene reči zvuče kao oštro, strogo poslovno upozorenje, ali desilo se nešto neočekivano. Umesto toga, zazvučale su mazno i provokativno.

Izvio je obrve, posmatrajući je tako radoznalo i senzualno tamnim očima da je odmah znala šta mu je u tim trenucima prolazilo kroz glavu. Rumenilo joj udari u obraze protiv njene volje kad oseti kako joj neka neobična toplina teče venama poput sunčeve svetlosti. Lice joj se na to ozari – na čitavih desetak sekundi.

– A da li bih ja uradio tako nešto? – Izvio je jednu gustu, crnu obrvu. – Mada... možda bi vam ipak bilo pametnije da pozovete tog vašeg Ermana, Sijena.

– Koga? A da, naravno!

Naterao sam je da pocrveni, pomislio je Gareth, osetivši neku, za njega neuobičajenu, grizu savesti. Ona liznu usne vrhom jezika, a on na to zadrža dah. Toliko je navikao na žene koje su mu se neprestano ulagivale i flertovale s njim da ih je jedva više i primećivao. Zašto ga je onda ovaj Sijenin gotovo neprimetan, nevoljan pokret toliko uzbudio? Telo su mu zaposeli nagoni koji su se neprestano sukobljavali. Želeo

je da je zaštititi, ali je isto tako bio potpuno opčinjen njome poput nekog tinejdžera. Nikako nije smeo da rizikuje s neakvim utešiteljskim zagrljajima. S obzirom na to kako se osećao, to se sigurno ne bi završilo time. Bilo mu je neprijatno i on odvrati pogled od nje i zagleda se nekud u daljinu. Ovako nešto nije smelo da se dogodi. Posao je na prvom mestu, a on ga ima preko glave. To je, uporedo s obuzdavanjem telesnih nagona, trebalo da bude njegova glavna briga. Sve je to deo priče u kojoj niko ne smeo da priđe dovoljno blizu onom pravom Garetu Laslu.

Sijena je takođe imala problem sa svojim osećanjima. Moram da svedem ovo između nas na čisto poslovni odnos, pomislila je. Zakoračivši unazad, pozvala je Ermana. Predosećala je da je Garet na pragu da uradi nešto... nešto što bi obistinilo sve njene fantazije, ali i strahove.

Spas je došao u pravom trenutku. Kad se Ermano pojavio, Sijena je bila rastrzana između olakšanja i razočaranja. Pošto mu je naložila da njihovog posetioca sprovede unaokolo, po glavi su počele da joj se roje svakojake misli. Garetovi netremični pogledi obećavali su, ali ona je iz iskustva s Aldom naučila da od muškaraca nikad ništa ne treba očekivati.

Prezime na venčanom listu sasvim je dovoljno, govorila joj je Imelda. Ne treba ti ništa više.

Ali trebalo mi je, zavapila je Sijena u sebi. I još mi treba...

Ovo iznenadno buntovničko razmišljanje zbunilo ju je. Međutim, na neki uzbudljiv, nedozvoljen način, bilo je zabavno.

– Ermano će vam pokazati dokle se prostire moja zemlja i šta sve tu imamo. — Skinula je keclju i protresla je, dižući svuda okolo brašnjave oblačke, a potom je opet vezala oko svog tananog struka. To je bio sasvim dobar izgovor da ne gleda u Garetu. – Moram da se vratim unutra i dovršim posao.

– Govorite li engleski, Ermano? – čula ga je kako pita upravnika imanja dok mu je prilazio preko dvorišta. Nasmejala se.

– Zna sasvim dovoljno da bi vas poveo u razgledanje, Garete.

Ali nedovoljno da otkrije bilo šta o meni, pomislila je, otirući ono malo brašna što joj je ostalo na kecelji.

– Zao mi je što nećete videti imanje u najboljem izdanju. Zima je bila duga i poprilično hladna za ove krajeve, tako da nisam stigla da ga dovedem u red otkako je Aldo umro. – Raspoloženje joj je splašnjavalo sa svakom sledećom reči koju je izgovarala. Zašto je uopšte pristala na ovako nešto, do đavola? Čovek koga je Moli nazivala najvećim stručnjakom na svetu za ove poslove sigurno će imati sjajne zamisli – ali njihova cena je za nju ipak bila previsoka.

Garet je primetio kako joj je glava klonula. Činilo se kao da će duh njenog pokojnog supruga uvek biti tu, prisutan, i da će probijati sve zidove koje ona uporno bude podizala. Nasmehio se i podigao ruku kao da će da je potapše po ramenu, ali se zaustavio trenutak pre nego što su mu prsti dodirnuti njenu meku put. Povlačeći se, promrmljao je: – Razumem kroz šta sve sad prolazite, Sijena. Nikad nećete moći da zaboravite svog supruga, ali sa svakim danom koji prolazi sećanje na njega će vas ohrabrivati da nastavite da živite svoj život onako kako bi on to želeo.

Sijena polako podignu glavu, ali kad im se pogledi sretoše, Garet primeti kako joj reči zamiru na usnama. Kao da nije u stanju da smogne snagu da bilo šta kaže. I zato je ćutala, gledajući ga s izrazom lica koji nikako nije uspevao da odgonetne.

To mora da je ljubav. Zato ja ne mogu da je prepoznam, pomislio je cinično. Proveo je toliko godina u školi teških udaraca da je postao imun na to osećanje.

– Evo kako ćemo, Sijena. Zašto i vi ne biste pošli s nama? Ermano može da nam bude pratilac.

Očekivao je da će ona odmah odbiti njegov predlog, brinući za svoju čast, kao i uvek. Umesto toga, pogledala je prašnjavu zemlju, u kojoj je poput kakvog devojčurka iscrtavala između njih liniju vrhom sandale.

Nadajući se da Ermano neće primetiti njeno ogromno razočaranje, odmahнула je glavom. – Hvala vam na ljubaznoj ponudi, gospodine Laslo, ali ja zaista moram da se vratim u kuhinju. Kad moja maćeha bude saznala da ste ovde, sigurna sam da će vas pozvati u kuću onako kako dolikuje.

– Veoma se radujem tome – rekao je, trudeći se da zvuči ubedljivo.

Na Sijenino zaprepašćenje, Imelda Baso nimalo nije bila zadivljena idejom da neki stranac uđe na njenu teritoriju, pa čak iako je u pitanju vrhunski biznismen. Istog trenutka kad je Sijena pomenula da je on prijatelj Bredlijevih, Gareth Laslo je od njene maćehе simbolično primio poljubac smrti. Imelda nije verovala da Kejn i Moli imaju novca. Smatrala je da žive isuviše mirno i povučeno, i da i njihovi poznanici, kao uostalom i oni sami, sigurno izmišljaju kojekakve priče o bogatstvu i društvenom položaju. Imeldi je uvek bilo potrebno da vidi kako se novac troši, a ne samo da čuje priče o njemu, da ne bi bila sumnjičava prema nečijem bogatstvu.

Sijena se povukla u svoju sobu. Skrivena iza zavese, posmatrala je svog posetioca kako već pred kraj obilaska šeta kroz maslinjake obrasle korovom. Ermano je sigurno otišao za svojim poslom, jer je Gareth išao prema kući potpuno sam. Ležerno i opušteno, s jednom rukom u džepu, razgledao je imanje poput čoveka koji bi svuda mogao da se oseća kao kod kuće. Ali ne i ovde, pomisli Sijena, naglo se budeći iz zamišljenosti. Strčala je niz stepenice, očajnički se trudeći da ga preduhitri i dođe do njega pre nego što se uhvati za teški gvozdeni zvekir na vratima.

– Vaš posed je zaista veoma lep. – Osmehnuo se. Lagani

povetarac poigravao mu se s kosom, a Sijena primeti i da mu je koža lica već blago preplanula na vrelom prolećnom suncu. – Kad sam se popeo na onaj greben tamo, video sam kako se u daljini sunčevi zraci prelamaju na površini mora.

– Znam. To je jedna od prednosti života ovde.

Iskrenuo je glavu u stranu i sumnjičavo izvio obrvu.

– To što ste rekli je baš neobično.

Sijena poče da krši ruke. Bile su vlažne od znoja, a ona je bila nervozna jer je upravo otkrila svoja prava osećanja. – Hoću da kažem... to je jedna od onih predivnih stvari koje dobijate životom ovde. Oprostite mi, moj engleski ponekad ume da me izneveri...

Nije delovao baš ubeđeno.

– Bilo bi šteta izgubiti ga. – Netremice ju je gledao. – Biću sasvim iskren prema vama, Sijena. Moram odmah da se bacim na posao. U stvari, najbolje će biti da odmah počnem. Možete da mi prepustite neku prostoriju u kući da mi narednih dana posluži kao kancelarija.

– Ne!

On je već bio pošao prema kuhinjskim vratima ali Sijena se isprečila ispred njega. – Hoću da kažem... moja maćeha to nikad ne bi dopustila.

Ugrizla se za donju usnu.

– Vremena kada ste slepo slušali maćehu su prošla, sinjora. Moraćete sami sebi da postanete najvažniji – i to što pre.

Postojao je neki neobičan odjek Molinih reči u ovome što joj je Gareth rekao. Sijena bi možda nekako i uspela da zanemari sopstvene želje i potrebe, tako je bila vaspitana, ali u poslednja dva dana dvoje potpuno različitih ljudi – Gareth i ona stara nona na tržnici – rekli su joj da prati svoj nagon. A da ne pominje Molino i Kejново neprestano gundanje zbog načina na koji se Imelda ophodi prema njoj.

Sijena je oklevala – ali samo na trenutak.

– U redu, ali nikako ne mogu da vas pustim u kuću. Moja

maćeha bi poludela.

– Izvinite, ali čija je ovo kuća?

– Moja – reče Sijena naivno, kao da nije primetila ironiju u njegovom glasu. Bila je rasejana i pogledom je prelazila preko dvorišnih kućica, pokušavajući da odluči gde bi mogli da porazgovaraju u četiri oka, a da pri tom ne izazovu skandal. – Možete da radite u skladištu za limun. To je neka vrsta šupe koja je nekad korišćena za čuvanje zimnice.

Njegov mozak bio je isuviše zaposlen za bilo kakva objašnjavanja i razuveravanja. Spremao se da ode.

– Napraviću privremenu kancelariju za projekat *Entrotera* u nekom kutku Kejnove i Moline vile. Kad se budete dogovorili sami sa sobom, ako se dogovorite, možete da me posetite.

Pošto je to rekao, okrenuo se i otišao.

Prve Garetove procene Sijeninog imanja bile su prilično mračne. Njena budućnost delovala je vrlo sumorno. Ostavio je iznajmljen auto isred njene kuhinje i odlučio da prošetata do vile Bredlijevih. Tako će imati dovoljno vremena da razmisli o svemu.

Krstarenje Mediteranom zvučalo je kao savršen način da izbegne pritiske i stresove kojima je bio izložen u Njujorku. Mislio je da može da pobegne tako što će novcem zatrpiti sve svoje probleme i izbegavati pozive iz kancelarije. Prihvatio je velikodušan poziv Bredlijevih da odsedne kod njih, u nadi da će pronaći odgovore na nezadovoljstvo koje ga je već neko vreme mučilo. Međutim, umesto svega toga, nasukao se na sasvim novi splav sastavljen od zagonetki i pitalica, koji je vetar nosio u nekom njemu sasvim nepoznatom pravcu.

Kao izuzetno povučena osoba, pomislio je da bi neko vreme provedeno u prijatnom društvu moglo da mu bude od pomoći. Navikao je na to da mu posluga bude na usluzi dvadeset četiri časa dnevno, ali prijateljstvo je ipak nešto

sasvim drugačije od toga. Gareth je gotovo čitavog života zazirao od reči „veza“. Ona je u njemu budila samo loša sećanja. Njegova prva i poslednja smisljena veza, ona porodična, okončala se kada je imao šest godina. Bilo je to onda kad je video kako mu otac ubija majku. U tom trenutku Gareth se zakleo da nikada neće dovesti nijednu ženu u tako ranjiv položaj. To je takođe bio razlog što se nije predugo zadržavao na jednom mestu. Muškarce bi, a posebno žene, svaki kontakt odmah navodio da počnu da razmišljaju o vezivanju i posvećivanju. Jedino čemu je Gareth želeo da se posvetio jeste posao. To je okrutna ljubavnica, ali njegova posvećenost i odanost isplatila mu se već mnogo puta do sada.

Razmišljao je o svom uspehu, ako je to uopšte tako moglo da se nazove, kada je začuo neki zvuk koji mu je uzdrmao nemirnu savest. Kad se okrenuo se da vidi odakle dopire, dvadesetak metara dalje ugledao je Ermana kako ulazi kroz vrata omanje dvorišne kuće. Na njima je stajala žena s brašnjavom keceljom koja joj je delimično prekrivala crnu suknju i bluzu. U ruci je držala vanglu i Gareth je video kako pruža Ermanu varjaču da proba. Budući da je živio na brzozj hrani i kafi iz aparata, Gareth je bio dirnut ovim prizorom. Podsetio ga je na lažnu bliskost sa Sijenom koju je osetio dok je pravila testeninu. U čemu je tajna domaće kuhinje? Uvek mu se činila tako toplom i zabavnom. Možda su žene osećale neku duboko ukorenjenu, iskonsku potrebu za stvaranjem nečega, dok su muškarci genetski predodređeni da uživaju u tome. Ili su one prirodno darežljivije i velikodušnije od muškaraca?

Zeleo je da nastavi da posmatra Ermana i njegovu suprugu, ali ipak je skrenuo pogled. Bio je to isuviše intiman trenutak. Gareth je veoma često večerao s prinčevima i najverovatnije je zarađivao više novca za jedan minut nego što je ovaj farmer video za godinu dana, ali tokom tih šezdeset sekundi Gareth je osetio da Ermano poseduje nešto

što on nikada nije imao – spokoj.

8.

Sijena se pojavila na ulaznim vratima Bredlijevih nakon sat vremena. Služavka ju je uvela u omanju prostoriju u koju se ulazilo iz predvorja. Sijena je već mnogo puta bila tu, ali sad nije mogla da je prepozna. Svaka vodoravna površina bila je prekrivena papirima i kompjuterima. Gareth je sedeo usred tog organizovanog haosa. Pridržavao je telefonsku slušalicu glavom i ramenom i ljuljao se na stolici dok je sklapao neke njoj nerazumljive dogovore s izvođačima radova.

– Šta ste to uradili s Molinom radionicom? – upitala ga je Sijena zaprepašćeno, čim je završio razgovor.

– Ona sigurno neće imati ništa protiv. Trenutno nije tu, Kejn ju je odveo u kupovinu u Portofino.

– Malo je neobično što su otišli tako daleko u ovo doba dana – reče Sijena sumnjičavo.

– Je li? A ja sam baš mislio da vi Evropljani uživate u tome da razvučete dan što je moguće duže – rekao je šaljivo.

– Već sam unajmio sve građevince koji su radili na ovoj kući. Dokaz njihovog kvalitetnog rada je svuda oko nas. Samo ste mi još potrebni vi i vaš prelepi maternji jezik da mi još malo pojasnite neke sitnice ovde, kako bi majstori bolje shvatili šta hoću. – Izvukao je list papira iz štampača i dodao joj ga.

– A ne, to nikako! Nisam ovde došla da bih radila!

– Sijena je sakrila ruke iza leđa i zakoračila unazad. – Šta će reći ljudi? Celo selo će biti oduševljeno što će imati o čemu da tračari...

Nedovršene rečenice tumbale su se jedna preko druge dok je grabila ka vratima. Bila je isto toliko nestrpljiva da pobegne odatle kao i reči koje su izlazile iz njenih usta, ali Gareth je stavio tačku na sve to. U nekoliko koraka je došao do vrata, stao na sredinu i preprečio joj put, oslonivši se obema

rukama na dovratka.

– A niste, je li? Ako ozbiljno mislite da spasite Aldovu vilu, onda ćete zaista morati da mi pomognete. Tokom čitavog svog radnog veka postizao sam čuda, i to svaki bogovetni dan. Uradiću to i za vas, ali da bih izgurao do kraja gotovo nemoguć projekat poput ovog, biće mi potrebna vaša pomoć.

I opet taj njegov baršunasti glas, koji je uvek pretio da njenu samokontrolu pretvori u obično sećanje. Sijena proguta pljuvačku. Bio je na samo nekoliko centimetara od nje, tako blizu da je osetila toplotu koja mu je izbijala iz tela.

– Mogu ovo da uradim, ali uz vašu pomoći.

Njegov glas uspeo je da razbije njenu zbunjenost u paramparčad. I ne znajući zašto, podigla je ruke uvis, poput kakvog deteta. Htela je da se izvini, ali on joj nije dao vremena.

U tom trenutku sva ona žudnja koja se taložila u njemu navela ga je da je poljubi.

To je trebalo da bude samo jedan blagonaklon čin, prost i jednostavan dokaz da će ići samo dotle, ali ne i dalje. Međutim, ispalo je sasvim drugačije.

U trenutku kada su njegove usne dodirnule njene, osetio je kako sva napetost napušta njeno telo. Topila se poput čokolade. Prepuštala mu se. Konačno je mogla da bude njegova. I s njim se nešto događalo, ali još nije mogao da odgonetne šta je to. Miris njenog tela delovao je na njega kao melem, kao da je bila sazdana od svežeg cveća i vazduha, pomešanog s jednostavnom ljudskom toplinom. Sve to zajedno pobuđivalo je u njemu toliku čežnju da nije mogao da prestane da je obasipa poljupcima. Ljubio ju je sve dok joj se usne nisu razdvojile. Nije bila uplašena, nije imala nameru ništa da kaže, samo je želela da mu stavi do znanja da želi još. Garet je negde čuo da ljubljenje može da izazove potpuno brisanje svesti, ali njemu se to još nikad nije dogodilo. Štaviše, bio je ponosan na to što ga razum nikada

nije napuštao. Upravo zato je i postigao tolike uspehe. Međutim, ovaj poljubac je bio nešto u čemu je hteo da uživa do krajnjih granica. Postepeno je dopuštao vrhu svog jezika da je ispituje i izaziva, prelazeći preko mekih jastučića na njenim usnama, ali ne usuđujući se da ode dalje.

Nek drugi muškarci uživaju u devicama, on nije bio toliko opsednut njima, jer kad žena jednom otkrije seks, više je ništa ne može zadržati, pomislio je, uživajući u blizini njenog gipkog, toplog tela. Sijena se najednom zatetura i osloni se na njega. Da li joj je samo potreban oslonac ili me ona to izaziva, pitao se. A onda kao da mu se um najednom rastoči. Njeno telo preuzimalo je potpunu nadmoć nad njim. U tom trenutku, njegovo prethodno iskustvo kao da više nije postojalo, kao da ga zapravo nikad nije ni bilo. Postojalo je samo ovo, i nijedno drugo. Ali on želi samo zadovoljstvo i čisto uživanje, ništa više. I to je neprestano ponavljao u sebi, poput mantrе. Sijena di Imperija ne znači mu ništa. Niti će mu značiti. Uprkos tome što je tako pokorna i što poseduje neku unutrašnju lepotu... Nikad nije naišao na sve te stvari ni kod jedne druge žene. Mora da je ima – ovde, sad...

Sijena ga je opet poželela. Ako je uopšte ikad i prestajala... Ispustila je kratak, ali dubok uzdah zadovoljstva. Sklopila je oči i ponovo primakla usne njegovim. Na trenutak je oklevala, ali on joj nije ostavio vremena za razmišljanje. Obema rukama stisnuo joj je obraze i poljubio je još jednom, sa strašću koja je gorela poput plamena. Sve je to ipak bilo previše za Sijenu. I prebrzo. I tako iznenada. Najednom se trгла iz zanosa i odskočila kao opečena.

Ne – sve ovo je pogrešno. Želela ga je, i to nepodnošljivo, ali nije želela seks bez emocija. Bilo ga je isuviše u njenoj bliskoj prošlosti. I zato je morala da se drži na odstojanju od Gareta. Nije dovoljno jaka da mu odoli. Jeste da je navikla da svoju čast gubi pod gotovo nepodnošljivom težinom muškarca – ali ovo je nešto sasvim drugačije. Ono što se desilo kad ju je Garet poljubio bilo je

neuporedivo gore od toga, bilo je zastrašujuće. U tih nekoliko sekundi neobuzdane strasti osetila je kako počinje da gubi razum.

Položila mu je ruke na ramena i zavrтела glavom.

– Ne, ne mogu, prošlo je premalo vremena od... Prebrzo je...

Garet je isprekidano disao. Uzdržavanje nije bilo u njegovoj prirodi. Čekanje, planovi, izazovi – sve to je moglo da ide do đavola. Probao je njene poljupce i sad želi još. Samo je to važno.

– Da li biste ovo uradili samo da spasite Aldovo nasledstvo? – Osećala je njegov dah na obrazu.

Sijena nežno skliznu rukama niz njegova ramena i grčevito mu stegnu mišice. Zatvorila je oči. Kada bi samo mogla da pobegne od svih svojih problema zatvarajući se iza malenih, toliko voljenih vrata kuće koju je tako davno napustila, s neizmernim bolom u duši.

– Za vilu? – Nije mogla to da prizna i skrenula je pogled.
– Ako bih mogla da se vratim u svoju kućicu u selu i ako me niko i ništa nikad više neće uznemiravati, onda da, da... Prodala bih čak i dušu za tako nešto...

Glas joj je bio odsečan, ali noge su joj se tresle dok se migoljila iz njegovog zagrljaja. Izašavši iz sobe, zalupila je vrata za sobom uz gromoglasan tresak koji je odjeknuo kroz čitavu kuću.

Sijena je izašla iz vile Bredlijevih visoko uzdignute glave. Tek kad je, zašavši za krivinu, nestala iz vidokruga kuće, oči joj se napuniše suzama. Skrenula je sa šljunkovite staze među drvored badema kojim je prečicom mogla da stigne do kuće. U jednom trenutku je zastala i, ne mogavši više da izdrži, briznula u očajnički plač. Bila je besna i razočarana.

Kako je samo tanka linija između divote i užasa. Garet je

prvo razbuktao vatru u njenom telu, a potom razvejao nežne, paučinate niti njene strasti tako otvoreno nasrnuvši na nju. Bio je na opasnom putu da prekrši svoj deo pogodbe. Ona je to znala, i nije postojalo ništa što je mogla da uradi da to spreči. Njegovo telo je za nju bilo preveliki izazov. Ako se preda, on više neće imati motiv da radi na njenoj kući, a ukoliko ga odbije, ništa neće moći da ga spreči da ode. Obe ove mogućnosti dovodile su je do ludila. Očajnički je želela da trči – da pobjegne. Ali nije imala kud da ode. Samo da se povuče u kolibicu u kojoj je odrasla. Međutim, Imelda nikad neće pristati da se preseli tamo, a bez Garethove pomoći ionako nema nikakve mogućnosti da se to mesto spase. Moraće da ostane ovde, na ovoj zemlji i u Aldovoj vili, koja vrvi od loših uspomena.

Zarobljena je. Njen otac je sigurno pronalazio nešto u Imeldi, nešto zbog čega ju je voleo. I zato se Sijena osećala dužnom da brine o toj ženi. Njena osećanja nisu važna. Nikako ne sme da smetne s uma ono što je njen otac želeo. Briga o Imeldi podrazumeva da mora ostati na *Entroteri*, a za to je potrebno mnogo novca. Imelda je nameravala da se stari Klaudio useli kod njih, ali to je cena koju Sijena nikako ne želi da plaća. Njeno odbijanje da se potčini maćehinoj volji činilo je da atmosfera u kući neprijatno tinja od Aldove sahrane. Kad god bi Imelda iznova započinjala ovu neprijatnu temu, ona bi se samo još više razbuktala.

Sad joj Gareth nudi gotovo na dlanu da pobjegne odatle. Sve što treba da uradi jeste da se strpi i izdrži još malo. A onda će njenim problemima doći kraj – naravno, ukoliko se on bude držao svog dela dogovora. Gareth je rekao da će obezbediti sredstva za obnovu njenih kuća i imanja. Pošto to obavi, sve će založiti na Sijenino ime, kao jedine naslednice. To znači da odmah mora početi da radi i da uloži sopstveni novac za restauraciju *Entrotere*. On će sve vreme upravljati finansijama, tako da Imelda neće moći da potroši ni jedan jedini cent.

Sijena je pokušavala da se uteši time što će žrtvovanjem svog tela spasiti Aldovu kuću i sačuvati ime njegove stare porodice. S druge strane, Gareth će imati izgovor da još neko vreme ostane u kraju, što će sigurno oduševiti njegove prijatelje Kejna i Moli. I povrh svega, Sijena će moći da živi u čistoj, toploj, svetloj kućici i barem neko vreme neće morati da trpi Imeldine prigovore.

Ipak, sve to znači da Sijena treba da podari svoje telo čoveku koji se prema seksu odnosi kao prema hobiju. Da nije tako, svakako mu nikad ne bi palo na pamet da ga upotrebi kao oruđe za pogodbu.

Sijena nikad nije sebi oprostila što je pristala da se uda za Alda, ali kad je do toga već došlo, gledala je da izvuče i nešto dobro iz toga. Jedna od tih dobrih stvari jeste to što je uspela da sačuva imanje svog oca. Sad je drugi put trebalo da odustane od svojih principa. Očajne životne okolnosti gurnule su je u Aldovo naručje, dok je ovog puta prodavala svoje telo Garethu. Uz to se pitala da li se to uopšte razlikuje od udaje za Kladija, koji bi trebalo da utoli Imeldinu neobuzdanu glad za novcem?

Gareth je bio sve ono što je Sijena oduvek priželjkivala od muškarca – veličanstven, pametan, čak se divio i njenim rukotvorinama. I što je najbolje od svega, svidelo mu se kako kuva. Sijena je znala da za nju više nikad neće postojati nijedan drugi muškarac.

Međutim, njen san se sad pretvara u košmar, jer se ispostavilo da u stvarnosti ni on nije o mnogo drugačiji od Alda. Želeo je baš ono što se Sijena toliko plašila da mu da.

Kako god bilo, morala je nešto učiniti kako bi spasila Aldov posed i svoju rodnu kuću koju voli više od svega. Da li je zaista Gareth Laslo čovek koji će joj to omogućiti? Upao je u njen život tako iznenada. I mogao bi isto tako i da nestane. On jeste oštrouman i efikasan, ali takav je sad, kad mu je ona pred očima. Ko može da tvrdi da je on toliko uporan i strpljiv da će dati sve od sebe da spase mesta koja postoje stotinama

godina?

On je najneverovatniji muškarac kog je dosad upoznala, ali Sijena je znala da ne može sebi dopustiti da je to zaslepi, jer ne zna da li se iza njegove prijatne spoljašnjosti kriju neke opasnosti. Samo jedno joj ide u prilog. On je zaista želi. Videla je to u njegovim očima i osetila u žudnom stisku njegovih prstiju. Fizičku reakciju koju je budila u njemu nikako nije mogao da sakrije, i Sijenino srce se najednom ispuni nadom.

Morala je da se potruži da obuzda svoje telo. Ako bude bila oprezna, mogla bi da pretvori ono što je on želeo više od svega u svoje najmoćnije oružje. Držače ga upereno u njega – samo to, i ništa više – sve dok njegov posao na posedu ne bude završen. Tek kad ona bude zadovoljna, moći će da zadovolji njega.

Garetu ni u jednom trenutku nije palo na pamet da pođe za Sijenom pošto je onako izletela iz vile. Znao je da bi to samo pogoršalo situaciju. Uostalom, bio je svestan da nema nikakve potrebe za tako nečim. Ona će se ionako vratiti. Pre ili kasnije.

Radio je bez prestanka, ne podižući glavu s papira, sve dok nije došlo vreme da se presvuče za večeru. Njegova soba nudila je razne pogodnosti, ali nije bio raspoložen da ih iskoristi. Tuš-kabina u mermernom kupatilu bila je izuzetno luksuzna. Bio je dovoljan samo jedan blagi dodir pa da iz nje potekne prijatan, topao mlaz vode. Međutim, Garet nije mario za to. Brzim pokretima skinuo je odeću sa sebe, podesio termostat i ušao. Ledena voda iz tuša pokuljala mu je na čvrste, zategnute mišiće.

Pokušavao je da sredi misli, ali video je samo Sijenino lice. Ljudi su mu se smeškali samo kad su želeli nešto od njega. Garet je naučio da ne treba da veruje nikom od njih. Ipak, Sijena je sasvim drugačija.

Radio je naporno, radio je sam i radio je neprekidno. Skorašnji događaji naterali su ga da shvati da sigurno postoji neki drugi način da proživi svoj život. Prosvetljenje je došlo u trenutku kad je naleteo na dečaka skitnicu koji ga je pratio nekoliko blokova, nadajući se da će od njega dobiti koji cent. Garet se poput nekog školskog siledžije proderao na uplašenog klinca i u istom trenutku zamrzio sebe što se tako poneo. Do đavola, ne tako davno i on je bio takav dečkić! Pomisao na to da su ga uspeh i moć polako ali sigurno pretvarali u jednog od onih bezdušnih, paranoičnih čudovišta koja su mu uništila detinjstvo, zgrozila je Garetu. Poslednji dan na Menhetnu bio je ujedno i poslednji poziv njegovoj savesti. Pobegao je, okrećući leđa svemu onome što je do tad znao.

Ispostavilo se da mu ovaj neočekivani boravak kod Bredlijevih prija. Oni su bili pristojni ljudi, koji su mu pomagali da održi kontakt sa stvarnošću. Ipak, nije mogao a da ne pomisli da su ga upravo oni upoznali s njegovim snom. Sijena je sve ono što on želi od žene – prelepa i beskrajno šarmantna. Mada je bio svestan da to nije garancija ni za šta. Garet je odlično poznao žene. Koliko god da se Sijena di Imperija činila stidljivom i povučenom u ovom trenutku, na kraju će se sigurno ispostaviti da se nimalo ne razlikuje od ostalih. Pošto ga potpuno očara, te predivne duge trepavice počće ushićeno da trepću pod kišom njegovih evra. Dve stvari za kojima žene najviše žude jesu zadovoljstvo i novac. Garet je muškarac koji je u stanju da im pruža i jedno i drugo u neograničenim količinama – ali samo dok mu ne dosadi.

Protresao je glavom, kao da želi da se trgne iz razmišljanja. Trebalo bi da je na odmoru. Maštarenje o putenim stvarima i zadovoljstvima bilo je jedno, a njihovo sprovođenje u delo nešto sasvim drugo. Ne dolazi u obzir da se tako nešto sad dogodi. Pobegao je od posla kako bi se odmorio od svih mogućih vrsta stresa – uključujući i žene. Rad na posedu *Entrotera* nije ništa posebno – jednostavno ga

je održavao u formi i to je sve. Bio je ubeđen da bi ga izležavanje i lenčarenje na njegovoj novoj jahti ili ovde, u vili Bredlijevih, sigurno ubilo za svega nekoliko sati. Mnogo je priyatnije održavati mozak aktivnim nečim poput Sijeninog projekta, dok mu misli drže telo budnim. Može da uživa u Sijeni u svojoj mašti. Može da radi s njom šta god poželi, bez i najmanje opasnosti po svoja osećanja...

Negde duboko u srcu Sijena je znala da bi Gareth mogao da osvoji njeno telo s istom lakoćom kao što je to učinio i s njenim mislima. Dovoljan je samo jedan dodir, samo jedan pogled, i ona bi bila potpuno izgubljena. Pogrešio je jedino što je njihovu nagodbu pretočio u reči, a to nikako nije smeo da uradi. Zvučala je i suviše surovo. On ju je privukao još u trenutku kad je prvi put kročio na tržnicu u Portofmu. Bila je ubeđena da ne postoji mogućnost da je primeti takav muškarac. To joj je delovalo kao neostvarivi san. A onda joj se obratio – njoj, Sijeni. Zvuk njegovog glasa ukrao joj je srce, dok ga je njegov odlučan dodir zauvek zarobio. Njena osećanja bila su u potpunosti njegova ali njene misli su, nažalost, i dalje samo njene. Neprestano su je podsećale na to da je on čovek koji njeno telo gleda kao nagradu. Neko ko može tako nešto da uradi sigurno je spreman na sve.

Sijena je u bezizlaznom položaju. Ili će se potčiniti Garethu ili Aldovom rođaku Klaudiju – krajnje nemilosrdan izbor između ugladenog prevaranta i odbojnog čovečuljka.

A to se, kao što je i sama znala, teško može nazvati izborom.

Sijena je bila očajna – i to dovoljno da proguta svoj ponos. Gareth je u pravu, naravno. Morala je nešto da učini kako bi njeno imanje izdržavalo samo sebe, ukoliko je želela da ostvari svoj najveći san i preseli se u kućicu iz svog detinjstva. Privlačio ju je zov nezavisnosti, premda je Imeldu još više privlačila pomisao da matorog ali bogatog Klaudija veže za njihov bankovni račun. To je najlakši način, tvrdila je njena maćeha. I time bi izbegle strance, kao i bilo kakav rad

ili troškove.

Sijena je ipak ostajala pri svome. Varijanta s Garetom barem je časno nečasna, u smislu da ne mora da se prodaje javno, noseći zlatnu burmu.

Narednog dana obukla je crnu lanenu bluzu i vezenu suknju koju je kupila za Aldovu sahranu. Izuzetno nepraktične ali zanosne cipele od satena s visokom potpeticom umotala je u plastičnu kesu i uputila se ka kući Bredlijevih. Pošto je već duboko zašla u leskovu šumu, presvukla je obuću. Ako već radi za čoveka poput Gareta, mora pristojno da izgleda. Sakrivajući svoje neprivačne mokasine podno panja obraslog travom, Sijena zagladi suknju, namesti kragnu i odlučno produži ka vili.

Budući da je ovo zvanična poseta, pokucala je na prelepa crna ulazna vrata s izrezbarenim mesinganim zvekirom, koja je otvorila služavka u besprekornoj uniformi, rekavši joj da su gospodar i gospodarica izašli i da se neće vraćati ceo dan. Sijena je ceo put do vile vežbala šta će reći i kako će izbeći da Moli sazna za Garetove nečasne namere prema njoj. Međutim, sada je bila zatečena i nije znala šta da radi. Sve njene dobre namere su isparile dok je stajala na vratima, užasno uzrujana.

– Gospođo Di Imperija!

Pre nego što je Sijena uspela da se pomeri, sakrije ili bilo šta da kaže, Garetova opčinjavajuća figura iznenada se stvorila na širokom mermernom stepeništu. Zavrtao je manšete na beloj košulji, što je još više doprinosilo njegovom opuštenom izgledu. Pre nego što se usudila da ga pogleda u lice, pogled joj se zaustavio na njegovim moćnim grudima i maljama koje su virile, budući da su mu dva gornja dugmeta na košulji bila otkopčana. Kad je primetio kako ga gleda, Garet se još više naceri.

– Zamalo da se mimoidemo – rekao je, otpuštajući

služavku gotovo neprimetnim klimanjem glave. – Projekat vezan za vaš posed odlično napreduje, pa sam mislio da dam sebi malo oduška. Kejn kaže da mogu da pozajmim njegov avion da se prebacim do Nice na nekoliko sati. Šta mislite o tome? Svakako ste odgovarajuće obučeni za šetnju po gradu.

Sijena namah pomisli na neodoljivu Ažurnu obalu, punu radoznalih turista i mrzovoljnih bogataša.

– Mislim da ćete se sigurno divno provesti, Garete. Izvinite na smetnji. – Već se okrenula i polako pošla prema kući kad je on sustiže i stavi joj ruku na rame.

– Ali vi meni ne smetate. Zašto ne biste pošli sa mnom?

Nije mogla da se protivi uticaju koji je on imao na nju, ali barem je mogla da zauzme stav.

– Ne, hvala. Došla sam ovde da bih radila, gospodine Laslo.

– Drago mi je da to čujem. Nema nikakvih problema. Možemo da radimo i u Nici, na miru, niko nam neće smetati.

– Pokazao je glavom na služavku koja se i dalje vrzmala okolo. Pošto je to izgovorio, prsti mu skliznuše niz Sijeninu ruku i on je blago povuče sa sobom. Već je krenuo ka kolima, ali ona je, ukopavši se u mestu, odbila da pođe za njim. Osećajući da je ovo ozbiljan trenutak, on zastade i čeznutljivo je pogleda.

Sijena se samo nadala da neće čuti kako joj klecaju kolena. – Rekla sam da sam došla ovamo da radim i to sam i mislila, gospodine Laslo.

– A ja ni u jednom trenutku nisam posumnjao u vaše reči, sinjora. – Lenjo se osmehnuo.

Sijena se svim snagama trudila da se ponaša zvanično, uprkos tome što je osećala da je on zadirkuje. – Veoma mi je drago zbog toga, gospodine Laslo, jer ja sad imam jedan predlog za vas ali pristojan, pre nego što vam padne na pamet da opet oživite nešto od onog što se juče dogodilo između nas. Očajnički mi je potrebna pomoć u vezi s kućom, ali noćas sam jedva oka sklopila razmišljajući o svojoj prošlosti i

ne želim da i u sadašnjosti ponavljam gotovo iste greške. I shvatila sam da ne mogu da vam podarim svoje telo. Radije ću prodati imanje svog oca u selu i dati vam taj novac za renoviranje *Entrotere*. Tako vam neću ništa dugovati, ni novac... a ni bilo šta drugo – dovršila je nesigurno.

Garet ju je sve vreme dok je govorila posmatrao žmirkajući, dok je njegov stisak blago popuštao.

– Znači... vi ne želite više da budete deo dogovora?

– Da.

Konačno joj je pustio ruku.

– Ali rekli ste mi da vam ta kuća mnogo znači, Sijena.

– Ona mi znači sve na svetu – rekla je Sijena, gledajući ga pravo u oči.

Zavukao je ruke duboko u džepove i slegnuo ramenima.

– U redu. Dogovoriću se s agentom da proceni imovinu vašeg oca. Videćemo koliko daleko ćemo s tim novcem moći da doguramo u obnovi vile.

Sijena ga upitno pogleda. – To vam ne smeta?

– A zašto bi mi smetalo? Ukoliko ste razmislili o tome i odlučili nezavisno od mene, ja to poštujem. I to je to. Potpuno ćemo zaboraviti na onaj drugi... dogovor. – Skrenuo je pogled i osmotrio dvorište, kao da mu vrapci koji su cvrkutali na grani znače više od nje.

Ovo svakako nije reakcija kakvu je Sijena očekivala. Bila joj je potrebna sva moguća hrabrost da uopšte prevali preko usana ovaj predlog, i očekivala je da će ga on odbiti. Umesto toga, on se i prema ovome odnosio kao prema još jednom u nizu svojih poslovnih pregovora.

– I to je to? – upitala ga je, kad je njegova ćutnja već polako postajala nepodnošljiva.

– Kako to mislite? Niste valjda očekivali da ću vas moliti? Nisam ja od tih. Odlučili ste i tu nema šta više da se kaže. Zauzeli ste stav, najverovatnije prvi put u svom životu, i ja to poštujem – rekao je opušteno.

Upravo ta njegova opuštenost više je pogodila Sijenu

nego što bi to učinio bilo kakav bes. Kada je u prošlosti u nekoliko navrata odbila seks, to bi uvek samo povećavalo Aldovu ljutnju, a nikako suprotno.

– Hvala vam – reče Sijena vedro, dok joj je srcem vladala tama. Trebalo je da oseti olakšanje, a osećala se prazno, izigrano i, premda ni sama nije mogla da poveruje u to, razočarano.

Garet je klimnuo glavom, pitajući se zašto se ne oseća zahvalno, a ni oslobođeno.

Odlučio je da se do aerodroma na kojem je Kejn držao svoj avion ne odveze iznajmljenim automobilom. Umesto toga, uputio se ka garaži Bredlijevih.

– Ako treba da pozajmimo avion, mogli bismo da pozajmimo i mercedes – rekao je, otvarajući vrata metalikplave limuzine i pokazujući Sijeni rukom da uđe.

Trebalo joj je malo vremena da se privikne na toliki luksuz. Aldo je imao fijat limuzinu visoke klase ali bila je stara poput Ermanovog magarca. Ovaj predivni auto bio je bleštav, nov, a sedišta su mu bila tapecirana mekanim štoфом. Prešla je rukom preko naslona, pitajući se kako nekome uspeva da održava tako čistim svetložute presvlake.

– Potrebno je samo dovoljno novca da plaćаш posluгу koja će sve održavati – rekao je Garet dok je sedao pored nje, kao da joj je pročitao misli. – E sad, ukoliko novac od prodaje vašeg imanja ne bude dovoljan da se završi projekat *Entrotera*, pitam se imate li neki rezervni plan kako da se spasite iz mojih kandži?

– Pssst! – Sijena unezvereno pokaza pogledom prema vozaču.

– Kejnovo osoblje je veoma diskretno i izuzetno vredno. – Garet se nasmeši, ali ipak podignu staklenu pregradu koja ih je delila od vozača. Zavalivši se u sedišta, vezao je sigurnosni pojas i pokazao joj da učini to isto.

Sijena ga nije poslušala. Imala je poteškoća da se ugodno smesti. Nenaviknuta na stroge linije uske suknje, nikako nije

uspevala da pronade pravi položaj. Ne primećujući da se jedan putnik još nije vezao, vozač pokrenu vozilo s parkinga. Mercedes naglo pojuri, a Sijena odskoči sa sedišta i zamalo ne udari glavom u staklo.

Garetova reakcija bila je krajnje nagoniska. Jednostavno ju je zgrabio s leđa i čvrsto je držeći posadio nazad na mesto, pored sebe.

– A ja mislio da ste me poslušali. – Nasmejao se.

Sijena je završila lica naslonjenog na fini pamuk njegove bele košulje. Osetila je kako mu srce kuca, lagano i ujednačenim ritmom, u širokim grudima. Umesto da je umiri, to joj je samo grozničavo ubrzalo puls. Znajući da će samo još jedan sekund proveden u tom položaju uništiti sve njene dobre namere, Sijena se naglo uspravi. Kosa joj je pala na lice, skrivajući njen zbunjeni izraz dok je vezivala sigurnosni pojas.

– Mnogo mi je žao. Ovo nikako nije trebalo da se desi – rekla je postideno. Toplota njegovog tela zahvatila je i njeno, i tanka bluza koju je nosila ispod strogog sakoa odjednom joj postade nepodnošljivo tesna. Njegova blizina uvek je tako uticala na nju. Hormoni bi joj se uskomešali i postala bi sasvim druga osoba. Osećala se kao da je zaposednuta. Nabrekle bradavice kao da su želele da iskoče kroz čipkani grudnjak, i samo se nadala da joj odeća dovoljno dobro skriva tu naglu promenu.

– Nevolje se događaju – rekao je blago.

Ako je i pokazao bilo kakvo interesovanje za njeno telo, Sijena je bila isuviše postidena da to primeti.

Povukla se u svoj ugao, trudeći se da on ne primeti ni trunku fizičke privlačnosti koju je njegovo telo budilo u njoj.

– Ali meni ne. Više ne – reče Sijena glasno.

– Molio bih vas onda da mi malo bolje objasnite svoj rezervni plan za spasavanje *Entrotere*.

Sijena spusti pogled na svoje šake. Prsti su joj drhtali. Ispreplela ih je, nadajući se da on ništa nije primetio.

– Pa... pošto mi se čini da vam se ovde baš sviđa, sinjore, mogli biste istovremeno da pomognete meni i da uradite nešto dobro za sebe, a da to ne podrazumeva... znate već na šta mislim... – oklevala je.

Klimnuo je glavom kao da zna, podstičući je da nastavi.

– Nisam još razradila sve detalje, ali palo mi je na pamet da biste vi mogli da kupite moje imanje. Tako ćete s vremena na vreme moći da uživate u životu ovde, ja ću dobiti vaše stručno mišljenje, a neću morati da prodajem ono što ne želim – rekla je iskreno.

– Mogu vam reći da veoma brzo napredujete stazom ka sopstvenoj nezavisnosti? – Nasmehio se, ali odmah potom žalostivo odmahnuo glavom. – Ne, hvala, sinjora. Mislim da već imam sasvim dovoljno kuća. Možda čak i više nego što mi je potrebno. Ja sam Ciganin u duši, a to znači da ću radije neko vreme odsesti kod Kejna i Moli ili ću odmor provesti na svojoj jahti. Nemam potrebu da kupujem bilo kakvo imanje ovde.

– Izraz njegovog lica govorio je mnogo više od reči.

Sijena je pogledala kroz prozor, u suncem sprženi predeo koji je brzo promicao mimo njih. Ovo je njena zemlja. To je mesto na kojem je trčala i igrala se kao devojčica. Jedino što bi joj teže palo od toga je zameni za skućeni stan u gradu, jeste da se uda za rođaka Klaudija koji će gospodariti njome. Progutala je pljuvačku, pokušavajući da potisne gorak ukus kompromisa.

– Ja nemam ništa drugo da vam ponudim.

– I to je sve što imate da mi kažete?

– Da – rekla je odlučno, pošto joj je do tada nepoznato samopouzdanje poteklo venama. Činilo se da je s Garetom bilo najbolje pričati iskreno i otvoreno, bez ikakvog uvijanja.

Kad je konačno klimnuo glavom u znak razumevanja, lice mu je poprimilo neki čudan izraz. Sijena je bila prezauzeta čestitajući sebi da bi ga primetila.

Na neki svoj miran i nenametljiv način postajete opasna

sila s kojom nije nimalo lako boriti se, gospođo Di Imperija, pomislio je u sebi. Baš da vidimo šta ćete učiniti kad vam damo malo više slobode da živite...

9.

Sijena je stajala na suncu, pokušavajući da usmeri misli u odgovarajućem pravcu. Podigla je naočare za sunce kako bi sklonila gustu kestenjastu kosu s lica. Prošla su dva sata otkako je saopštila Garetu Laslu ono što joj je ležalo na duši.

Nasmešila se, prisećajući se njegovog ćutanja tokom ostatka putovanja. Čim su sleteli u Nicu, on je nestao, ostavljajući je samu s bleštavim i preskupim iznajmljenim automobilom. Želeo je da ode svojim putem i da neko vreme bude sam, rekao je. Trebalo bi na ovo da gleda kao na ukus nove slobode koju joj je njegovo privremeno ulaganje u *Entroteru* pružilo, dodao je. To će takođe biti savršena prilika da uživa u prizorima i zvukovima Nice.

Tek pošto je otišao i ostavio je samu, Sijena je shvatila da joj je zapravo pružio priliku da konačno sama stane na noge. Imelda i Aldo uvek su upravljali njome, njenim postupcima i odlukama. Garet je drugačiji. Umesto toga, stalno je isticao prednosti svojih metoda, i nikad nije pominjao reči kao što su „obaveza“ i „poslušnost“.

Pođi na cvetnu pijacu i kupi sebi nešto, rekao joj je. To će te oraspoložiti. Živi kao da je tvoj godišnji budžet veći za deset hiljada nego što zaista jeste. Glavu gore, i ljudi će se ophoditi prema tebi kao da je tvoja fantazija stvarnost.

I tako je stajala na cvetnoj pijaci, proveravajući da li je sve što je kupila uneto u auto koji je Garet iznajmio na aerodromu. Ovo je „posao“ koji joj se sviđa. Istinski je uživala u mirisu svežeg cveća i bilja. Očarana miomirisom gardenija u saksijama, kojih je u radnji bilo u izobilju, Sijena naloži da dodaju još jednu njenoj porudžbini. Nikad do tada

nije uradila nešta tako nesmotreno, ali pokušavala je da ubedi sebe kako će joj taj trošak biti otpisan. Smestiće cveće u predvorje vile ne bi li nadvladalo neprijatan miris buđi i vlage kojima je odisala čitava kuća.

Sijena najednom shvati kako joj do pre izvesnog vremena nikad ne bi palo na pamet da se upusti u ovakvu kupovinu. Pomislila je kako joj je Garetov postupak, koji joj se isprva baš i nije učinio najuljudnijim, već doneo neko neobično zadovoljstvo. U tom trenutku oseti kako je neko hvata za lakat, i njenu malopredajnu radost namah je zamenio osećaj krivice.

Bio je to Garet. Odmerio ju je od glave do pete.

– Izgleda mi da ste vi doslovno shvatili moj predlog.

– Gospodine Garete... Laslo... Nadam se da nisam preterala.

– Rekao sam vam da trošite koliko god želite. – Nasmehio se. – Dopustite mi da se pobrinem za plaćanje. Verujte, to mi ne predstavlja nikakav problem. – Prošetao je pogledom po cveću sa samouverenošću koja je govorila da je u istom tom trenutku mogao bez problema da kupi čitavu cvetnu pijacu.

– A što se tiče preterivanja, rezervisao sam nam u jednom restoranu sto za ručak. Hajde, završite ovde šta imate da možemo što pre da krenemo.

Sijena pogled na ručni sat. – Ali rano je za ručak. Da niste opet izašli iz kuće bez doručka? – Pogledala ga je prekorno, a on je odmahnuo glavom.

– Nakon onoga što ste mi rekli prošli put? Nikako! Samo želim usput da obavim nekoliko stvari, a dok stignemo tamo već će biti vreme za ručak.

Sijena je bila i suviše srećna da bi uopšte znala šta da kaže. Butici u Nici bili su još finiji i otmeniji od onih u Portofinu. Da je sama, nikad se ne bi usudila da uđe u neki od njih, već bi samo razgledala izloge, dok je s Garetom mogla da kroči na mesta o kojima je ranije mogla samo da sanja.

Pošto su ušli u prvi ekskluzivni butik, trudila se da izgleda kao da svakodnevno kupuje u takvim radnjama, a zapravo je odmeravala sve one večernje haljine optočene kristalima, zamišljajući ih na sebi.

Njeno uzbuđenje ubrzo je preraslo u šok pošto se, ni sama više nije znala kako, stvorila u kabini za presvlačenje okružena gomilom haljina. Nije se znalo koja je lepša. Kao što joj je rekla prodavačica, tanka poput grančice, koja joj je bila lično na usluzi, Sijenin jedini zadatak je da izabere one koje joj se najviše dopadaju.

– Ne vidim etikete s cenama – procedila je Sijena nervozno, šetkajući se ispred Gareta u svilenoj *šanel* haljini koja joj je savršeno stajala. U ruci je držala odgovarajuću pismo-torbicu. On se ležerno naslonio na mermerni pult i časkao s izuzetno elegantnom vlasnicom lokala.

– Nemoj da brineš o tome. Samo se potrudi da odabereš nešto što će zadiviti agente i direktore banaka s kojima ćeš se sastati naredne nedelje. I mene – dodao je, smeškajući se na način koji se Sijeni baš i nije previše svideo. – Ako hoćete da me ubedite da imate volju da se sami starate o sebi kad se ja budem vratio na Menhetn, počnite već sad to da mi dokazujete.

Vlasnica ga zadivljeno pogleda.

Svi su bili toliko uporni da udovolje Sijeni da ona jednostavno nije mogla da ih razočara. Smešila se uvežbanim osmehom, ali bilo joj je nelagodno. Dok je stajala ispred ogromnog ogledala, a krojačice obletale oko nje, Sijena je ispitivački posmatrala svoj odraz. Kako je mogla da dozvoli da joj ovaj savršeni stranac kupuje odeću i govori šta treba da radi?

Ubrzo je došla do krajnje očiglednog zaključka. Potrebna joj je odeća. Uredno složena garderoba na antikvarnoj fotelji u uglu bila je jedino što je kupila u proteklih nekoliko godina, u stvari, kupovala je samo onda kad je to bilo neizbežno, kao na primer za Aldovu sahranu. Njen pokojni suprug prezirao

je trošenje novca. Smatrao je da su neuništivi sintetički materijali najveće otkriće u istoriji čovečanstva. Da bi Imelda bila obučena kao tašta milionera, Sijena je bila primorana da moli za novac za garderobu. Međutim, starac je bio toliko odbojan i strog da Sijena nikad nije smela da ga pita da kupi nešto za sebe. Umesto toga, prepravljala je i osvežavala svoju staru odeću. Dobila bi nešto novo samo kad bi Imelda odbacila neki svoj komad garderobe i prosledila ga njoj. Ukoliko su u pitanju bile suknje, Sijena bi ih sužavala i produžavala i na kraju bi to često bile neke veoma zanimljive kreacije.

A sada, danas, jedan od najpoželjnijih milionera na svetu prevezao ju je privatnim avionom do Nice, vozio je unaokolo u potpuno novom metalikplavom kabrioletu i kupovao joj haljine vrhunskih dizajnera.

To možda nije ispravno.

Ali je lepo.

Pogledala je u nekolicinu prolaznika koji su željno proučavali izlog butika u kojem su nju dočekali poput kraljice. Znala je da bi se svi oni bez razmišljanja odmah menjali s njom. Nije imala pravo da bude nezahvalna. Ako je novac ono što je Garetu najsvetije, a ne želi da kupi njeno imanje, onda može da učini samo jedno i da pri tom sačuva svoj integritet. Moraće da proda nešto i da mu se oduži. Ne može dozvoliti sebi da mu bilo šta duguje.

Dok je on plaćao račun, Sijena je pokušavala da otkrije koliko je koštala njena nova odeća, ali niko u butiku nije hteo da priča s njom o tome. Morala je da nagađa. Ideja da proda nešto nepotrebno kako bi izravnala račune s Garetom sve više joj se dopadala. Setila se prilično ružnog ulja na platnu koje se cerilo s izbočenog okvira kamina u predvorju vile. Ta slika je jedino oko čega su se Sijena i njena maćeha slagale. Mračan prikaz mladića iskrivljenih crta lica u različitim stupnjevima nagosti, kako je govorila Imelda, „nije baš lep“.

Možda bi Garet hteo da je uzme kao poravnanje?

Kad mu je to pomenula, oduševio se što je konačno počela samostalno da razmišlja i odmah je znao na koju sliku je mislila. Primetio ju je čim je ušao u vilu, dok je sam tumarao po predvorju iščekujući da se ona odnekud pojavi.

Po povratku iz Nice, Garet je prešao u akciju. Okrenuo je nekoliko brojeva telefona u potrazi za nekim ko će potvrditi autentičnost slike. Dobio je povoljnu vest – i od tog trenutka Garet je znatno opuštenije isplaćivao arhitekta i radnike. Pre nego što je autentičnost slike potvrđena, ne zalazeći mnogo u detalje, posavetovao je Sijenu da ne priča mnogo Imeldi o tome, a potom se nasmešio i rekao joj da je ubeđen da je slika original, te da ništa ne brine.

Ovi iznenadni preokreti konačno su ubedili Garetu da je rad na projektu *Entrotera* bio dobra ideja. Ugovorio je Sijeni posetu bankama i nekim finansijskim institucijama. Želeo je da se uveri da će ona jednog dana biti u stanju da mu vrati novac koji je ulagao u obnovu njene kuće i zemljišta.

Sijena je loše spavala još dok je Garet bio samo nedodirljiva fantazija, ali sad, dok je lagano tonula sve dublje i dublje u dugove, to je postalo gotovo nemoguće. Ne samo da je brinula o svom finansijskom stanju, već je postajala sve sumnjičavija prema njegovom naizgled neiscrpnom bogatstvu. U nekoliko navrata tokom one večere kod Kejna i Moli, Bredlijevi su pokušali da nateraju Garetu da se raskravi i kaže im nešto više o tome. Sijena se u tim trenucima osećala strašno postideno. Međutim, sad se kajala što im se i ona nije pridružila i ohrabrila ga da im ispriča nešto više o sebi – premda je mrzela to što se na kraju sve ipak vrtelo oko novca.

Iskustvo joj je govorilo da je Imelda u pravu, da bogati muškarci nude sigurnost, ali nešto duboko u njoj želelo je da se pobuni protiv toga. Sigurno postoji nešto više od puke potrage za čovekom koji će poslužiti samo kao pojas za spasavanje. Ljubav... to je ono za čim ja žudim, pomislila je setno. U Pičiji ima mnogo porodica povezanih daleko čvršćim vezama od onih koje nudi bezgranično šuškanje i

zveckanje novca. Bili su siromašni, ali istovremeno čestiti i srećni. Garet Laslo navodno ima baš ono što njima nedostaje, a ipak je uvek delovao tako tužno i nezadovoljno. Sijena se zapitala da li ga možda muči savest. Odlučila je da istraži to.

Članovima seoske zadruge uvek je bilo drago kad im neko pritekne u pomoć, tako da se jednog dana, dok joj je kuća još bila puna radnika, a dvorište svakojake mašinerije, Sijena ponudila da pomogne na tržnici. Tako će se svima kod kuće skloniti s puta, a imaće i savršen izgovor da poseti Portofino.

Onog trenutka kada je završila smenu za tezgom, uputila se ka luci. Tamo su se uveliko vršile pripreme za leto i sve je mirisalo na svežu farbu i novac. Zastavice jarkih boja lenjo su poigravale na laganom povetarcu, poput barjačića na srednjovekovnim viteškim turnirima, a čitavi timovi radnika i inženjera užurbano su radili na luksuznim jahtama koje su se ljuljuškale na gotovo neprimetnim talasima. Bio je to potpuno novi svet – ali Sijena nije imala vremena za razgledanje. Tražila je sasvim određen brod.

Bredlijevi nisu uspeli da izvuku previše informacija od Gareta o njegovoj novoj „igrački“, ali Sijena nije posustajala. Njegovo ćutanje u vezi s jahtom činilo joj se prilično čudnim. Na osnovu onoga što su joj Kejn i Moli rekli o njenoj veličini i broju članova posade, Sijena je bila ubeđena da joj neće biti teško da je pronađe. Trebalo je samo malo da se raspita unaokolo. Nešto tako veliko mnogima bi zapalo za oko, pa čak i u Portofinu. A pogotovo kad je njen vlasnik čovek poput Gareta Lasla, pomislila je. Načula je da posada na jahtama pojedinih bogataša rado pušta posetioce da obidu brod za izvesnu svotu novca. Pošto je ponela ono malo gotovine što je imala, Sijena je odlučila da proved istinitost te priče.

Očekivala je da će biti lako, a ispostavilo se sasvim suprotno. Nije moglo biti teže. Niko nikad nije čuo za Gareta Lasla. Čak je uspela da skupi hrabrost i obrati se nekim

mlađanim plavušama koje su se poput kakvih trofeja šepurile po sunčanim dokovima. Radile su kao sezonske konobarice u restoranima čiji je cilj bio da privuku što veći broj milionera, a to je značilo da je Garet sigurno posetio barem neki od njih, pomislila je Sijena, ali prevarila se. Uprkos tome što su se potrudile da dobro razmisle pošto su čule njegov opis, nijedna devojka nije ništa znala o njemu.

Sijena se vratila na tržnicu duboko zamišljena. Jedino što ju je sprečavalo da odmah otrči kući i saspe mu sve u lice bilo je njeno prijateljstvo s Bredlijevima. Ako su ga Moli i Kejn toliko voleli da su dozvolili da odsedne u njihovoj luksuznoj vili, onda on sigurno nije lažov, kao što je posumnjala. Ili možda jeste? Ostatak dana provela je razmišljajući o razlikama između Gareta Lasla iz njene mašte i onoga što on zaista jeste.

– Nešto si mi ćutljiva, Sijena – rekla joj je sekretarica zadruga, pošto su se tog popodneva dovezle iz Portofina.

– Ja sam uvek ćutljiva, Ana Marija – reče na to Sijena, pokušavajući da se osmehne.

– Da, ali ovo je nekako drugačija vrsta tišine. – Njena prijateljica se nasmeja, a potom zastade. – Pogledaj tamo. Kakav je to dim?

Sijena se uspravi na suvozačkom sedištu i nagnu se napred da kroz grane topola koje su se nadvijale nad putem bolje osmotri šta se dešava.

– Pa to je požar! U mojoj kući!

Sijena u trenutku zaboravi odluku da se obruši na Gareta zbog njegove izmišljene jahte. Ana Marija dodade gas. Kada se dotrajali zadružni kombi konačno približio posedu *Entrotera*, u vazduhu su se osim mirisa paljevine poigravale i sićušne čestice pepela. Sijena je bila potpuno zatečena, i odmah ju je obuzela panika.

– Pogledaj! Pa to je samo logorska vatra. – Ana Marija ispusti uzdah olakšanja. Potom joj je glas poprimio pomalo sumnjičav ton. – A vidi ko ju je zapalio!

– To je Gareth – Sijena oseti kako joj je sva krv nadrila u obraze. Nag do pojasa i napregnutih mišića, izdavao je naredjenja radnicima u dvorištu. Opasan dimom koji je kuljao iz vatre, jedva je uspevao da vidi ko se dovezao pred vilu.

– Nije ni čudo što si bila tako ćutljiva. Ovakav tip svakako zadaje mnogo tema za razmišljanje! — Ana Marija je zurila u Garethovo polunago telo s nesumnjivim izrazom čežnje. Dok je otvarao Sijeni vrata da izađe, uputio je već posramljenoj ženi pogled praćen zavodničkim smeškom.

– Pa dobro, ja... Ako vam nisam potrebna, idem ja. Ostavljam vas da nastavite sa... sa čim god već treba da nastavite... – Ana Marija namignu Sijeni, koja je bila isuviše besna da bi to primetila. Užasno ljuta, stajala je pored Garetha sve dok zadružni kombi nije dovoljno odmakao, a zatim se obušila na njega.

– Šta je ovo? Oдавde se diže ogroman oblak dima! Na smrt sam se uplašila! Pomislila sam da je sve izgorelo do temelja. Šta to, do đavola, radite?

– A ja sam mislio da želite da vam obezbedim sigurnu budućnost.

– Da, želim ali po koju cenu?

Gareth se grubo isceri i skrenu pogled. Neko vreme je posmatrao radnike koji su kao mravi radili svuda po kući i oko nje.

– Samo vi nastavite tako da pričate, Sijena, i pomisliću da možete da se izborite sa svim ovim i bez mene.

Budući da mu je pogled i dalje lutao unaokolo, Sijena zaustavi pogled na kapljicama znoja koje su se presijavale na njegovoj glatkoj, svetloj koži. Dok ga je posmatrala, jedna kap skliznu mu niz zategnut mišić i izgubi se u gustim, tamnim dlačicama koje su mu prekrivale grudi. Ne obraćajući pažnju na njen pogled, on se okrenu i odšeta do bagera parkiranog na pločniku. Izvukao je pamučnu košulju iz kabine i navukao je preko glave. Dok je odvrtao rukave, preko ramena joj je dobacio nekoliko naizgled usputnih reči.

– Je li ovako bolje? – Bilo je očigledno da je ipak primetio kako ga posmatra.

Sijenu opet obli purpurno rumenilo. – Ako budete tako oblačili košulju, ne otkopčavajući je, dugmići će se olabaviti i otpasti.

Garet joj je sve vreme bio okrenut širokim leđima i činilo se kao da posmatra kako napreduju radovi. Kad je čuo njene reči, okrenuo se i prišao joj teškim, krupnim koracima. Možda čak i preblizu. Potom se nadneo nad nju sve dok mu lice nije bilo na svega nekoliko centimetara od njenog, na šta ona nije mogla da učini ništa drugo nego da gleda pravo u njega.

– U tom slučaju ću jednostavno kupiti novu košulju. – Nasmejao se.

Njegove reči poslužile su joj kao odličan uvod. Otkrila je da je on najverovatnije lagao Kejna i Moli pričajući im o nekakvoj luksuznoj jahti i nije želela da dopusti da je on opet šarmira. Bila je ljuta.

– A čime ćete je kupiti? – upitala je.

– Pretpostavljam da ću pronaći nekoliko novčića zaturenih iza jastuka na mom kauču ili tako negde.

Delovao je kao da se sjajno zabavlja. Sijena je uzbuđeno treptala, prisećajući se svog popodneva u Portofinu.

– Sumnjam da vi uopšte imate novca, gospodine Laslo – rekla je najozbiljnijim mogućim tonom. – A jahtu svakako nemate. To znam jer sam danas bila u luci u Portofinu i malo sam se raspitala unaokolo.

– Pa, dobro, za to postoji razlog – rekao je krajnje bezbrižno. – Ako ste već toliko radoznali, možda je trebalo da počnete od stvari mnogo bližih vama, zar ne? Na primer, od one vaše slike koja visi iznad kamina.

– One odvratne, mračne mazarije?

– Upravo tako, pošto sam dobio rezultate preliminarne analize. Od sada pokušajte da je zovete „ono donedavno nepoznato remek-delo“. Možda će vam se tako više svideti.

– Vi se sigurno šaljite!

Garet je polako i odmereno odmahnuo glavom. – Danas sam saznao srećnu vest, dok ste vi bili odsutni. Ta slika bi veoma lako mogla da reši sve vaše probleme, pa čak i one koje niste ni znali da imate. Čestitam vam!

Sijena je već bila duboko zagazila i nije mogla sebi da dozvoli da se sad povuče. Nasmešila se potcenjivački, kao da želi da ismeje Garetove tvrdnje.

– Znači, sad ste i međunarodni stručnjak za umetnine, kao što ste i čuveni milijarder i vlasnik luskuzne jahte?

– Dovoljno sam iskusan da ocenim šta je dobro čim to ugledam, Sijena.

Imala je osećaj da ne priča samo o slici. Njen bes i ljutnja najednom nestadoše, kao rukom odneseni. Ovaj čovek možda jeste neobuzdani, bezočni lažov, ali barem je vrlo uverljiv... i tako je lepo gledati ga...

– Onda ću odmah da ugovorim i drugu procenu – obavestila ga je, trudeći se da prikrije novi talas uzbuđenja koji ju je zapljusnuo.

On joj se odmah usprotivio. – Jeste li vi pri sebi? Toliko je stranaca svuda unaokolo, a ovakve vesti šire se poput vatre. Trudio sam se da budem krajnje diskretan. Za sada može da ostane tamo gde jeste. Preliminarna procena obavljena je preko fotografija. Detaljnija analiza može da sačeka još neko vreme, dok radnici ne dođu do te prostorije. Onda ćete konačno morati da sklonite tu sliku odatle. Možemo odmah da je odnesemo na neko bezbedno mesto radi potpune i konačne procene.

– A to će, pretpostavljam, učiniti neki vaš *prijatelj*.

– To će učiniti jedna njujorška kuća koja je do sada procenjivala sve moje umetničke predmete – rekao je ljubazno.

– Nadam se samo da to ne znači da će moja slika otploviti na vašoj izmišljenoj jahti, nekim nepostojećim morima, u neke takođe izmišljene predele?

– Izmišljene, je li? – Uzeo ju je za ruku i poveo ka iznajmljenom automobilu. Pošto je zastao tek toliko da obriše rubom košulje tanak sloj pepela s kvake, posadio ju je na suvozačko sedište. – Dopustite mi da vas od srca pozovem da pođete sa mnom i proverite moju izmišljotinu.

– Čekajte! Moram da spremim večeru Imeldi – Sijena se pobunila, ali poprilično neubedljivo.

– Nek je spremi sama. – Gareth je već bio upalio motor i dao gas. Automobil je naglo krenuo uz škripu guma. – Vreme je da već jednom počnete da živite samo za sebe.

10.

Kad su se dovezli do obale, Gareth je vesto parkirao auto i hitro izašao kako bi otvorio vrata Sijeni. Jednom rukom joj je pomogao da izađe, dok je u drugoj držao mobilni i užurbano i prilično nerazumljivo ćaskao s nekim.

Zaklopio je telefon i pokazao u pravcu luke. Jedan gliser se velikom brzinom kretao prema njima, presecajući morske talase. – Za svega nekoliko minuta bićete moja počasna gošća na *Spinifeksu*. Nadam se da ćete uspeti da se osmehnete dok vas budem upoznavao s posadom.

– Ja vam i dalje ne verujem – bila je uporna Sijena, premda su joj se ruke znojile od nesigurnosti i uzbuđenja. – *Spinifeks* jeste trenutno najveća jahta koja plovi duž ovih obala, ali njen vlasnik je kanadski milijarder O'Rurk. Znam to jer sam se danas po podne raspitala kod jednog njegovog mornara koji je u tom trenutku bio van dužnosti.

Gareth se grohotom nasmejao, čime je naterao Sijenu da se oseća glupavo i budalasto zbog donošenja tako naglih zaključaka. — A koliko je to Evropljana u stanju da primeti razliku između kanadskog i američkog akcenta?

Ukoliko je Sijena i imala još sumnji u vezi s njim, one su se raspršile nekoliko sekundi kasnije, pošto su ušli u gliser

koji je trebalo da ih preveze do broda.

– Napustio sam Menhetn u prilično lošem raspoloženju, može se reći čak i krišom – rekao je Garet, dok su jurili ka veličanstvenoj jahti usidrenoj nedaleko od obale. – Morao sam da pobegnem, da se nekako udaljim od tamošnjeg načina života. Plaćajući gotovinom, omogućio sam sebi da moj pravi identitet u Italiji znate samo vi, Kejn, Moli, nekoliko mojih poslovnih partnera i carinici.

– Jeste li radili nešto nezakonito u Americi? – upitala ga je Sijena i nervozno progutala pljuvačku.

– Ne, ali moglo je da se dogodi.

– Nešto nemoralno?

– Ne, mada tek sad počinjem da shvatam da se tako nešto teško može nazvati moralnim.

Na osnovu njegovih naznaka, Sijena nije mogla ni da pretpostavi o čemu je reč. Oprezno ga je osmotrila od glave do pete. Zurio je u obzorje. Činilo se da ga njegova nova jahta kojoj su se približavali, nimalo ne raduje. Sijena se pitala zašto je tako. Bila je zaista predivna, a od trenutka kad su se ukrcali, prema njoj su se ophodili kao da je lutka od najfinijeg kineskog porculana.

Nakon Aldove prašnjave i oronule vile, ova jahta bila je pravi pravcati raj. Paluba je bila velika kao Sijenin povrtnjak, a posada je sve vreme obletala oko nje. Služili su je kao pravu počasnu gošću, neprestano joj prinoseći pune čaše šampanjca i kanapee. Dok je stajala pored Gareta, držeći se za ogradu broda visoko iznad plavetnih talasa, osećala se kao princeza. Čovek pored nje ima sve što treba da ima i njen princ iz bajke. Stajao je tako blizu da je jasno videla kako mu se gusta, garava kosa kovrdža na vratu, kao i svetla put, koja se nazirala ispod okovratnika, nagoveštavajući da nije baš uvek radio bez košulje. Videvši kako je zaustio nešto da kaže, Sijena se naglo trgnu i uperi pogled u more kako bi prikrla zbunjenost.

– Nadam se da ste dovoljno gladni da odemo na večeru,

Sijena.

– Večera? Ali ja nisam obučena za večeru. Došla sam pravo s posla.

– I ja sam.

Sijena čvrsto stegnu prstima čašu koju je držala u ruci. I šta sad da radi? Napunio joj je orman skupocenom garderobom, ali ona se jutros obukla za rad na tržnici, a ne za večeru na luksuznoj prekookeanskoj jahti.

– Gospode... ja zaista nisam očekivala ovako nešto. U suprotnom bih se svakako obukla za ovu priliku...

Ljubazno joj se osmehnuo gledajući je tamnim očima. – Sto se mene tiče, izgledate sasvim dobro.

– Sigurni ste?

– Gospođo Di Imperija, učinite mi čast i večerajte sa mnom. Toaleta može da bude neobavezna. – Ispružio je ruku u znak poziva, očekujući da je ona prihvati.

Sijena se ugrila za usnu, a onda mu je udovoljila. Čitala je sve vreme dok su hodali prema salonu u kojem je bila postavljena večera.

Garet se trudio da ublaži napetost pričajući joj kako je njegov neočekivani dolazak na jahtu izazvao potpunu pometnju među posadom. Sijena to nije primećivala. Svi odreda bili su vrlo profesionalni.

Nervoza ipak nije uspela da joj pokvari prvi zalogaj jastoga koji je probala u životu, ni ukus šampanjca koji je odmah sprao gorak ukus njenog stida.

– Zaista mi je žao što sam uopšte mogla da posumnjam u to da ste vi vlasnik *Spinifeksa*, Garete – promrmljala je nakon večere, pošto su ustali od stola kako bi je poveo u obilazak njegove nove igračke.

– Ne brinite zbog toga. – Prihvatio je njeno izvinjenje i slegnuo ramenima, a kad je video nelagodu u njenim očima, promenio je temu u neutralnijem pravcu. – Radnici na *Entroteri* veoma dobro obavljaju posao, ali ja ih ipak pažljivo nadzirem kako bi se uverio da sve teče po planu. Zaista je

velika promena biti na licu mesta i na otvorenom, a ne ušuškana na nekom ovakvom mestu sve vreme.

Nasmešio se, otvarajući crvenkastosmeđa vrata od trešnjinog drveta i uvodeći je u besprekorno uređenu prostoriju koja je služila kao kancelarija. Njegove reči kao da su bile obojene tugom i setom, a pogled neizmernom gorčinom koju je pokušavao da prikrije.

– Zvučite mi kao da se ne radujete kraju svog odmora – rekla je.

– Mislite? A ja ne znam čemu još da se radujem na ovom odmoru. Posebno otkad ste vi odlučili da odustanete od našeg dogovora. – U očima mu u tom trenutku blesnu neka vragolasta iskra.

Sijena se uprkos tome osmelila da ga pogleda. — Znači... nećete me primorati da se držim prvobitnog obećanja?

– Nikako. – Duboko uzdahnuvši, naslonio se na zid kancelarije. – Ne osećam nikakvo zadovoljstvo ukoliko i suprotna strana nije voljna i raspoložena za tako nešto.

Sijena se pitala kako bi reagovala da joj je odmah rekao to što je upravo čula od njega. – Moram vam priznati da sam bila vrlo nervozna. – Zabrinuto ga je pogledala. — Nisam baš vešta u tome, znate...

Garet nije mogao čudom da se načudi. Kako neko uopšte može da bude nervozan kad se nalazi pred najprijatnijim iskustvom na svetu? Uostalom, ona je dobrovoljno pristala na to. Garet se ne seća da joj je postavio bilo kakav ultimatum. U svakom slučaju, nikad ne bi ni očekivao od tako stidljive i povučene devojke da prihvati tako nešto, ali pošto je već ona sve predložila, bilo mu je teško da odoli. Bio je dovoljan samo jedan pogled u njene prelepe, plavičaste oči, da se potpuno potčini njenoj volji. Zaista je čudno što je nešto čemu se on radovao kao raju nju ispunjavalo tolikim strahom. Bilo mu je prosto nezamislivo da bilo koja žena primorava sebe da uživa u strastvenoj noći. Šta li je sve prošla u životu da bi se tako osećala?

– Pa, to je vaš izbor i ja ga poštujem, ali samo da znate da ste uskratili sebi neverovatno iskustvo, Sijena. – Uputio joj je osmeh koji je obećavao sve, ali koji je u tom trenutku govorio vrlo malo.

Sijena je bila tvrd orah.

– Ne slažem se s vama. Seks je ionako samo čista mehanika, uđi-izađi.

Ponovo ga je pogledala, a on u njenim očima prepozna neka bolna sećanja. Prepoznao ih je, jer su ista takva sećanja svakog jutra zurila u njega iz ogledala u kupatilu njegovog ogromnog stana u srcu Menhetna.

– Ali sa mnom nije – rekao je blago. – Mogao bih to da vam obećam, Sijena, verujte mi.

– A zašto mislite da bi trebalo da vam verujem? Seks mi je u prošlosti doneo samo probleme i ništa više. Mnogo mi je bolje bez njega – rekla je odsečnim, ravnodušnim glasom.

– Zašto razmišljate na taj način, za boga miloga? – Želeo je da njegove reči zvuče smireno poput njenih, ali nikako nije uspevaio da prikrije srdžbu koju je osećao prema čoveku odgovornom za njen tegoban život.

– Od njega muškarci samo pobesne.

– Ne, Sijena, to uopšte nije istina. – Zagledao se u njene oči.

– Istina je i te kako! Izaziva neverovatan bes. Bes je ubio Alda.

– Vaš muž je umro zato što se naljutio na vas?

Klimnula je glavom. – Ostavila sam telefonski gajtan uvijen pošto sam završila razgovor. *Ponovo*. Što je najgore, zvala sam radnju koja prodaje konce i vunicu. Aldo nije podnosio da pletem onda kad je trebalo da završavam kućne poslove. Moja samovolja ga je na kraju poslala na onaj svet. Barem je lekar tako rekao.

– Sigurni ste da je to rekao lekar? Ili je to bila Imelda? – upitao je Gareth smireno. U mislima je polako stvarao sliku koja nije bila nimalo lepa.

– Imelda mi je to rekla. Na Aldovoj smrtovnici pisalo je da je uzrok smrti srčani udar, ali Imelda je kazala da su lekari budale i da su samo hteli da poštede moja osećanja.

– Znači... vi mislite da ste vi ubili svog muža? – upitao je, posmatrajući pažljivo Sijenu kako bi video njenu reakciju na njegove reči.

Klimnula je glavom. Potom se zavalila u stolicu duboko uzdahnuvši. – Premda ponekad... mislim... da su lekari ipak bili u pravu, a ne Imelda... – Kad god bi zastala, pogledala ga je stidljivo ispod trepavica, kao da traži dozvolu da nastavi svoju užasnu ispovest.

– Da, razumem...

Garet je spojio vrhove prstiju i nagnuo se prema njoj preko stola, kao što je to učinio u *Petirosu*.

– Baš se pitam da li biste mi to rekli pre nego što ste stali na sopstvene noge, pre nego što ste organizovali radnike i kupovali po Nici, Sijena? I da li vaša tiha pobuna može da objasni zašto su svi telefonski gajtani na *Entroteri* beznadežno izuvijani?

Sijena podignu glavu. Neko vreme je samo piljila u njega bez reči, a onda je progovorila, veoma polako i oprezno.

– Da. Svojski se trudim da svaki zavrnem barem još jednom dok razgovaram ili pošto spustim slušalicu.

Neko vreme nije skidao pogled s nje, a onda se nasmešio.

– Dobro je. Za vas ipak još ima nade.

– Kako to mislite?

Na pitanje joj je odgovorio pitanjem.

– Recite mi, šta tačno mislite da bi se desilo da smo vi i ja otišli zajedno u krevet, Sijena?

Ona opet spusti glavu. – Izgubili biste strpljenje sa mnom.

– Nikad, Sijena. Ni za milion godina – rekao je blago. Zavođenje je jedan od najvećih užitaka u njegovom životu i prosto nije mogao da gleda kako ga neko tek tako odbacuje,

zaklinjući se na celibat. – To je nešto najlepše na svetu, Sijena.

Nasmešio se, posmatrajući je kako se zamislila nad njegovim recima. Kao da je gledao neplivača koji ubeđuje sebe da želi da se udavi. Ovu situaciju nije moglo da spasi ništa drugo osim nekog potpuno sumanutog pokušaja. Gareth nije mogao da podnese pomisao na to da ovako predivna devojka provede ceo život ne osetivši šta je ljubav. – Čujte, zašto ne biste sebi dopustili taj luksuz da sklopite nov dogovor, Sijena?

Sijena neubedljivo odmahnu glavom, ali, kad ga je pogledala, Gareth je video da su je njegove reči dovele u iskušenje. U njenim očima se osim oklevanja nazirala i znatiželja.

– Radovi na vašoj vili biće završeni u narednih nekoliko nedelja. Možda bismo nas dvoje potom mogli da nazdravimo završetku posla? Te noći možete da odlučite želite li da odete korak dalje i otkrijete kakve sve čari život skriva. Da li smatrate da je to u redu?

Sijena klimnu glavom, ali se ne pomeri s mesta.

– A sad možete potpuno da zaboravite sve do trenutka dok ne budete odlučili da iskoristite tu ponudu. Izbor zavisi od vas, Sijena. – Pogledao je pravo u nju i zadenuo joj jedan nestašni pramen kose iza uva. Sijena zadrhta, ali ne od hladnoće.

Izbegavala je njegov pogled više zbog krivice koju je osećala nego zbog straha. Uzvratila je svaki dodir i poljubac do kojeg je među njima došlo. Možda čak i više od toga. Istini na volju, uživala je. Sad je sva moć u njenim rukama i sama će odlučiti o tome da li će preći nevidljivu granicu koja deli neodoljivog Gareta od užasavajućeg Alda. Gareth joj je pružio mogućnost da bira.

Polako je zavrтела glavom. – Zašto bi čovek poput vas, sa svim privilegijama koje ima u životu, gubio vreme s nekim kao što sam ja? Možete da imate koju god želite, kad god

želite. – Sijena uzdahnu, konačno pretočivši svoj hronični nedostatak samopouzdanja u reči.

Garet ustade, prošetala do drugog kraja stola i sede na ivicu, ljuljajući nogu. – Sijena, nedavno mi se desilo nešto što me je nateralo da poželim da promenim takav način života. Što više razmišljam o sebi i svom životu, to više mislim da bi trebalo da uživam u onome što imam, a ne da brinem o tome kako da zgrnem još više. Izgubio sam iz vida šta je važno u životu. Počeo sam da uviđam svoje greške tek kad sam zatekao sebe kako urlam na malog prosjaka koji je bio slika i prilika mene u njegovim godinama. I ja sam, poput njega, izgubio majku kad sam bio vrlo mali i bio sam prinuđen da živim na ulici. Nisam imao nikakvo pravo da smatram sebe boljim od njega. Ja sam samo pobegao iz te situacije trudeći se da izgradim sopstvenu sreću. To je jedina razlika između nas dvojice.

– Garete... – uzdahnula je Sijena, gledajući ga širom otvorenih očiju. Najednom su svi njeni strahovi nestali. Ni sama nije znala šta ju je još sprečavalo da mu se baci u naručje. To osećanje ponovo ju je uplašilo. Nikad se nije tako osećala ni pred kim i ni pred čim – a posebno ne pred nekim muškarcem. – Šta vam se desilo?

– Moj pijani otac je na smrt prebio moju majku jer nije mogla da me učutka dok sam uporno plakao.

Sijena ga pogleda pravo u oči. U njima je jasno videla da će on odbaciti bilo kakvo saosećanje.

Malo se uspravio, a potom se nakašljao i nastavio.

– Znete li da to nikad nikome nisam rekao?

Način na koji joj je pripovedao svoju tragediju, s usiljenim smeškom na licu, nimalo nije zavarao Sijenu.

– I šta vam se posle dogodilo?

– Prestao sam da plačem.

Ustao je i odšetao do bifea. Odatle je izvadio bocu šampanjca i dve čaše. Čutke je sipao po malo u svaku, a zatim joj je pružio čašu.

– I vi uprkos svemu tome pijete?

– Šampanjac ne deluje tako jako kao domaći alkohol. Osim toga, uvek vodim računa o tome da ne preteram. Dozvoljavam sebi poneko piće da bih se opustio, ali ne moram da se napijem da bih se zabavio. Na *Spinifeksu* postoje sve vrste zabave koje čovek može da poželi – računari, bioskop, vrhunski muzički uređaj i zvučnici na sve strane, pa čak i... – Nije dovršio rečenicu, ali je pokazao rukom pregradni zid od peskiranog stakla na sredini kancelarije. Uzeo je sa stola daljinski upravljač i pritiskom na dugme pregrada se razmakla, a pred Sijenom se pojavila kompletno opremljena teretana. Podigao je čašu šampanjca kao da želi da nazdravi. – Zapravo bih ovog časa mogao da podignem sidro i provedem ostatak života ne kročivši nikad više nogom na kopno. Mogao bih da postanem pirat, da preplovim sedam mora...

– Pa, hoćete li?

– Ne brinite. Ne idem ja nikud pre nego što završim projekat *Entrotera*. A onda, ko to zna? Možda ću otploviti prema Južnom okeanu, mada, da budem iskren, mislim da neće proći mnogo vremena pre nego što počnem da žudim za svojom kancelarijom na Menhetnu. Čini se da mi je taj način života ipak ušao u krv.

– Imate sve ovo, a ipak želite da se vratite u grad? – upitala ga je Sijena zaprepašćeno.

– Još ne želim, premda, kao što sam već rekao, ne verujem da će proći mnogo vremena pre nego što poželim. Najduže sam odsustvovao s posla kada moje slepo crevo više nije moglo da podnese dugotrajno zanemarivanje, pa je u znak protesta odlučilo da perforira. Čak i tada su moji ljudi uspeali da mi prokrijumčare papire u bolnicu, naravno, čim sam bio u stanju da držim olovku u ruci.

Sijena je i dalje piljila u njega. – I vi meni kažete da usporim i da se opustim?

– Znae kako kažu: „oni koji umeju, rade – a oni koji ne

umeju, podučavaju”. Tokom proteklih godina čitav niz stručnjaka pokušavao je da nađe način da me opusti. Akvarijumi, ambijetalna muzika, ambijentalno osvetljenje, joga... Isprobali su na meni sve to, ali ispostavilo se da su samo gubili vreme. Bio sam potpuno imun. Na mene nije uticalo ništa od toga. Ja volim da radim. – Slegnuo je ramenima, a reči kao da su ostale da mu lebde u vazduhu.

Sijena izvi obrvu, kao da razmišlja o nečem vrlo ozbiljnom. – Mora da postoji nešto što bi vam pomoglo da se opustite – rekla je polako i zaustavila pogled na velikom zidnom časovniku u obliku sidra. – Pogledajte koliko je sati! Moram da pođem! Moram da idem zbog Imelde. – Naglo je skočila sa stolice.

– Koliko puta treba da vam ponovim? Pustite je da se brine sama o sebi – rekao je Gareth, ali nije učinio ništa da je zaustavi. Naprotiv, okrenuo se i uzeo jaknu s naslona stolice, kao da joj stavlja do znanja da je spreman da pođe.

Sijena je očekivala da će on nastaviti da je prekoreva zbog nepopravljive potrebe da živi po tuđim pravilima i rasporedu. Jedini komentar izrekao je kad ju je dovezao do vile.

Izašao je iz kola i otvorio joj vrata, kao što je to uvek činio. Ona je izletela napolje, ne sačekavši čak ni da joj pruži ruku, kao da joj je potreban vazduh. – Nemojte baš toliko da žurite. Svako bi pomislio da želite da pobegnute od mene! – Pogledao ju je malo prekorno dok je zatvarao vrata.

A zapravo je bilo potpuno suprotno. Sijena je želela da ostane s Garethom, a ne da pobegne od njega. Čak je gotovo i skupila hrabrost da ga ovlaš poljubi u obraz dok mu je zahvaljivala na prijatnoj večeri, ali u poslednjem trenutku je ipak ustuknula i utrčala u kuću. Popela se uz stepenice što je brže mogla i uletela u svoju sobu, odakle je kroz prozor posmatrala kako se Garethov auto udaljava. Otkrila je tajnu iz njegove prošlosti. U glavi joj se rađala zanimljiva ideja. Istina je da je trebalo da se vrati kući zbog Imelde, ali maćeha nije

bila glavni razlog njene žurbe. Sutra je čeka naporan dan. Budilnik na njenom noćnom stočiću probudiće je pre svitanja. Morala je da se naspava.

Garet je narednog jutra došao pešice. Pošto je ograda bila popravljena i ofarbana u bleštavo belo, uživao je u šetnji. Obučen u radnu odeću, komotnu majicu i farmerke, polako je hodao stazom između kuće Bredlijevih i Sijenine vile. Proleće je bilo izuzetno prijatno. Suvi, vedri dani omogućavali su radnicima da rade punom parom.

Laste su preletale nad leskovom šumom dok je on vrludao između panjeva. Zastao je i posmatrao ih nekoliko minuta. Sijena mu je pokazala njihova gnezda u senjaku, u koji su se ptice vraćale svakog proleća. Njihovi ptići naučiće da lete tek pošto već duboko zađu u jesen. Odložio je renoviranje zgrade u kojoj su se gnezdile, ne rekavši pri tom Sijeni da će najverovatnije napustiti Italiju pre početka radova. Poput lasta, i on će uskoro odleteti odatle.

Prvi put u životu, ta pomisao mu se nimalo nije svidela. Garetu se nije žurilo da završi ovaj projekat. Svakog dana je sve manje želeo da se vrati kući i nije mogao da se priseti da li se ikad u životu tako osećao. Problem je u Sijeni, pomislio je. U početku ona nije bila ništa drugo osim prelepa razonoda. A onda je postepeno naučio da čita tugu koja se krila u njenim predivnim očima. Do njegovog dolaska, svi su je kinjili, a sad polako stiće poverenje u sopstvene sposobnosti. Pre nekoliko dana je čak predložila da se obnovi i nekolicina pomoćnih zgrada koje isprva nisu bile u planu. Želela je da ih pretvori u kuće za odmor koje bi izdavala. Turizam bi trebalo da pomogne razvoju čitave oblasti, a ne samo posedu *Entrotera*.

Garet se nadao da će uspeti da sprovede u delo neke njene ideje pre nego što bude morao da ode. Onda bi barem znao da njen potencijalni poslovni plan ostavlja u sigurnim

rukama, i da će ona moći dalje da ga razvija pošto on više ne bude tu. Stisnuo je zube i suočio se sa surovom realnošću. Dalje će morati da se bori za opstanak bez njega. On će, naravno, brinuti o njoj – ili će barem pomisliti na nju s vremena na vreme, ispravio se. Svakim danom bila je sve odlučnija, ali to će joj svakako biti potrebno. Pitaو se kako da pronađe reči da joj kaže da je njegov posao ovde završen i da odlazi. Na tu pomisao čvrsto je stisnuo pesnice, iznenađen koliko mu čitav taj prizor koji je zamišljao u svojoj glavi nikako nije prijaو. Mogao je prosto jednoga dana da dignе sidro i da nestane na horizontu. To bi bio najbrži i najlakši način da ode, ali i najkukavičkiji, a on nije mogao da podnese da ga svrstavaju u tu kategoriju.

Uprkos tome što je bio udubljen u misli, Garet je u jednom trenutku postao svestan neujednačenih zvukova koji su dopirali do njega preko doline. Bio je to zvuk čekića, koji je odjekivao kroz spokojnu leskovu šumu, poput onog koji su proizvodili detlići u sezoni parenja. Bilo je isuviše rano da bi to mogao biti neki radnik. Kad se konačno približio vili, sve je bilo tiho i mirno. Zavirio je u kuhinju, tražeći Sijenu, ali nije je našao. Nije bila ni u jednoj prostoriji u prizemlju vile. Izašao je ponovo u dvorište, baš u trenutku kad se nevešto kuckanje iznova začulo. Dopiralo je iz pravca šupa koje je Sijena želela da pretvori u kućice za odmor. Mora da je Ermano već prionuo na posao, pomislio je Ijutito. Zašto prosto ne mogu da sačekaju njega da im izda naređenja za taj dan?

Prozračan oblak prašine dizao se lagano kroz vazduh bez daška vetra, blistajući na jutarnjem suncu. Gurnuo je vrata rukom, spreman da očita lekciju Ermanu ili bilo kome koga tu bude zatekao.

Međutim, umesto s Ermanom, obreo se licem u lice sa Sijenom. Bila je sasvim sama i nevino je stajala usred oblaka prašine koji se podizao oko nje. Kad ga je videla, širom je razrogačila oči i uz zvuk koji je najviše podsećao na uzdah

olakšanja ispustila ogroman čekić koji je držala u ruci. Gareth je pošao prema njoj.

– Šta to radite, Sijena, za boga miloga?

Pokazala je kažiprstom prema gipsanom zidu ispred sebe. – Pa... vi ste svi prezauzeti drugim poslovima, a meni se svidela ideja da nešto uradim sama. Renoviranje pomoćnih zgrada sigurno je na dnu vašeg spiska prioriteta, pa sam pomislila da bih mogla sama da počnem...

– Šta da počnete sami? Hoćete da se ubijete? Otkud znate da nećete srušiti sve ovo sebi na glavu ukoliko nastavite tako besomučno da udarate, bez ikakvog plana i programa?

– Ali pogledala sam vaše planove. Tamo su svi noseći zidovi obeleženi crvenom bojom, a ovaj je iscrtan plavom – rekla je uverljivo, držeći kopiju njegovog projekta u ruci, kao glavni dokaz. – Vidite?

– Mislim da je bolje da se ja pobrinem za to. – Garethov izraz lica bio je prilično mračan. – I gde je onaj vaš čovek, Ermano? Je li poludeo kad vas je pustio da upadnete unutra i počnete da udarate gde stignete?

– Ermana bole leđa. Poslala sam ga da uvede koze. To već može da radi.

– A ja sam ipak za to da se vi ne prihvatate ovako teškog posla. – Gareth je spustio na zemlju kutiju s alatom koju je poneo sa sobom. Nakon kratkog promišljanja, uzeo je čekić. – Ovaj posao zahteva snagu.

Čvrsto je stegao dršku čekića, osećajući njegovu težinu i čvrstinu. Ovo je pravi muški posao. Napregnuo je sve mišiće svog tela i krenuo u napad. Da je samo bio u ovakvom izdanju onog dana u Volstritu. Lice onog malenog dečaka i dalje ga je proganjalo. Samo je molio za neki novčić, a Gareth ga je grubo odgurnuo i izvikao se na njega. Bila je to poslednja kap koja je prepunila čašu na kraju sluđujućeg dana s gomilom rokova, užurbane nedelje krcate zahtevima i pritiska kojem se nije nazirao kraj...

Besneo je tako glasno i tako jezivo da su prolaznici

zastali zatečeni prizorom koji se odigravao pred njihovim očima. Okupili su se oko njih, dok mu je Garet, onako jadnom i zastrašenom, držao lekciju. U trenutku kad je završio svoj vatreni govor, shvatio je da mora da pobegne odatle. Okrenuo se i otišao pravo na aerodrom. Nije mu uopšte bilo važno kuda će oputovati, samo da to mesto bude što dalje od planete zvane *Posao*.

I tako je sad ovde i opet radi. Razlika je u tome što je ostavio svu onu buku, vrevu i kaos daleko iza sebe. Ovde ga je okruživao cvrkut ptica, topao povetarac i miris ruža iz bašti. A što je najbolje od svega, pored njega je najlepša žena na svetu. Ovaj posao mu se već mnogo više sviđao.

11.

— Pomerite se unazad, Sijena.

Uvek poslušna, Sijena odmah učini ono što joj je rekao. Garet je na trenutak zastao, odmeravajući težinu čekića koji je čvrsto držao u ruci. Zamahnuvši jednom, dvaput i konačno, treći put, snažno je udario zid. Glava čekića zabila se u malter. Ležerno je oduvao prašinu s lica i protresao ruke kao da radi lagane vežbe. Sijena ga je netremice posmatrala. Bila je oduševljena, i on je to primetio.

— Pa, kako vam se čini? — Nonšalantno je izvio obrvu, kao da želi da joj stavi do znanja da je smešno što je uopšte pokušavala ovako nešto da uradi sama. Ona se osmehnu.

— Uspeli ste više jednim udarcem nego ja onim silnim kljuckanjem.

— Da nastavim?

Oboje su znali odgovor na to pitanje.

Pre nego što je ponovo udario u zid, Garet je duboko udahnuo. Rukovanje čekićem i rušenje zida proizvelo je dosta prašine, ali to nije bilo sve. U jednom trenutku ozbiljno se

zapitao zašto je potrošio ko zna koliko godina za kancelarijskim stolom kad je mogao da radi nešto korisno kao što je, na primer, ovo.

Nadahnut takvim razmišljanjem, snažno je udario još nekoliko puta. Zid je počeo da se ruši.

Posle nekoliko minuta košulja mu je bila potpuno natopljena znojem, a on i Sijena su se od srca smejali. Zastao je da je skine i obnažio mišićavo telo o kojem je Sijena toliko maštala.

– Ovo je zaista neverovatna terapija.

Garetov moćan grudni koš podizao se i spuštao u ritmu njegovog ubrzanog disanja, obuzimajući Sijenine misli tako snažno da je na trenutke ostajala bez daha. Zamisljala je kako njegove mišićave ruke lagano klize njenim telom.

– To sam i ja pomislila. Vrlo dobro znam kako se osećate.

– Ne. – Odmahnuo je glavom smeškajući se, a bezbroj kapljica znoja poletelo mu je iz razbarušene kose. – Ne možete čak ni da zamislite. Nemate pojma kakvo mi zadovoljstvo pričinjava da na ovako žestok način izbacim svu negativnu energiju iz sebe. Nisam ni znao šta se sve nagomilalo u meni.

– Ja jesam. – Sijenine usne razvukoše se u jedva primetan osmeh, kao da samo ona zna neku veliku tajnu koju će možda otkriti, a možda i neće.

– Ne. – Spustio je glavu čekića na kamenu pod uz tup udarac. – Kako jedna mirna i povučena devojka poput vas može da zna kakvi su se sve demoni skrivali u meni?

– Niste videli kako je ovaj zid izgledao pre nego što sam ušla ovde. – Nasmejala se. Potom je čučnula između ruševina i počela da sakuplja smrskane krhotine maltera i polako da ih spaja. Primetio je na njima tragove krede. I dok ju je tako posmatrao, Sijenina slagalica počela je da dobija smisao. Uskoro su mu se pred očima pojavila dva portreta nevešto iscrtana belom kredom.

– Eto ga! Imelda i Aldo.

– Ne bi se moglo reći da je sličnost baš laskava. – Naslonio se na čekić i nasmešio se. – Zašto ne biste otišli u vilu i doneli nam neko piće? Siguran sam da ne želite da gubite vreme na ovako prljav posao.

Ali ja želim, pomislio je Gareth, prvi put uživajući u blagodetima fizičkog rada.

Ponovo je podigao čekić, odmeravajući njegovu težinu kao da zapravo želi da odmeri svoju snagu. Sijena je i dalje bila zaslepljena prizorom njegovog neodoljivog mišićavog grudnog koša. Znala je samo da takvo telo zaslužuje mnogo više od bezalkoholnog pića i brze hrane koju su ostali radnici dobijali. Pošto se okrenuo prema zidu kako bi nastavio s rušenjem, Sijena se, jedva uspevajući da odvoji pogled od njega, uputila prema kuhinji.

Gareth je posle izvesnog vremena prepustio posao radnicima – ali tek onda kad je smatrao da je iz sebe izbacio dovoljnu količinu stresa. Bio je pun poleta i dodatne energije za dovršavanje projekta. Oko podneva, Sijena je iznela užinu za njega. Pre nego što je seo da jede, polio se kantom hladne vode iz bunara ne bi li se malo osvežio.

Sijena je raširila ćebe pod strehom ostave za limun, ali misli su joj bile negde sasvim drugde, gde joj se zaustavio i pogled, na vrelom Garethovom telu na kojem su se presijavale kapljice vode pod jarkim podnevnim suncem. Dok je prelazio preko dvorišta, navukao je potkošulju preko glave, a potom je provukao ruke, da bi je konačno spustio do pojasa pantalona. Kao probuđena iz sna, Sijena naglo poskoči.

– Doneću vam peškir!

– Nema potrebe. Već sam se gotovo osušio na suncu. – Seo je na ćebe preko puta nje. Miris sveže farbe iščezao je u trenutku kad je Sijena zasekla nožem pitu koju je nekoliko minuta ranije izvadila iz pećnice.

– Ovo baš dobro miriše – promrmljao je Gareth zatvorenih očiju. Kad se nagnu napred pokušavajući da odgonetne sastojke fila, poprskao je i kalconu i Sijenu kapljicama vode koje su mu se i dalje cedile s kose.

– Kosa vam je potpuno mokra! – Nasmejala se, gotovo neprimetno mu dotakavši prstima jedan čuperak.

Garet se naglo uspravi, i to s osmehom na licu, nimalo uvređen njenim komentarem. Sijena je bila prijatno iznenađena njegovom reakcijom, te se i ona nasmaja.

– Trebalo bi to češće da radite, Sijena. Osmeh vam divno stoji.

Gledala ga je, ne prestajući da trepće. To je bio kompliment, ali potpuno bezazlen, jer ovog puta zaista nije imao veze s namerom da je odvuče u krevet. Gareth se čak nije potrudio ni da pogleda kako su njegove reči delovale na nju. Umesto toga, navalio je na hranu kao da će mu je neko oteti. On se *nije* žalio da je štedela vreme i trud napravivši jednu veliku kalconu umesto nekoliko malih. Za razliku od Alda, Gareth ni u jednom trenutku nije pomenuo dispepsiju, želudačnu kiselinu, oksalnu kiselinu, loše varenje ili pak netoleranciju na mlečne proizvode i žitarice.

Dok se Sijena divila njegovom zdravom apetitu, Gareth je uzeo nož sa ćebeta i isekao sebi još jedan veliki komad pite. Duboko je uzdahnula, zadovoljna samom činjenicom da je on zadovoljan.

Više od pola kalcone već je bilo nestalo, a njegov apetit nije pokazivao znake posustajanja.

– Nešto se dogodilo?

– Ne... ništa. – Sijena se trudila da ne izgleda previše gladno dok je pritajeno odmeravala ono što je ostalo od kalcone.

– Zar nećete i vi da uzmete malo?

– Tek kad vi završite.

Gareth odmah prestade da jede i začuđeno je pogleda. Potom je presekao na pola komad koji je nekoliko trenutaka

ranije zagrizao. Stavio je jednu polovinu na drugi tanjir koji je donela i spustio ga ispred nje.

– Ne mislite valjda da ću vam zaista dozvoliti da jedete tek kad ja završim? – Bio je potpuno šokiran, i to je iznenadilo Sijenu.

– Ja sam tako navikla.

Kratko je uzdahnuo.

– Ali ja nisam.

Ovog puta Sijena mu se osmehnula onako kako mu se nikad niko, nijedan muškarac, žena, niti poslovni partner nije osmehnulo. Shvatio je da taj osmeh zapravo znak zahvalnosti, a ona je u tom trenutku uzela bokal limunade koji je takođe donela iz kuhinje. Gareth je pretpostavio šta će uraditi. I baš kad je krenula da mu sipa, on je zaustavi.

– Ja ću to da uradim.

Spustio je tanjir, uzeo njenu čašu, napunio je do vrha i ispružio joj je.

– Hajde, uzmite.

Sijena je prihvatila čašu uz još jedan srdačan osmeh. Gareth nije odmah nastavio da jede kalconu. Sačekao je da ona počne da jede. Tek kad je bio siguran da je konačno udovoljila sebi kao što je prethodno udovoljila njemu, ponovo je uzeo viljušku. Na usnama mu je lebdeo topao izraz zadovoljstva. Bio je toliko zauzet renoviranjem poseda *Entrotera* da nije nalazio vremena da se bavi svojim osećanjima, sve do ovog trenutka. Sad se osećao prijatno i ispunjeno kao nikada do tada, kao da nekim čudom sve polako dolazi na svoje mesto.

To je sigurno zbog vremena, pomislio je, kao i zbog odsustva internet veze s mojom kancelarijom na Menhetnu.

– Iskreno mi je žao što niste verovali da sam ja vlasnik *Spinifeksa*, Sijena – rekao je iznenada, pošto je utolio glad. — Ali imao sam razloge što sam došao ovamo tajno. Želeo sam da pobegnem, da se izvesno vreme potpuno udaljim od posla, da povučem granicu. Da sam se svugde predstavljao svojim

imenom, saradnici bi me odmah pronašli i moj odmor bi bio završen. Da li mi sad verujete?

Pogledali su se. Gareth je obično skrivao svoja istinska osećanja, ali danas je samo mogao da se nada da Sijenin izraz lica nije ogledalo njegovog. Izgledala je baš onako iznenađeno kako se on osećao. Pošto se sledećeg trenutka malo namrštila, rizikovao je i postavio joj još jedno pitanje.

– Ne delujete mi baš ubeđeno.

Sijena je spustila nož i viljušku na tanjir. Odsutno je trljala obrvu kažiprstom. – Pa... ako baš želite da čujete istinu... I dalje sam malo zabrinuta zbog svega. Za početak, da li je uopšte pametno prodati onu veliku sliku...

– A šta loše može da se desi? Da je neki stari, prašnjavi muzej kupi za pozamašnu sumu, posle čega nikad više nećete morati da brinete o novcu? Šta je tu loše? Ostajete bez ružne mazarije, a postajete imućniji za pravo malo bogatstvo. – Razvukao je usne u kratak osmeh, ali čim je ugledao njeno lice, uozbiljio se. – Šta se desilo? Da nemate glavobolju, Sijena?

– Da. Kako ste znali?

– Odalo vas je trljanje slepoočnica. Odmah sam shvatio u čemu je problem. Evo. – Zavukao je ruku u džep pantalona, izvadio plastičnu kesicu i značajno je predao Sijeni. Kad ju je otvorila, ugledala je gomilu nenačetih tabli analgetika. Gareth joj je već sipao mineralnu vodu u čašu.

– Ja sam vam pravi stručnjak za migrene, premda ne pamtim kad sam poslednji put popio neku tabletu. Znam pouzdano da nisam uzeo nijednu otkako sam ovde. Uzmite dve i odmah će vam biti bolje. Mada, mogli bismo još malo da ubrzamo...

Ustao je, zaobišao Sijenu i kleknuo iza nje na prostirku za piknik. Blago joj je položio šake na ramena i počeo da joj masira napete mišiće, razbijajući sve čvoriće koje su Aldo, Imelda, njena stidljivost, briga i nezadovoljstvo tu godinama taložili.

Sijena je dopustila sebi da uradi nešto što bi donedavno bilo potpuno nezamislivo. Duboko je udahнула, naslonila se na njegove ruke i prepustila im se.

Garet je očekivao da će se ona pobuniti. Njen dobrovoljni pristanak ga je iznenadio, istovremeno ga podstaknuvši na razmišljanje. Da li je uopšte svesna koliko je žudeo za njenim telom? Kako je mogao tako svesno da se uzdržava isključivo iz sebičnih razloga? Zato što je želeo da pobjegne od žena, podjednako kao i od posla? Posmatrajući njeno lice nakon što je popila tablete protiv bola, zapitao se ko od njih dvoje više pati. Ukoliko je to uopšte moglo nekako da se izmeri. I shvatio je da to nije bio on. Prošlo je ko zna koliko vremena otkad se poslednji put ulogovao u svoj kompjuterski sistem da proveri šta se događa. Ovakva vrsta odmora donedavno bi ga sasvim izludela i grabio bi svom snagom da se vrati nazad, ali polako je shvatao da nije on taj koji ne može bez posla, već da posao ne može bez njega.

– Pošto ste popili lek, sad se lepo naslonite na zid i opustite se – rekao je, nagnjući se da joj uzme čašu iz ruke.

– Ne znam kako da se namestim ovde a da mi bude udobno.

– Zatvorite oči i pokušajte.

Pažljivo osluškujući zvukove oko sebe, Sijena je čula kako joj Garet prilazi. Potom je osetila kako joj je nežno prstima obujmio ručni zglob, i sledećeg trenutka utonula je u magiju. Masirao joj je nadlanicu laganim, sigurnim pokretima. Milimetar po milimetar, jagodicama joj je blagotvorno prelazio preko tanke, nežne kože. Kao nekim čudom, sićušni kružni pokreti njegovih prstiju odnosili su sav bol i napetost. Potpuno se predala njegovom dodiru, hipnotisana milozvučnim cvrkutanjem crvendaća koje je dopiralo iz obližnje leskove šume. Nije mogla da se pomeri, a nije ni želela. Osećala se sigurnom u Garetovim rukama. S nadlanica je prešao na njene duge, tanke prste, masirajući svaki ponaosob kako bi zagrejao i opustio zgrčene mišiće. To

je bilo prvi put u njenom životu, otkad se zadevojčila, da je neko radio nešto tako prisno, samo za nju. Kad joj je izmasirao i mali prst pustio joj je ruku, a Sijena je uzdahnula.

– Prsti su vam bili ukočeni poput sasušanih brezovih grančica. Morate da naučite da se opustite, Sijena.

– Glas mu je lebdeo po toplom vazduhu, prožetom mirisom ruža.

– To bi svakako bilo vrlo lepo.

U njenom glasu osećala se neskrivena žudnja. Opet je osetila kako joj se približava. Kad bi samo ova ušuškanost mogla večno da traje...

Ovog puta uhvatio ju je za drugu ruku. Polako je otvorila oči i susrela njegov pogled. Dugo su gledali jedno u drugo. Sijena je osetila kako se žar njene želje rasplamsava pod njegovim upornim pogledom, ali nije se usudila da načini nikakav pokret ili da ispusti zvuk koji bi mogli da ga nateraju da se predomisli i prestane.

– Želite li da nastavim ili ne? – Glas mu je bio promukao, gotovo izazovan. Umesto odgovora, pokorno je spustila kapke, premda ovog puta nije sasvim sklopila oči. Želela je barem neko vreme da posmatra njegove pokrete dok je masira. Prizor njegovih dugih, snažnih, vrednih prstiju bio je isto tako omamljujući kao i toplina koja ju je obuzimala od njegove blizine.

– Ovo je prosto predivno – prošaputala je Sijena.

– Naravno da jeste. Svaka žena zaslužuje da je neko razmazi, a vi posebno, Sijena.

– Moli je u pravu. Zaista ste slatkorečivi.

Nasmejao se, gledajući je pravo u oči. Sijenine usne blago se razdvojiše. Osećala je kako joj krv koja joj struji venama postaje sve vrelija, gotovo neizdrživo. Čvrsto joj je prstima obujmio zglob i ona postade svesna tupog i neumornog udaranja pulsa, ali čijeg – njenog, njegovog ili i njenog i njegovog – Sijena nikako nije mogla da odgonetne. Zadrhtala je, a kao odgovor na njen drhtaj, spustio joj je ruke

na ramena, i nežno, ali odlučno privukao sebi.

– Znam da čitam misli svake žene koju upoznam – rekao je, duboko uzdahnuvši, ovlaš joj prislanjajući lice na svilenkastu, gustu kosu. – Svaka žena voli zadovoljstvo – a ja sam čovek koji može da vam ga pruži, Sijena.

U tom trenutku, srce kao da je prestalo da joj kuca. Ili je pak kucalo toliko jako da je gotovo ostala bez daha. Omamljena, nije bila u stanju da se odupre usnama koje je prislonio na njene, brišući sve sumnje i nedoumice koje su je danima proganjale.

– Molim vas... ne. Ne bi trebalo ovo da radimo. Nepristojno je... – pobunila se, premda nimalo ubedljivo. Bujica požude koja joj je obuzimala čitavo telo, neumoljivo je nosila pred sobom svu snagu volje koju je Sijena možda mislila da poseduje. Bila je opčinjena Garetom još od njihovog prvog susreta. Onda ju je proganjala krivica, ali Sijena je mogla da pročita požudu u svakom njegovom osmehu. Kad god bi se slučajno dodirnuli – kao onda kad su im se prsti okrznuli nad prosutom čašom vina ili kad su zajedno pravili fetučine – pomislila bi da dalje od toga ne može. Ali ovo... ovo je tako dobro, nimalo nalik bilo čemu što je pre toga iskusila, i više ništa nije moglo da je zaustavi.

– Postoje mnogo nepristojnije stvari od ovoga, verujte mi – šapnuo joj je Garet na uvo, a usne mu se razvukoše u osmeh, istovremeno pobednički i iščekujući.

– Biće onoliko nepristojno koliko vi to želite, Sijena. Ni manje ni više od toga. Kad budete spremni, zadovoljiću vas tako da to nikad nećete zaboraviti.

Ustao je, povukavši i nju sa sobom. Pustio je da mu prsti skliznu niz njenu ruku i isprepleo ih s njenim.

– Pođite sa mnom... Jeste li videli salon sad kad su dizajneri enterijera završili s uređenjem? – Osmehnuo joj se preko ramena.

– Garete, ja... ne mogu...

– Zašto ne možete?

Nije znala zašto. Svaki njegov dodir i svaki pogled privlačili su je sve bliže njemu, produbljujući već dovoljno duboku provaliju koja je delila ovo iskustvo s njim od onog s Aldom. Jedva je uspevala da prizove u pamćenje sumorne dane svog nesrećnog braka. Za nju je sad postojala samo topla blizina Garetovog tela.

Potpuno je obnevidela od iščekivanja dok ju je vodio kroz kuću koju je proteklih nekoliko nedelja polako pretvarao u njen dom. Kad su stigli do uglačanih, masivnih vrata od hrastovine koja su vodila u salon, izvadio je ključ iz džepa i otključao ih. Vrata su se tiho otvorila, otkrivajući prostoriju s debelim, mekanim tepihom i masivnim nameštajem. Sve fotelje i sofe bile su presvučene najfinijim damastom i svilom i Sijena je već mogla da zamisli njih dvoje ušuškane u tom luksuzu, daleko od očiju svih. Garet je prvi zakoračio unutra.

Ona je kratko oklevala, prislonjena uz dovrtak, svesna da je to najverovatnije poslednji put. Neubedljivo je pokušavala da izvuče ruku iz njegovog snažnog stiska.

– Ne mogu. Ne ovde...

– Ali ovo je savršeno mesto, bićemo iza zaključanih vrata... – Uhvatio je kvaku i osmehivao joj se, zavodničkim osmehom i očima boje mlečne čokolade.

– Nije to...

Pustio joj je ruku.

– Garet... – duboko je uzdahnula i ovlažila rumene usne vrhom jezika. Bio je to pokret koji ga je fascinirao, zbog čega je Sijeni bilo još teže da nastavi. – Je li istina da vi imate, kako je Moli to rekla... devojku u svakoj luci?

Nasmejao se, dirnut njenom nevinošću. – Moli mi čini rđavu uslugu. – Obešenjački se osmehnuo. – Svojevremeno sam imao devojku u svakoj luci, gradu, preriji, dolini, širom civilizovanog sveta. I u pojedinim delovima necivilizovanog, takođe – dodao je šaljivo, usput joj namignuvši. – Zar ne bi bilo surovo razočarati sve te divne dame koje sam upoznavao?

– I sećate ih se svih?

– Pa naravno!

Pogledao ju je i primetio kako joj se malopredašnje požudno rumenilo polako povlači s lica. Učinilo mu se kao da je gubi.

– Sve zavisi od toga šta žena želi od veze – rekao je.

Na Sijeninom licu promenilo se nekoliko potpuno različitih emocija, da bi na kraju ipak uspela da skupi snagu i da svoj strah pretoči u reči.

– Ne bih mogla da podnesem da se zaljubim u čoveka poput vas – izgovorila je oprezno.

Garet se na to lenjo, slabašno osmehnu. – Ko je uopšte pominjao ljubav?

Primetio je kako joj se ramena polako opuštaju, kao da joj je to što je upravo rekao donelo ogromno olakšanje. Bio je u pravu. To je to.

– Sijena, da li vi to hoćete da kažete da biste se upustili u jedno popodneвно uživanje bez ikakvih obaveza?

– Ja to ne bih baš tako rekla. Stvar je u tome... Želim da saznam šta propuštam, ali ne mogu da podnesem da budem povređena.

To je ono što je priželjkivao da čuje, mada bez onog dela o povređivanju, naravno. Garet je od svoje šeste godine živeo s neprobojnim oklopom. Bio je ubeđen da na svetu ne postoji žena koja bi mogla da ga probije. Njegova majka je mrtva, i on je vjdeo kako se to desilo. Upravo zato je odlučio da se ophodi prema ženama onako kako sve one to zaslužuju – darežljivo, vešto i zabavno – jer Hilda Laslo u svom kratkom, bednom životu nikad nije doživela ništa slično. Njen sin je proveo čitav život pokušavajući da se iskupi za to. Bio je to izazov kojem se savršeno prilagodio, kako telom, tako i umom i duhom.

– Znači, ako mi budemo... – Skrenula je pogled, postidena. – Nećete nikome to ispričati, Garete, zar ne? Ni Kejnu, ni Moli, nikome?

– Ne, naravno da neću. To nijedan pravi kavaljer nikad ne bi uradio.

Dugo su se netremice gledali, a potom mu se Sijena gotovo neprimetno primaknu. I pre nego što je uspela da se predomisli, on je to iskoristio i opet je zgrabio u naručje.

– Šta će reći ljudi ako saznaju?

– Neće saznati. Niko nikad neće saznati. A ukoliko se to nekim slučajem desi, svi će se pitati zašto vam je trebalo tako dugo vremena.

– Pa čak i Imelda?

– Imelda će pozeleneti od zavisti.

Sijena mu položi ruke na ramena i odmaknu se taman toliko da može da mu uputi vrlo začuđen ali i veseo pogled.

– Vi baš mislite na sebe, zar ne, gospodine Garete Laslo?

– Moram, jer niko drugi neće misliti na mene – odgovorio je sažeto, pogleda uperenog u njene usne.

– Nego, hajde da više ne pričamo.

Poljubio ju je, provlačeći joj prste kroz gustu kosu kako bi je privukao što bliže sebi. Svaki njegov pokret terao ju je da se još više priljubi uz njega. Brak je naučio Sijenu da seks povezuje s dužnošću, a ne s požudom. Garet je na njene neveste dodire odgovorio brzinom koja joj je oduzela dah. Osćala je kako mu napeti mišići klize ispod glatke, zategnute kože, po već dobro razrađenom scenariju. Zadigao joj je majicu i zavukao prste ispod nje otkrivajući joj tanak, gotovo proziran grudnjak boje kože. To je u njoj izazvalo takav skok adrenalina da je posegnula prstima ka dugmićima njegove košulje, očajnički želeći da mu obnaži toplu, savršenu kožu.

– Za tango je potrebno dvoje. – Nagnuo se prema njoj, istovremeno joj skidajući bluzu i zarivajući lice u udubljenje ispod ramena. Kroz telo joj je prostrujao elektricitet, sirov poput njegove bockave brade prislonjene na njenu nežnu kožu.

– Trebalo bi da se obrijem – rekao je šaljivim tonom.

Njeno rame boje slonovače porumenelo je od njegove blago ogrubele kože. Bila je to fizička manifestacija njegove muževnosti, što ju je dodatno uzbuđivalo.

– Meni ne smeta. – Sijena uzdahnu, zatvarajući oči. Kao da se obrela u nekom za nju sasvim novom, drugačijem svetu. Sve ovo se mnogo razlikovalo od njenih prethodnih seksualnih iskustava. Želela je da sve bude novo i drugačije, da ga dodiruje i da on nju dodiruje na način koji je bio nezamisliv tokom njenog života s Aldom. Njenog poluzivota, shvatila je, kad joj Garetove ruke skliznuše niz leđa i uroniše u pojas njene suknje.

I dalje su stajali a salon je bio osvetljen najjačom dnevnom svetlošću. Intimnost za Gareta očigledno nije bila ni na koji način povezana sa stidom ili nečim što se skriva u tami noći. Uživao je u svakom trenutku. Videla je u njegovom jasnom, bezbrižnom izrazu lica, i u njegovim očima, poluzatvorenim, koje su se naslađivale njome ispod tih dugih, tamnih trepavica. Želeo je da ona uživa isto koliko i on.

Skinuo joj je suknju veštim, iskusnim pokretima. Dugim, snažnim prstima masirao joj je guzu, klizeći preko njenih tankih, satenskih gaćica. Lagano, sneno, počela je da se giba u skladu s njegovim dodirima: kružila je kukovima da bi osetila svu snagu njegovih snažnih jagodica. Dok joj je ovlaš prelazio zubima po vratu, kao da će je svakog trenutka ugristi, a drhtaji zadovoljstva strujali njenim telom, zavukao joj je palčeve pod lepršavi obod gaćica. Kad je shvatila šta radi, Sijena se požudno izvila unazad. Taj pokret pomogao mu je da povuče nadole trake koje su spajale dva mala trougla, i Sijena oseti kako joj taj komadić glatke tkanine lagano klizi niz noge. Pre nego što je uspela da se trgne i povuče, on je opet obujmio rukama oko struka i poljubio tako da se ceo njen pređašnji svet razbio u paramparčad.

– Garete... – pokušavala je da dođe do daha, dok su joj njegove usne prelazile preko obraza i približavale se njenoj

nežnoj, izuvijanoj ušnoj školjki.

– Znam – šapnuo joj je na uvo.

Podigao ju je i požurio preko salona noseći je u naručju. Gurnuo je nogom vrata spavaće sobe i uneo je unutra. Sila koju je upotrebio da uđe uplašila je Sijenu. Osetivši kako se najednom koči u njegovom zagrljaju, Garet zastade i oštro je pogleda.

– Ukoliko se premišljaš, Sijena, sad je trenutak da odustaneš.

– Učinio bi to za mene?

– Učinio bih to za svaku ženu.

Posmatrala je ispitivački njegovo lice. — Uprkos načinu na koji si otvorio vrata?

– Molim? Ma daj, Sijena... – Nasmejao se. – Da sam te spustio na zemlju i otvorio vrata rukom to bi upropastilo trenutak. Potpuno isto kao i razgovor – dodao je na kraju, suptilno joj nagoveštavajući da treba da prestanu da pričaju.

Sijena oprezno podignu ruku i pogladi ga po kosi. Potom je provukla prste kroz njegovu sjajnu, tamnu kosu, opijena mirisom koji joj je sve upornije obuzimao čula. Znala je da više nema povratka.

– A da li ga je... upropastio?

Umesto odgovora, nagnuo je malo glavu i nežno je prisionio na njenu ruku. – Ne, Sijena. Ne, nije... — Glas mu je bio tih i promukao, kao da nije navikao da šapuće. – Reci mi koliko me želiš...

Zatvorila je oči. Više nije bilo prostora za priču. Iz grla joj je dopro žudni jecaj i usne joj se blago razdvojiše. Nije mu bilo potrebno dodatno ohrabrenje. Bacivši je odlučno ali nežno na krevet, nadneo se nad nju s predatorskom gracioznošću pantera. Osetila je kako je u jednom trenutku nevoljno ustuknula pod njegovom probuđenom muškošću, ali to je trajalo svega nekoliko sekundi. Kad joj je zaposeo usne strasnim poljupcem, talas žudnje prodrmao joj je čitavo telo. Snažno ju je obujmio rukama i priljubio uza se, nakratko je

ostavljajući bez daha. Posedovao je neku neodoljivu snagu koju je ona upijala sa zrcem straha uvijenim u uzbuđenje. Nije imala snage da mu se odupre, a nije ni želela. Najednom je ovladao svim njenim čulima. Topao, sladak miris njegove muškosti, njegovo snažno telo na njenom, zvuk njenog imena na njegovim usnama...

Bila je poput latice kojom se uragan njegove požude poigravao onako kako je želeo, povijajući je i trzajući svom silinom.

Njegova senka nadvijala se nad nju poput oblaka. Zatvorila je oči, zaslepljena zadovoljstvom dok su njegove usne pomamno tražile njene. Njegov jezik bio je bodež požude, koji se zarivao u njena usta dok ju je iznova, iznova i iznova ljubio. Prelazio je moćnim, veštım šakama po njenom gipkom, izvijenom telu nalik kakvom istraživaču koji je, žudeći za konačnim otkrićem, istovremeno priželjkivao da se njegovo istraživanje nikad ne završi. Osetila je blago ogrubelu kožu njegovih dlanova kako klizi preko njene svilenkaste kože i obilazi oko njenih nabreklih grudi. Kružio je palčevima oko njenih bradavica, dražeći ih sve dok se nisu pretvorile u dve očvrsle ružičaste kupice. Čitavo njeno telo se propinjalo u skladu s njegovim ritmičnim pokretima. Neposredna blizina njegovog probuđenog uda koji je trljao o njeno telo još više ju je uzbuđivala, sve do trenutka dok neobuzdani požudni jecaji nisu počeli da joj oduzimaju dah. Molila ga je da konačno udovolji žudnji koja ju je razjedala od njihovog prvog susreta.

– Čekaj... želim da ovo traje što duže... za oboje.

Nekoliko trenutaka njegovo napregnuto telo kao da je lebdelo iznad njenog. Zelja za njom mu je zamalo u potpunosti izmakla kontroli, ali on nikad nije dopuštao ničemu da mu uništi zadovoljstvo.

– Garete... – dozivala ga je jedva čujno, gledajući ga bolećivo. Oči su joj bile krupne i tamne, ispunjene nadom i očekivanjem. – Tako dugo sam čeznula za ovim trenutkom...

Garete, toliko te želim...

– Možeš da imaš sve što poželiš. Samo posegni za tim. Granice ne postoje...

Njegov uzdah pretvorio se u požudni hropac. Ona nikad neće saznati koliko je čvrsto držao uzde sopstvenog libida otkad ju je prvi put ugledao i zamislio ovde u krevetu, u njegovom naručju i njegovoj moći... Stvarnost je bila čak i bolja od njegovih najdivljijih fantazija. Ništa nije moglo da se poredi sa slatkom mekoćom Sijenine kože pod njegovim prstima, njenim otvrdlim bradavicama pod njegovim jezikom i nerazblaženim mirisom ružine vodice koji je lebdeo oko nje. Požuda koja ga je savladala bila je toliko moćna da više nije znao kako da se odupre želji da odmah ne uroni u nju, da do kraja ne utone u toplu raspuklinu o kojoj je tako dugo maštao. Srce mu je tuklo kao ludo. Bližio se trenutak konačnog otkrića.

Sijena ga grčevito uhvati za ramena. Čula je svoje usporeno disanje. Sve dok je on tu, s njom, na njoj, u njoj, bila je spremna da se baci u provaliju ne razmišljajući o posledicama...

– Nikad se ovako nisam osećala – prošaputala je. – Garete, voli me... samo me voli...

* * *

Vodili su ljubav i uživali jedno u drugome čitavo popodne i do duboko u noć. Garet je do krajnjih granica zaposeo njeno telo, njene misli i njena čula. Činilo se kao da nije ostalo prostora ni za šta drugo. Sva sećanja na njen hladan, usamljeni brak s Aldom isparila su poput mraza na jutarnjem suncu. Jedinu zvukovi koji su se čuli u spavaćoj sobi bili su njihovi strastveni uzdasi, šuškanje satenske posteljine i pucketanje vatre u kaminu. Sijena nije mogla da se seti trenutka kad je zaspala. Sećala se samo nežnog

W & N

milovanja njegovih prstiju koji su prelazili preko glatke, meke kože na njenim butinama.

Uplovila je u naredni dan kroz toplu i miomirisnu izmaglicu. Pošto je otvorila oči, dugo je ležala u tišini, nepomična, plašeći se da ga ne probudi. Iza njih je bila vrela, burna noć. Ležeći tako na boku, gledala je kroz širom otvorena dvokrilna vrata koja su vodila na ogroman balkon. Sunce se poput zrele breskve pomaljalo iza borova. Njegova mediteranska toplota uskoro će ugrijati i obasjati njihova naga tela.

Sijena se još neko vreme izležavala u tišini, zamišljajući kakvo je sve uživanje još čeka, budući da imaju čitav dan pred sobom. Radnici praktično nisu imali više posla na posedu, a Gareth je slobodan. Mogla je da ga drži zarobljenog u svom naručju koliko god je želela. Pomisao na njegove duge, snažne udove isprepletane s njenima potpuno je razbudila Sijenu. Lenjo se protegnula u krevetu, s namerom da stopalom pogladi njegovu nogu. Pokušala je da ga pronade na njihovom ogromnom igralištu – ali njega nije bilo. Njegova strana kreveta bila je prazna. Počela je da opipava čaršav kao da se nada da se on ipak krije negde ispod i da je sve ovo varka, ali posteljina je bila hladna kako to samo saten može da bude.

Uspravivši se, oslušnula je da li se možda čuju neki zvuci iz kupatila, ali svuda unaokolo vladala je potpuna tišina.

– Garete!

Brzo je ustala iz kreveta, navukla kućnu haljinu i bosonoga pretrčala preko sobe, dok su joj svila i čipka poigravale oko ramena. Gurnula je vrata kupatila i ušla unutra. Mermerni pod bio je hladan i prijatan, ali prostorija je bila prazna. Prošla je kroz vrata koja su iz kupatila vodila direktno u garderobu. Ni u njoj nije bilo nikoga.

– Garete!

Prozori su bili zatvoreni, i pre nego što je stigla da ih otvori, pogledala je dole u dvorište i videla da njegovog

metalikplavog iznajmljenog automobila nema.

Samo nemoj da paničiš, rekla je sebi. To je prvo što bi nekadašnja Sijena uradila. Postoji milijon razloga zašto nije ovde. Možda je otišao po novine ili u selo po doručak, da je iznenadi.

Potom se setila kako je svako jutro proveravao vesti na internetu, u svojoj privremenoj kancelariji. Nije bilo potrebe da ide do prodavnice. A njegovi saveti Sijeni da troši slobodno, ali mudro odnosili su se, između ostalog, i na dostavljanje namirnica. Kako bi uštedela vreme i nerviranje, sve su joj donosili do kućnog praga. Znala je da je već sad dole čeka sveže ceđeni sok od pomorandže i pecivo.

Ali gde je Gareth nestao? I šta je mogao da bude razlog njegovog iznenadnog odlaska?

Očajna žena bi se odmah sjurila u dvorište i raspitala kod prvog radnika na koga naiđe. Sijena jeste bila očajna, ali diskrecija je bila već duboko ukorenjena u njoj. Naterala je sebe da se istušira i pristojno obuče pre nego što siđe. Još je provlačila četku kroz kosu kad je iz glavnog predvorja ušla u mali salon. Gareth je prebacio svoju kancelariju iz vile Bredlijevih čim se u njoj ukazao neki pristojan prostor, jer mu je bilo mnogo zgodnije da radi na licu mesta.

Sela je za njegov radni sto da vidi krije li se možda tu neko rešenje za njegov tajanstveni nestanak. Fotografija *Spinifeksa* bezbrižno je plutala po ekranu na kojem nije bilo više ničega. Sijena nasumice pritisnu jedno dugme na tastaturi i iznenada ugleda njegov kompjuterski kalendar. Gareth je bio veoma precizan po tom pitanju. Svaka isporuka, svaki sastanak vezan za projekat *Entrotera* bili su zabeleženi u dan i u sat. On nikad ništa nije prepuštao slučaju. Svi planovi bili su tu, pred njenim očima, sve do datuma predviđenog za završetak radova. Sijena je pažljivo proučila svaki dan, ali nije pronašla ništa problematično ili pak neki sastanak koji bi ga izvukao iz njenog kreveta.

Sijenu je obuzimala sve strašnija panika i usredsredila je

misli na protekli dan i noć, na najzbudljivije trenutke u svom skromnom životu. Dva sećanja, jedno gorko i jedno slatko, sudariše joj se se u mislima. Prisetila se jedne njegove opaske, lake poput vazduha, da može da ode kad god poželi i otisne se da živi bezbrižnim životom pomorskog ciganina. I dok je eho njegovog glasa odzvanjao kroz praznu prostoriju, čula je sebe kako ga priziva kroz senke noći: „*Voli me, Garete, toliko te volim...*”

Za trenutak je osetila njegov topao dah na potiljku, ali samo na trenutak, da bi potom iščezao kao da je poslednji.

Sijena pokri lice rukama. Šta je to učinila? Od svega što je mogla da kaže nekom ko ima tako slobodan duh poput Gareta, čiji se život toliko razlikuje od njenog da je uz sav trud jedva uspevala da ga barem malo razume, ona je izabrala baš te reči... Ta njena izjava sigurno je bila pravi otrov za njegove uši. Najverovatnije je sačekao da ona zaspi, a potom je zauvek napustio.

Krv u venama kao da joj se potpuno sledila. Očajnički je prebirala po mislima pitajući se gde bi mogao da ode. Možda je ipak svratio do Bredlijevih da pokupi stvari. Međutim, pre nego što je uzela slušalicu da ih nazove, na ekranu najednom blesnu jedna poruka upozorenja. Bio je to spisak sastanaka u Njujorku. Prvi je trebalo da bude za manje od osamnaest sati, a kalendar je potom bio podeljen na sate od kojih je Gareth gotovo u svakom satu imao poneku obavezu.

Njene ljubavne reči sigurno su bile previše za njega i opet se bacio na posao. Bila je sasvim ubeđena u to. Dok je tako zamišljena zurila u ekran, na njemu se pojavila još jedna informacija. Ovog puta to je bila potvrda rezervacije karte na Garethovo ime, za prvu klasu, let za Njujork. Bila je to karta u jednom pravcu.

12.

Prošlo je poprilično vremena pre nego što je Sijena smogla snagu da odvoji oči od kompjuterskog ekrana i ustane od stola. Oči su joj bile crvene. Dobro je znala da nema svrhe juriti ga. Instinktivno je znala da će se ovo desiti, od samog početka, ali sad se suočava sa surovom stvarnošću. Gareth je cenio svoju slobodu. I nikad to nije tajio. Ovoga puta odlučio je da ode ali joj je pri tom iščupao srce i odneo ga sa sobom. Polako je odšetala do kuhinje, pokušavajući da shvati šta se desilo.

Kad je otvorila novi frižider najnovije generacije, osetila je kao da se naglo pribrala od talasa ledenog vazduha koji je pokuljao iz njega. Čitav život provela je živeći u prošlosti – sve dok se Gareth nije pojavio. On ju je naučio da gleda napred, u budućnost, a ne unazad. Načinila je užasnu grešku kad se otvorila i poverila mu se, a on je postupio sasvim očekivano. Nastavio je dalje. Sijena shvati da upravo to mora i ona da učini. Morala je da se dogovori o još nekim pojedinostima s radnicima i pejzažnim arhitektama koji su radili na uređivanju imanja. Mogla je to bez problema da uradi, nadahnuta novostečenim samopouzdanjem koje joj je Gareth usadio.

Međutim, Sijena se nije osećala nadahnuto. Osećala se sićušno, beznačajno, napušteno i usamljeno. Sipala je sebi punu čašu dobro rashlađenog soka od pomorandže. Potom je stavila dva kroasana da se zagreju i otišla da potraži čokoladni namaz.

Zbunjeno se kretala po novoj, blistavoj kuhinji. Tanjiri, posuđe i escajg nisu se nalazili na uobičajenim mestima i bilo joj je teško da se snađe. Nije se mnogo ni trudila. Želela je samo da uživa u mirisu toplog peciva i sveže samlevene kafe, ali ni to joj nije polazilo za rukom. Sve ju je podsećalo na Gareta. A ona je sve uništila rekavši jedinu stvar koju čovek

poput njega ne želi nikad da čuje. Nije mogla ni da očekuje ništa drugo nego da će je napusti. Njegovo nesrećno detinjstvo sigurno ga je oštetilo i ostavilo posledice na njegovu ličnost. Uostalom, ispričao joj je o tim silnim devojkama s kojima je bio. Ispostavilo se da Moli zapravo uopšte nije preterivala.

Sijena automatskim pokretima namaza čokoladni krem na kroasane.

Da, pomislila je, Gareth je uneo sve ove stvari u moj život. Ali ga ipak nije kupio, podsetila je sebe. Sačuvala je svoj ponos do samog kraja. Spavala je s njim isključivo zato što je to želela, a ne zato što je to bio deo nekakve pogodbe. Ona užasna slika za koju se ispostavilo da vredi čitavo bogatstvo omogućila joj je da ne pogazi sopstvenu čast.

Pošto je stavila tanjir s pecivom, čašu soka od pomorance i šoljicu penušavog kapućina na poslužavnik, Sijena se uputi nazad u Garethovu kancelariju, s namerom da poseti sajt njegove kompanije na Menhetnu.

Ono što je tamo pročitala potvrdilo je njene najveće strahove. Najnovije vesti najavljivale su da se gazda vraća nakon neplaniranog odmora.

I nije bio ništa više od toga, pomislila je Sijena, već samo jedan prelepi, kratkotrajni san. Zatvorila je oči, prisećajući se i oživljavajući svaki dodir, svaki poljubac, svu tu strast i sve te vatrene trenutke koje su zajedno proživeli. A onda je neki udaljeni glas, koji je dopirao iz Imeldinog apartmana, naglo vratio u stvarnost i podsetio je da je i dalje tu gde jeste, a gde možda ne bi trebalo da bude, ukoliko uspe da pronađe tu unutrašnju snagu o kojoj je Gareth stalno govorio. Otvorila je oči i zagledala se u netaknuti doručak. Nedugo potom sinu joj jedna ideja i ona podignu telefonsku slušalicu.

Garet Laslo je svakako zaslužan za to što su se na posedu *Entrotera* stvari pomerile s mrtve tačke, ali Sijena je polako počela da shvata da bi i ona mogla da učini nešto po tom pitanju. Promene na ovom mestu su tek počele. Ona će se

pobrinuti za to.

Garet je zažalio zbog svog postupka već u trenutku kad se izmigoljio ispod Sijeninog toplog, usnulog tela. Njegov ponos neprestano mu je govorio da je to najbolje za sve. Rekla mu je da ga voli, a svaka žena koja bi izgovorila tako nešto mogla je da donese samo probleme i ništa više. Znao je to vrlo dobro iz svog gorkog iskustva. Rad je bio jedina ljubavnica vredna pažnje, bez prestanka je ponavljao njegov unutrašnji glas.

Jedva je uspeo da se koliko-toliko neopaženo provuče pored gomile novinara i fotoreportera koji su ga progonili sve do kancelarije. Haos u koji se vratio bio je gotovo nepodnošljiv i sručio se na njega poput kazne. Zaboravio je koliko je Njujork zapravo bučan. Toliko drugačiji od mirne i predivne *Entrotete*, kao što se i Sijenina kafa s mlekom razlikovala od instant kafe iz aparata koja mu je već presela.

I baš u trenutku kad je to pomislio, sekretarica mu donese šolju duple kafe bez kofeina, onako kako su mu lekari preporučili. Namrštio se i prosledio šolju devojci koja mu se nekoliko trenutaka ranije predstavila kao nova asistentkinja. Nakon svega trideset sekundi Garet je žudeo za Sijeninim baršunastim glasom, pravom kafom i domaćom kuhinjom. Međutim, odmah je pohranio svoju čežnju među uspomene, jer ovde je njegova budućnost, ovde pripada. Ili je barem tada tako mislio.

Prošle su tri nedelje. Garetovo lice stalno je bilo na televizijskim ekranima i naslovnim stranama novina. Vest o milijarderu koji se vratio na posao nakon što je jednog dana samo netragom nestao oduševila je sve, osim Sijene. Garet je očekivao da ga Sijena pozove, ali pošto se to nije desilo, osetio je neobično razočaranje. S obzirom na glasine o njegovom bogatstvu koje su neprestano kružile, oko njega su

se sjatile kako stare, tako i nove „prijateljice”, ali Sijene nije bilo. Postepeno je shvatao da ju je potcenio. Ona je bila drugačija. Sad to zna. Ona mu nijednom nije postavila direktno pitanje vezano za novac. Upravo suprotno, pomislio je, shvativši da se nasmejao prvi put otkad je napustio *Entroteru*. A kad se prisetio onoga što ga je molila one, poslednje večeri, još zadovoljnije se osmehnuo. I koliko često ga je molila...

Zavalio se u fotelju. I to je bio potpuno nov osećaj. Rad više nije ispunjavao baš svaki trenutak njegovog života. Sijena ga je izlečila od toga, pokazujući mu na svom primeru kako je loše prošla žena koja se udala za opsesivnog muškarca. Aldo di Imperija je obožavao novac. Garethov otac bio je zavisnik od flaše. Odlučan da izbegne istu sudbinu, Gareth se oženio poslom i to mu je uništilo život, shvatio je, možda ipak ne prekasno. Susret sa Sijenom sve je promenio. Počeo je da posmatra život iz sasvim drugog ugla. Iz kojeg je mogao da vidi mnogo širu sliku. Kako život zapravo treba da izgleda.

Sreća ne počiva na tome koliko novca imaš. Ona dolazi iznutra. A najveća sreća za njega iznenada je došla s vrstom Ijubavi koja za njega nikad nije postojala, niti je verovao da će postojati: čista i jednostavna. I zatvorila je krug. Poslednji komad slagalice njegovog života došao je na svoje mesto. Kako je samo mogao toliko dugo da bude slep? Svih ovih godina nasumice je tragao za ispunjenjem, ali ništa od onog na šta je nailazio nije bilo ni blizu rešenja za kojim je tragao. Pronalaženje i otkrivanje Sijene bio je odgovor na svu onu prazninu koju je pokušavao da ispuni tokom poslednjih trideset godina. Tek sad je shvatio šta je zapravo tražio sve vreme. U njegovom životu postojala je rupa, koju je Sijena savršeno popunila.

Sve što sad treba da uradi jeste da otkrije kako da je vrati.

Sijena se svim silama trudila da izbriše Gareta iz sećanja, ali bezuspešno. Njegova figura i izluđujući dodir njegovih prstiju progonili su je na svakom koraku. Način na koji je hodao kad joj je prvi put prišao zauvek joj se urezao u misli – kao i njegovo prijatno ponašanje, njegovo telo, i predivna noć koju su proveli zajedno.

To je bilo jače od nje, premda joj se na trenutke činilo da više ništa nema smisla.

Znala je da nikad neće zaboraviti Gareta. On joj je pokazao koliko život može da bude dobar, i ona ga je obožavala zbog toga.

Volela ga je. To je bila ta neverovatna istina.

Možeš da imaš sve što poželiš. Samo posegni za tim. Granice ne postoje...

Poslednje reči koje joj je Garet uputio nisu joj izbijale iz glave. Eho njegovog glasa odjekivao je uvek i svuda. Učinio je toliko toga za nju i podario joj nešto što nikad dotad nije imala: samopoštovanje i osećaj da život ipak ima smisla. Osim toga, Sijenina vila probudila se u novom ruhu, nakon godina začaranosti i zapostavljenosti. Garetovo umeće ponovo je oživelo njen dom na koji je sad mogla da bude ponosna. Uživala je hodajući njenim hodnicima i odajama s visokim tavanicama, diveći se sjaju pozlaćenih listića i uglačanog mermera.

Kuća se promenila do neprepoznatljivosti, kao uostalom i Sijena. Kad je Garet prvi put kročio u njen život, ona je bila maleni, povučeni mišić. A sada se oseća... drugačije. Da tako nešto nije fizički nemoguće,

Sijena bi se zaklela da je čak porasla nekoliko centimetara. U svakom slučaju, bila je lakša. U poslednje vreme izgubila je apetit. Između ostalog, to je bila i Garetova krivica. Bila je toliko obuzeta mislima o njemu, da nije imala

vremena da zaviruje u ostavu. Sada nije mogla da nosi svoje omiljene farmerke bez kaiša. Njegov odlazak promenio je Sijenu – kako fizički, tako i mentalno. Više se nije plašila da pogleda ljude pravo u oči. Jedna od prvih stvari koje joj je Gareth rekao bila je da svako ima pravo da svoj život učini najboljim mogućim. On joj je ulio samopouzdanje zahvaljujući kojem je poverovala u te reči.

A onda joj je svojim odlaskom samo istrgao ćilim pod nogama.

Sijena je mogla da se izbori s tim jedino uveravajući sebe da je sve to bila najobičnija letnja romansa s jednostranim emocijama. Znala je da može da nastavi dalje samo ukoliko krene iz početka. Znala je da to može i želi, ali srce joj je bilo prazno.

Imelda je bila prva kolateralna šteta njenih razbijenih snova. Sijena ju je premestila u jednu od onih renoviranih koliba, u neposrednoj blizini Ermana i njegove supruge. Njen bes bio je jalov i besmislen, jer Sijena je već bila odlučila. Prodaće vilu, što znači da Imelda ostaje bez svojih odaja na koje je toliko bila navikla. Prodaja je protekla bez ikakvih problema, na Sijenino olakšanje. Jedva je čekala da se vrati u malu seosku kuću u kojoj se rodila i gde je provela čitavo detinjstvo. Nameravala je da opet pokrene pekaru i nastavi dugogodišnju porodičnu tradiciju.

Ostavljajući iza sebe brige i loše uspomene vezane za *Entroteru*, trebalo je da oseća neverovatno olakšanje, ali nije bilo tako. Dan pre nego što je konačno predala vilu novom vlasniku, prošetala je još jednom, poslednji put kao zvanična gazdarica poseda, kroz prelepu, staru kuću. Hodajući njenim predvorjem, balskom dvoranom i ogromnim salonima, samo jednim pritiskom na prekidač mogla je da osvetli svaki obnovljeni kutak, ali u srcu joj je vladala tama koju ništa nije moglo da obasja. Gareth joj je ostavio krevet posut ružama, ali bila je sama u njemu. Zauvek je izgubila osobu koja joj je omogućila sve ovo. Gipsani radovi bili su savršeni, a blistavi

zlatni listići, čiste linije i klasična lepota kuće tražili su ljubav i toplinu. Neko će već uspeti da je ispuni time, pomislila je Sijena.

Naslonjena na stepenišnu ogradu, bacila je pogled na prostrano predvorje. S tog mesta jedva da je mogla da čuje kako se napolju zaustavlja automobil, ali nije bilo nikakve sumnje da je neko došao. Čula je kako se vrata vozila s treskom zatvaraju, kao i zveckanje ključeva. Pogledala je na svoj ručni sat, osmehnula se usiljeno ljubazno. Novi vlasnik je poranio.

Nimalo poletno krenula je niz široko, spiralno stepenište. Koraci su joj bili sve sporiji i sporiji. Pokušavala je, možda čak i nesvesno, koliko god je moguće, da odloži taj ružan trenutak kad će postati stranac u sopstvenoj kući. Dok je Aldo bio živ, vila je za nju bila poput zatvora, ali tek sad je pokazivala svoju pravu lepotu i Sijena je shvatila koliko je ipak vezana za to mesto. Zahvaljujući Garetu. Nažalost, prekasno je da se predomisli.

Baš u trenutku kad je kročila na mermerni pod u predvorju, ogromna hrastova vrata vile širom se otvoriše. Sijena uz izuzetan napor podignu glavu i osmehnu se, ali najednom zastade.

– Garete! Šta ti radiš ovde?!

– To bih i ja tebe mogao da pitam.

Boja njegovog glasa nije odavala apsolutno ništa. Sijena čak nije mogla ni da mu vidi izraz lica, budući da je stajao u senci, jer je odmah zatvorio vrata za sobom. Potom se okrenuo i naslonio na masivna drvena vrata, držeći u ruci veliki gvozdeni ključ kojim je otključao.

– Rekli su mi da će moj novi dom biti prazan.

– Ti si kupac? Ali kako?

– Onako kao što bilo ko kupuje kuću bilo gde. – Njegove krupne, tamne oči bile su oprezne, kao i uvek.

– Rekao sam agentima gde želim da živim i oni su mi pronašli idealno mesto nekoliko kilometara udaljeno od

Denove. Međutim, baš u trenutku kad je trebalo da potpišem ugovor, dobio sam vesti da se *Entrotera* prodaje. Novac koji si dobila od slike nije ti bio dovoljan, zar ne?

– Uspomene su me naterale da je prodam, a ne novac – odgovorila je Sijena, uspravljajući se i gledajući ga pravo u oči, onako kako ju je on naučio.

Garet pomeri usne kao da će nešto reći, ali samo se osmehnu. Prošlo je nekoliko dugih sekundi pre nego što je opet progovorio, ovog puta krajnje oprezno.

– Lepe, nadam se?

Sijena odmahnu glavom.

– To je moja greška, pretpostavljam?

Nije porekla.

Bio je besprekorno obučen. Na sebi je imao tamno odelo i kravatu, belu košulju i crne cipele, uglancane tako da su se u njima videli odblesci svetlucavog kristala s lusteru. Sijena se priseti kako je ne tako davno zurila u njegova stopala, isuviše uznemirena da bi ga pogledala u oči. Međutim, sad je radila upravo to. U njegovom odvažnom pogledu nije bilo nikakvih znakova neprijatnosti, ali je zvuk njegovih koraka i kožnih donova na pločicama ipak odavao izvesnu nelagodnost.

– Sijena, kad sam te ostavio ovde, nisam ni pomišljao da ću se vratiti, ali nisam mogao da se obuzdam. Trideset godina sam bio budala. I bilo mi je potrebno samo nekoliko nedelja provedenih s tobom da shvatim kako život treba da izgleda. Pomislio sam da ću moći da se vratim bogatiji za samo još jedno iskustvo, ali u osnovi isti. Nije bilo tako. Potrebni su mi mir i spokoj ovog mesta, i što je još važnije, shvatio sam da ne mogu da živim bez tebe. – Gotovo ju je zarobio pogledom.

Sijena je nekoliko trenutaka samo ćutala. Svakodnevna borba s agentima, Imeldom i svim ostalim problemima s kojima je morala da se suoči uzeli su ogroman danak. Sve to, zajedno s njegovim priznanjem, bilo je previše za nju. Tih nekoliko sekundi kao da je zaboravila sve ono što je naučila od njega. Spuštajući glavu, polako je odmahнула.

– I šta sad želiš da ti kažem?

Približavajući se, načinio je desetak koraka, koji su odzvanjali prostranim predvorjem.

– Možda me jeste privukao miš, Sijena, ali zaljubio sam se u devojku koja ima mnogo više duha od svih ljudi koje poznajem.

– Zaljubio? – Trgnula se. – Odvukao si me u krevet, a potom si me napustio.

Sijena je pomno pratila njegovu reakciju na njene optužbe. Izgledao je isto tako iskreno i pomirljivo kao što se ona osećala, ali to joj nije bilo dovoljno ubedljivo, morala je da bude sigurna.

– Kako da znam da me nećeš opet ostaviti, Garete?

– Došao sam da se oženim tobom. Je li to dovoljno uverljivo?

U jednom koraku prešao je razdaljinu koja ih je delila i učutkao njen zaprepašćeni jecaj jednim dugim, požudnim poljupcem. Ljubio ju je sve dok gotovo nije zaboravila sopstveno ime, a kamoli zašto je bila ljuta na njega.

– Ti si moja! Postala si jedina žena u mom životu od trenutka kad sam te prvi put ugledao na tržnici – izgovorio je u jednom dahu, dubokim, muževnim glasom.

– Udaj se za mene. Potrebna si mi – sad i zauvek.

Više nije imalo šta da se kaže. Garete je taj koji donosi konačne odluke, i Sijena je to znala od samog početka. Ipak, morala je da bude sigurna u to.

– Ne želim da me opet povrediš, Garete.

– Neću te povrediti. Obećavam ti to.

– Ali napustio si me – bila je uporna. – Otišao si i ostavio me dok sam spavala.

– To je bio samo zbog mog glupog ponosa. Nije mi bilo nimalo lako da se nakon svega ponovo vratim u Njujork. Pustio sam da me posao uvuče u svoj vrtlog, ali više ništa nije bilo isto. Nije ni moglo da bude. Moje srce više ne pripada tome, tako da sam prepustio mojim ljudima da vode posao, a

ja sam odlučio da se povučem. Rekao sam Bredlijevima da dolazim po tebe, ali Moli mi je kazala da te vrlo retko viđaju. Žao mi je, Sijena. – Ruke su mu nemoćno visile niz telo. – Nije trebalo nikad da te ostavim. Znam da ništa što bih mogao da kažem ne može to da ispravi. Hoćeš li mi dopustiti da moji postupci govore umesto mene? – upitao je polako, dok mu je oprezan osmeh lebdeo na usnama.

Tokom tih nekoliko sekundi kao da su se nalazili u univerzumu stvorenom samo za njih dvoje. Potom se njene usne razvukoše u jedva primetan osmeh.

Klimnula je glavom i on je uze u naručje.

Poljubac koji je usledio otvorio je jednu sasvim novu dimenziju njihove veze.

– Ne mogu a da ne podlegnem svojim nagonima kad sam u tvojoj blizini – promrmljao je, dok su se njegovi poljupci lagano približavali njenoj ušnoj školjki.

– To mi nimalo ne smeta – rekla je Sijena uzdahnuvši duboko, ponovo ušuškana u njegovom zagrljaju.

– Samo mi je važno da znam da me više nikad nećeš napustiti.

– Možeš da budeš sigurna u to, ljubavi – prošaputao je, nastavljajući da je ljubi. – Više te neću pustiti.

* * *

uživajte u svijetu knjiga

W & N